Tankar Bok 2

Innehåll:

21. Om sanning och världens förändringar 22. Om den enkla vägen 23. Om att yttra Namnet 24. Om kärlekens tjänst 25. Om paradistro 26. Om det nya livet

Kapitel 21 : Om sanningen och världens förändringar

Jag tänker ibland på vad jag har sagt till mina elever i filosofi under nästan 40 års tid. Jag har alltid börjat med kunskapen om världen. Vi säger att vi lever i en värld därför att vi uppfattar och upplever vissa fenomen som träffar våra sinnen får oss att känna vi är i en objektiv miljö. Denna förmodade miljö i vilken vi uppträder, känns som att vara en komplex situation som påverkar inte bara vår enskilda person utan även andra personer vars existens vi observerar intuitivt, så att säga.

Vi är medvetna om, genom analys, experiment och observationer, att i stort sett har vi tre vägar för kunskap, varav två är i direkt relation till vår normal världs-erfarenhet, och en som är okänd för de flesta av oss. Jag kallar dessa tre sinnen, förnuft och intuition.

Sinnenas perception avslöjar för oss att vi lever i en värld som vi är avskilda från oss själva som vetande subjekt. Vi är avskurna från denna värld som är en icke-intelligent princip, placerad i en kontext av objekt som differentieras från det vetande subjektet. Detta vetande subjekt är begåvad med en princip -- intelligensen -- medan världens kontext av objekt saknar denna intelligens.

Hur uppfattar vi världen genom sinnena?

Alla vakna intellekt kommer att kunna förstå att den speciella egenskapen vi observerar som kännetecken på någonting i världen är förändring. Förändring verkar vara den givna ordningen. Allt rör sig, allt befinner sig i flöden, alla enskildheter är i tillstånd av att bli något annat. Vi har aldrig sett och inte heller har vi en chans att se, något i denna värld, som inte är föremål för någon form av transformation till det ena eller det andra. Även våra kroppar, våra sinnen, ja, även våra egna mentala förmögenheter uppvisar denna underkastelse under den obevekliga förändringens lag.

Kort sagt, vi befinner oss i en process, inte ett i vara.

Och hur vet vi nu att det är förändring? Det självklara svaret skulle väl vara att vi ser det. Men här måste vi stanna till vid en filosofisk fråga, för vi är ju rationella varelser som inte kommer godta ett dogmatisk uttalande att förändring finns bara för att vi ser det. En verkligt god elev i filosofi har tålamod och förmågan att först undersöka själv, använda sina kunskapsförmåga och förmåga att bedöma vilken typ av saker vi har att göra med.

Har vi rätt i att bedöma värdet av de fenomen vi ser genom våra sinnen? Vad är korrekt och sanningsenlig bedömning? När vi säger att överallt i världen förändras allting vi kan urskilja som objekt, inkluderar vi då även oss själva i allt som förändras?

Tänk efter ! Kan vi veta att något förändras eller befinner sig i en process av transformation, om vi själva är en del av samma flöde av förändring? Kan det finnas kunskap om växlingar om Den som vet detta själv förändras med med dessa växlande fenomen?

Det faktum att det är möjligt. för oss att veta något sådant som att någonting i världen befinner sig i rörelse eller i en process, visar att vi på något sätt ser hur vi befinner oss i världen som vittnen till vad vi faktiskt observerar. Begrunda detta ! Det är oerhört viktigt för det kommande. För observatören själv inte observas. Och förändringen i sig kan inte vara dess egen kännare, dess egen vetare.

Vi säger att en flod flyter förbi, eftersom stranden själv inte flyter. Vi flyter inte heller förbi med flodens vatten, vi står som vittnen på stranden. Det här är egentligen enkelt att förstå. Vi kan inte objektivt veta skillnaden mellan en del av en process och en annan del av den, om vi inte, på ett intelligent sätt kan sammanföra de två framträdande delarna i processen, skapa en länk av förståelse eller medvetande om processen -- en förståelse som inte kan tillhöra någon enda av delarna i processen. Men ändå måste vara lika närvarande för alla delar i processen som observeras.

Så kännaren av delarna och av länken dem emellan skiljer sig från det som observeras. Visst är det uppenbart? Utöka nu denna observation till vår perception av hela världen, hela universusm. Vi kommer till slutsatsen att, om det ska vara möjligt att veta om något sådant som ett universum, en värld -- med alla dess innehåll och oändligt diversifierade processer -- måste vi implicit acceptera, att vårt medvetande bör vara minst lika brett som som det vi vet något om. Detta medvetande kan inte vara föremål för den separation och delning som perceptionens objekt hela tiden är.

Om du följt med hit förstår du resten. Här kan vi nämligen fråga oss: är vi i sanningens värld? Det är den stora filosofiska frågan. Vad är sanning? Vi kan börja med att säga: sanning är det som kan utstå prövningen om icke-motsägelse. Det som aldrig visar sig förändras över tid, det som inte är underkastat någon form av förändring i någon form av erfarenet, det som är sin egen evidens och inte kräver någon annan form av evidens för sin existens -- det är sanningen.

Vi kan också uttrycka det så här: sanningen är det som är absolut nödvändigt för att redogöra för våra upplevelser i livet och som, när den negeras eller upphävs, motsäger all erfarenhet, och sågar av grenen vi sitter på. Sanningen är den ultimata verkligheten för vårt universum, både internt i vårt medvetande och externt i den kausala verkligheten som modern vetenskap arbetar med.

När ni elever av modern vetenskap blir bekanta med det faktum att den gamla uppfattningen om en värld av krass materia är borta, förstår ni säkert också att den inte är indelad på det sätt som vi vanligtvis ser med vår sinnen. En gång i tiden fick elever veta att den den fysiska världen kunde reduceras till mindre än hundra principer -- i form av kemiska ämnen. Senare kom upptäckten att dessa ämnen inte är inte riktigt ultimata utan kunde reduceras mindre element kallade atomer som skiljer sig från varandra i vissa avseenden.

Men forskningen tar inte slut här. Idag är vi, sägs det av strängfysiken, placerad i en mångdimensionell -- upp till 11 dimensioner -- mystisk värld av dimensionsegna krafter, kvarkar, neutrinos, elektriska laddningar, av en dynamik upptäcks vara essensen av själva atomerna. Begreppet för de 4% av universum som är materia börjar långsamt närma sig erkännandet av en immanent energi som är tänkt att vara en matris för all materia, kärnan i universum,

Vi befinner oss i en värld av energi, av en yttersta vibration, där det inte kan finnas någon ytterligare differentiering, och som inte bara är orsaken till ämnena i den synliga materiella världen men är själv den verkliga principen för all skapelse. Vi får ibland veta att denna energi kan kallas ljus när den har en inverkan på näthinnan våra ögon, kallas ljud när den träffar på våra trumhinnor, kallas smak, känsel och lukt i enlighet med de sinnen genom vilka vi känner dess närvaro.

Det ser naturligtvis märkligt ut att vi hävda våra egna segregerade kroppsliga existensers tillvaro, med sina passioner och fördomar, medan vi intellektuellt sett måste dra slutsatsen att även våra kroppar är i huvudsak delar av kosmiska krafter och den grundläggande matrisen. Och om vi måste tro på vad vi intellektuellt uppfattar som sanningen genom den vetenskapliga intuitionen, har vi faktiskt ingen rätt att ens tänka på oss själva somenskilda personligheter. Vi är kosmos! Och detta kosmos är gudomligt i sitt skapande.

Nåväl, låt oss enas om att vi befinner oss i ett universum av mångdimensionell energi, som den senaste utvecklingen inom den moderna fysiken indikerar. Men vad är denna typ av denna energi? Vad är den "gjord av"? Vad menar vi med energi? Är det en kvantitativ rörelse, vibration, substans, något med dimension? Har den någon kvalitet, utan vilken vi knappast kan veta någonting alls om den?

Vi brukar ju säga att något kan ses eftersom vi ser en åtskiljande kvalitet i det, ett tecken eller en signal, som gör att vi skiljer den från något annat. Har den skapande kosmiska energin någon sådan märkbar kvalitet? Filosofiskt sett måste vi säga att om den INTE har varken kvantitet eller en kvalitet, så är det inte heller en materiell substans, och måste vara något annat -- en lysande intelligens.

Jag brukade låta eleverna mina skriva sin essä utifrån dessa ord. Esteterna bland eleverna skrev fantasifulla saker om sanningen i universum, medan naturvetarna var förtvivlade över komplexiteten. De religiösa brukade försöka förenkla allt. Men när jag läste upp vad de skrivit uppstod vilda debatter -- vilket alltid är bra för pedagogiken !

Det finns en enfaldig tanke som var vanligare förr än idag, att även intelligens är en produkt av biologisk materia. En sådan tanke utplånar sig själv, eftersom det innebär en självmotsägelse. Är materia identisk med eller skiljer den sig från den observetande intelligensen? Om den är en med intelligensen, vad hindrar oss från att anta att det bara existerar intelligens och inte något sådant som materia? Det är mycket tydligt att vi inte ens kan hävda materiens existens utan en intelligent observatör Å andra sidan, om materien skiljer sig från intelligens, vad är det som skiljer materia från intelligens? Är detta differentierande princip materien själv,

eller är det intelligens? För, kan det inte finnas ett tredje alternativ. Om skillnaden är materia, då måste vi ta reda på skillnaden mellan denna första skillnad och intelligensen, vilket skulle leda till en oändlig regress. Om skillnaden är intelligens, kommer vi att befinna oss i en lika besvärlig situation, för, återigen, skulle det bli en oändlig regress.

Dessutom är det ganska tokigt att tro att intelligens, vars huvudsakliga upplysande karaktär är helt annorlunda från materiens egenskaper, skulle kunna vara dess effekt. Orsaken ska vara minst lika rik i komplexitet som effekten. Om det finns intelligens i effekten, bör den vara närvarande i orsaken också. Materia skulle då uppfattas som en reservoar av intelligens. Där är vi inte riktigt.

Moderna varianter av filosofen Berkelys uppfattning om att materien inte finns utanför våra medvetanden, dyker dock upp idag. Om allt är ande och våra perceptioner sker i denna ande, behöver vi inte ha en materia över huvud taget. Men denna monism är intuitivt svår att hålla fast vid. Vi beter oss alltid dualistiskt, vi hävdar intelligensens och medvetandets primat över den ointelligenta naturen, för allt vi finner i naturen som vittnar om intelligens, är något vi förstår med intelligensen och vi får aldrig "över" denna till det vi ser och studerar, som inte desto mindre verkligen är där framför oss i perceptionen.

En speciell sorts monister brukar hävda att inget "jag" finns och att perceptioner bara sker av sig själv utan något personligt centrum. Problemet med den sortens framställningar är att intelligensen är i full gång för att tala om saken. Och de som lyssnar använder samma intelligens för att förstå det sagda och försöka applicera det i livet. Det blir alltså den intelligenta observatören som är i centrum både hos den "icke-dualistiska" talaren och de som lyssnar. Det blir en självmotsägelse, vilket många av dessa predikanter medger själva. Paradoxalt, säger de.

Det observerande medvetandet är således oföränderligt, levande, evigt speglande de perceptioner som sker. Vi fanns som intelligenta personer igår kväll. Sedan somnade vi och när vi inte drömde hade vi inga perceptioner. Vi vaknade och fick intryck och perceptioner återigen. Men vi var hela tiden här som medvetande. Det förändrades inte av att perceptioner av omvärlden saknades. Organismen, denna hyrvagn vi har för att leva den mänskliga existensen vilade från hjärnans arbete med sinnenas perceptioner. Men vi själva, det medvetande som intelligent kan observera och bevittna alla perceptioner, var oföränderligt levande och närvarande.

Filosofin har en viss historisk utveckling av logiska metoder för tänkande och rationalistiska tankeprocesser. James Mark Baldwin beskriver den före Piaget i "Thought and Things" (1911). Vår förståelse av världen, vårt tänkande, har dock visat sig vara uttryck för vissa fasta kategorier, till exempel mängd, kvalitet, relation och läge, eller, för att uttrycka det kortfattat, utrymme, tid och orsak-verkan. Detta gör att vi är utan frihet att veta något utanför dessa kategorier. Vi blir låsta av dem. Vi är inte fri från vissa typer av underkastelse inför yttre lagar. Det kan vara så att dessa restriktiva lagar är så intimt relaterade till bildandet av vårt tänkande, att det är nästan omöjligt att skilja mellan dessa yttre lagar och det mänskliga sättet att tänka. Den frihet som är nödvändig för att hävda en kategorisk sanning saknar vi helt enkelt.

För vi aldrig kan se eller höra eller ens tänka något utanför de begränsningar som det mentala livet ger oss genom närvaron av grundläggande kategorier av fenomenal upplevelse som rum, tid och orsakssamband. Medvetandet är oändligt och oberoende, men det mentala programmet i vår hyrvagn, vår farkost i detta mänskliga liv är det inte. Programmet kräver kategorier.

I det ögonblick vi tänker, gör vi det i termer av rum, tid, kvantitet, utsträckning och succession. Detta är en gammal fördom i vårt mentala liv, som vi dock inte kan komma över. Denna oskiljaktiga relation upprättas mystiskt mellan våra viktigaste sätt att tänka och lagarna som begränsar dem. Och under dessa omständigheter, kan inte sanningen, den oföränderliga sanningen, vara känd för oss. Sanningen kan inte ha begränsning av något slag.

Jag tänker mig, åtminstone efter att ha studera Immanuel Kant, att hela vår vakna erfarenhet begränsas till den mentala verksamheten genom kunskapens kategorier. Denna mentala verksamhet är inte anpassad till något verkligt försök till upptäckten av sanningen. Vår drömerfarenhet om nätterna är inte bättre som redskap för sanningen. Drömmarna är i sin struktur tämligen lika den vakna erfarenheten. Natt-drömmen och dagdrömmen !

Tyvärr känner vi inte till någon annan medveten mänsklig erfarenhet än den vakna och drömmens. Det är alltså därför vi hör det sägas att "sanningen inte ges till det mänskliga sinnet". Vi bör, tror jag, ta hänsyn till den djupare innebörden av ett tillstånd vi är i varje dygn -- tillståndet av djup sömn, utan dröm. Jag brukar alltid fråga mina elever: var är du när du sover och inte drömmer? Är du där? Eller är du frånvarande?

När jag var i Indien som ung man dök detta tillstånd ständigt upp i samtal med indiska lärare. Det var något centralt för all diskussion av medvetande. Var är vi när vi sover utan drömmar? Vi är berövade all medvetenhet, eller hur? Kan vi ens veta om vår egen existens? Men att vi existerar i sömnen kan ingen neka till !

Jag som kom från det skeptiska Europa hade svårt att förstå detta intresse för drömlösa sömn. Den lärare jag hade på min ashram frågade dessutom ständigt: Vem är det som frågar? Vem är det som vill veta? Vilka resonemang jag än hade kom denna fråga. Han antydde ständigt att vår existens är verklig trots frånvaron av medvetande !

Tänker vi efter märker vi att inget påstående av något slag är möjligt utan någon form av medvetande. Och ändå, vad är det som gör att vi så säkert existerar i sömnen? Definitivt inte direkt uppfattning av något. Vi har ett minne av att ha sovit och att vi har existerat före vår insomnande. Igår var jag och idag är jag -- så försäkrar var och en av oss vår egen existens.

Efter min vistelse i Indien insåg jag att ett fenomen av denna typ visar det faktum att det finns en förbindelselänk mellan tillståndet som föregår sömnen och det som följer efter den. Vi kan inte anta att kopplingen mellan dem kan vara en omedveten princip. Länken måste vara en medveten. Vi tror inte att vi är okunniga varelser i vårt väsen; även en dumbon vill inte kallas så. Essensen av vår intelligens begräftas av oss kontinuerligt.

Att vi har ett minne av sömn visar att ett slags uppfattning pågick även i sömnen, för det kan inte finnas något minne utan en tidigare uppfattning, och ingen uppfattning kan ha en betydelse om den inte är medveten. Om minnet har en mening för oss, kan vi inte undvika den medvetna uppfattningen som gör före minnet. Vi hade medvetande, och vi existerade som medvetande i djup sömn. Men vi visste det inte.

Varför är vi inte klara på detta vårt verkliga medvetande? Ett sorts mörker var -- och är -- som en slöja över oss. Och denna slöja är ingenting annat än den inaktiva ignorans som kunskapskategorierna skapar. Därför tar oss filosofin under ytan och gör oss beredda att dyka in i ett hav där vi upptäcker pärlan av sanning, pärlan vi tar med oss hem och gömmer. Sanningen att vi är inte bara medvetna existenser utan medvetandet Självt.

Vi är inte varelser som "har medvetande" som en egenskap, ett attribut till oss själva. För då skulle vi reduceras till en omedveten grund för en medveten egenskap. Detta kan inte vara fallet, eftersom den vetande aldrig kan sägas vara en omedveten princip. Den vetande är medvetande, den som är med-vetande, inte en innehavare av medvetande som en kvalitet till något som inte är medvetande.

Detta är alltså sanningen om vår tillvaro. Vår existens är ett obeskrivligt ljus och liv som överträffar allt känt för oss i den här världen. Vi måste påpeka att ord inte är avsedda att beskriva vårt verkliga väsen, för allt tal, all beskrivning, det mentala livet i sin helhet, är i samma läge som en effekt som kommer efteråt. Det mentala kan inte förväntas upplysa sin egen orsak och förutsättning.

Detta medvetande, som är vår primala natur här och nu och alltid, kan inte tänkas vara begränsad på något sätt -- för själva idén om någon begränsning av medvetandet skulle åter bevisa att medvetande är bortom begränsning. Idén om en avgränsning visar att det samtidigt finns idén om existensen av något utanför gränsen. Att sätta gränser för medvetandet skulle vara en självmotsägelse; begränsningen kan inte vara utanför räckvidd för medvetandet.

Sanningen är att medvetandet är oändligt. Medvetenheten om kontinuitet i våra personligheter genom de olika växlingar och förändringar som sker i livet, går att bevisa som något i sig oföränderlig, som en skinande spegel. Det faktum att detta medvetande är odelbart bevisar att det är oändligt, inte begränsat av tiden, av rummet, av språk eller mentalt liv. Att veta detta, att vara detta medvetande, är att veta sanningen.

Bara detta kan vara den stora sanningen, den stora erfarenheten, den stora insikten -- det som mystiker kallar enhet med Gud. Detta är vad vi verkligen är. Genom att känna detta vet vi sanningen om oss själva, det som verkligen existerar som sanningen om oss. Detta trotsar all mångfald, och därmed alla distraherande begär, alla moraliska misstag, alla fåfänga önskningar, alla våra fixeringar och vanor som ger oro, hat, ilska, lusta, girighet och distraktioner.

Elever som är äldre förstår ofta hur väsentlig denna underliggande enhet är för oss, en enhet som finns när vi sover och inte drömmer och ändå är där. Yngre elever har svårare att se värdet i att veta detta.

I detta sammanhang går jag genom Platon och de kristna platonikerna och kommer snart fram till Whitehead och Einstein i vår egen tid. Men endast för att ha en större referensram. Det intressanta i ett filosofiskt system är endast att själva hitta sanningen framför alla sanningar om oss själva. Därmed kan man lämna alla system åt sidan.

Vi kan med filosofen Whitehead se hur ingenting i världen kanexistera som lokaliserade kroppar eller statiska ämnen i en tredimensionell rymd. I verkligheten går vissa faser av dynamisk kraft in i varandra och bildar en fantastisk fullständighet där allt är processer av orsak och verkan, allt sker samtidigt från olika synvinklar. I denna oerhört samordnade kosmiska familj av händelser och varelser, kan vi inte säga vad som är beroende av vad. Alla händelser är inbördes beroende, och ingenting är oberoende.

Det kan, som Whitehead menar, inte finnas något stabilt vara i världen, utan bara en ständigt tillblivande i en värld av relativitet. Men det medvetande som observerar detta är det Eviga väsendet. Det föreligger ständigt i bakgrunden till alla världens processer och är själva grunden för all kosmisk aktivitet. Och det är vårt verkliga jag.

Slutsatserna från relativitetsteorin, att alla uppfattningar om något i världen beror på läget och hastigheten hos observatörerna, gör det omöjligt för någon att ange något som en oföränderlig sanning. Men om observatörerna själva skulle vara relativa i förhållande till varandra, skulle det inte finnas någon observation av relativitetens faktum! Alltså finns medvetandet som observerar helt utanför all värld, all relativitet och utgör en Evig vetare, en Evig kännare av allt. Och det är sanningen om oss själva.

Även en filosofi som Whiteheads, ger en antydan till ett fantastiskt enhetligt medvetande bakom alla evolutionära processer. Whitehead själv verkar dock inte ha märkt den stora betydelsen av sitt system. Hans tänkande pekar på något bortom vad han tänkte säga. Vi lyfts till den Eviga sanningen, till vår egen odödlighet.

Jag ber eleverna tänka på gravitationen -- att universum är på något mystiskt sätt sammanhållet av en enda kraft. Denna kraft var Einsteins stora intresse under sin sista tid på jorden. Vi kan kalla kraften för den universella tyngdpunkten. Om inte ett sådant centrum accepteras, kan det kosmiska systemet inte förklaras. Den kristna mystiken säger att detta kosmiska centrum är överallt, men dess omkrets ingenstans. Detta är Gud och detta är sanningen om oss själva i varje medvetet ögonblick.

Jag brukar fråga dem: Vi vet om världen; men hur vet vi något om vetaren, den som vet? Det viktigaste i livet är att lära känna vetaren som själv inte kan vara ett

föremål för någon kunskap. Och denna saliga vetare är här hela tiden och välkomnar din uppmärksamhet ! Gud ropar efter dig i denna lära-känna-process. Detta ditt sanna Själv är inte en del bland många andra i världen, för det är den verkliga betraktaren av allt som sker. En väninna ringde och undrade hur jag kunde klara av epileptiska anfall som gjorde mig blind då och då under några år av sjukdom. Jag sa att jag mådde utmärkt såsom vittne till allt som sker i kroppen. Hon försökte förstå, hon gillade det jag sa såsom koncept eller idé. Men när vi börjar studera Vittnet och finner det sanna Självet är det verklighet.

När vi lär känna Gud på detta sätt förstår vi vad Jesus tänker och känner. Han är inkarnerad individ, ställd mot ett yttre universum precis som vi. Men han känner Sig själv i Fadern, han känner sig själv genom ett medvetande som är allomfattande och är ren kärlek. Den intimitet som alltid finns mellan oss som vetare och det vi vet är samma intimitet som den mellan Fadern och Sonen. Vårt medvetande är i ett tillstånd av konfiguration när vi lever i världen. Vi förstår då att all materia, all värld inte är något annat än Faderns ande, urskiljd av sinnena vi har. En mer direkt kännedom om Gud finns inte. Detta är vad Jesus försöker förmedla till oss.

Ibland möter jag ateister bland mina elever. Vi är finita varelser, dödliga varelser. Ja, säger jag till dem. Du vet att du är ändlig. Men den som vet, denna vetare, måste vara något annat. Du har dessutom en medfödd känsla av att du måste vara perfekt, att har en villkorslös perfektion. Likadant med mig. Mitt medvetande känner inga gränser, ingen finit natur. Naturligtvis innebär detta att jag bör vara fritt och fri från att behöva någonting. Kort sagt, jag vill ha det oändliga, och jag kan tänka på det som en skön idé.

Om nu denna idé om perfektion, om oändlighet, har uppstått i mig, måste denna idé, som en effekt, ha en orsak som likadan. Idén härrör från mig, och därför är jag orsaken till den. Idén, som har full relevans, förutsätter min egen existens som har en liknande relevans, ja en identiskt liknande relevans. En uppfattning om det oändliga kan inte utgå ifrån en ändlig orsak. Jag inser att jag är väsentligen oändlig.

Vi kan ge detta häpnadsväckande vara något namn, men namnet betyder lite i detta filosofiska sammanhang. Det väsentliga är detta: det är en intim relation mellan kärnan av mitt subjektiva vetande och alla kända tings verklighet. Universum, som känt av mig, kan inte ifrågasättas. I själva verket är de två en enda process, en enda enhetlig varelse. Verkligheten är gudomlig och icke-dualistisk.

För tydlighets skull försökte jag få mina elever att förstå konstitutionen av universums verklighet som lik den i vår egen kropp. Här kunde jag alltid hänvisa till elementära biologiska kunskaper eleverna hade. Vår kropp är inte en odelbar helhet, det är inte ens specifikt min kropp. Den består av diskreta organismer, miljarder celler. Varje cell är unik, annorlunda från de andra, med ett visst avstånd till nästa. Ändå har vi en bestämd känsla av att vi är en en diskret och självständig person. Hur mycket cellbiologi vi än pratar finns denna kännsla kvar, denna igenkänning av kroppen som min kropp. Varför?

Jo medvetandet som är immanent i oss ger denna uppfatning av oss som en enda varelse. En sådan känsla utvidgad till hela kosmos är känslan av Gud. Detta gudsmedvetande står emot den individuella kroppsmedvetenheten i att den senare har sitt objekt utanför sig, medan känslan av Gud, kännandet av Gud, är en integrerad fullkomlighet. Utanför vilken ingenting kan vara. "Jag är att JAG ÄR" säger Gud till Moses när han frågar vem Herren är.

I många traditioner används bilden av en kropp. Paulus talar om kyrkan som en kropp med Kristus som huvud. Vi är alla samhöriga i denna kropp. Jesus talar om sitt blod och sin kropp i en måltid som vi rituellt härmar i varje mässa. I Rigveda heter det i Purusha-Sukta att all verklighet är den Allsmäktiges kropp och vi är ett med denna kropp. Men vi kan använda biologiska fakta på samma sätt. De många miljarderna celler finns förenade i ett medvetande om "mig" och detta är det kosmiska Jag som vet om universum. Att söka sig till Jesu Hjärta var kärt för påven Johannes XXIII -- återigen en kropps bild. Det Heliga Hjärtat är en annan bild som är vanlig i kristendomen. Detta hjärta är vårt centrum, vårt medvetande som är hjärtat av allt.

Allt existerande eller tänkbart existerande ingår i det som är sanningen om oss själva. I den Allsmäktige, som vi kallar Gud får vi korrekt förståelse för betydelsen av detta begrepp sanning. Insikten kommer genast genom vår medvetna position i universum, i vårt förhållande till andra, i vår högsta plikt i livet -- att vara kärlek. Att veta detta är fullbordan av vår existens.

Men varför speglas inte denna insikt i samhällslivet? Den främsta uppgiften människan kan ha i det sociala och politiska livet hänger samman med förverkligandet av detta högsta medvetande. Det måste ske i familjen, det måste ske i skolan, i den högre forskningen. Vi lever för detta, vi rör oss mot detta, och vi har vår tillvaro i detta, vi lever och rör oss i Gud. När vi vet detta, och denna känsla går djupt in i våra hjärtan, kan vi börja leva ut det verkliga livet i vår sociala och politiska miljö.

Vi märker att vårt grundläggande Själv är den högsta verkligheten, vi är skapade till Guds avbild. Även tvivel och förnekelse av detta bekräftar det. I vårt vanliga yttre liv vi är benägna att tro att våra ögon ser objekten utanför oss. Detta är den okritiska inställningen hos många människor. Men det är inte svårt att inse att ögonen i sig inte alls har möjlighet att veta något självständigt. När vi sover med dröm och utan dröm i djup sömn, kan ingenting externt ses, även om ögonen hålls öppna. Ingenting kan då observeras och bli objekt för kunskap. Inte heller öronen hör yttre ljud, inte heller doftorganen fungerar normalt. I stort sett hela kroppens existens negeras i detta tillstånd av djup sömn.

Anledningen till detta förstår vi när vi tänker lite på fenomenet, är att det mentala sinnet i dessa två tillstånd "dras tillbaka" från kroppen och har ingen kontakt med sinnena för kunskap. När det mentala sinnet genomsyrar och aktiverar sinnena, verkar de fungera som intelligenta agenter för kunskap. Men då de berövas samband med det mentala sinnet, de förlorar allt värde. Det mentala sinnet är således den verkliga observatören. Även sinnesorganen själva är objekt för detta mentala liv.

Men en djupare analys kan visa oss att även det mentala sinnet har en objektiv karaktär, eftersom det berövas allt liv i medvetslös dvala och djup sömn. Det är intelligent när det är vaket men inte intelligent när det vilar sin verksamhet. En medvetenhet högre än det mentala sinnet ger det liv och mening. Det mentala sinnet är ett psykologisk organ, inte en högre livgivande medvetenhet.

Det är på grund av det mentala livets relativa verksamhet som vi har upplevelsen av en mångfald i världen. Det är sinnet som skapar en klyfta mellan objekten och våra reaktioner på dem, mellan existens och värde. Denna åtskillnad görs inte bara när det gäller det som hör omvärlden till utan även de olika aspekterna av vår egen personlighet. Den fysiska kroppens olika element är en frukt av medicinsk och anatomisk vetenskap. Vi tänker "organ" och "motorisk aktivitet" och beskriver dessa kemiskt och medicinskt.

Det mentala livet består för vårt analyserande förstånd av en rad fakulteter. Psykiatrin och psykologin använder olika termer som emotioner, känslor, vilja, minnestyper. Det är en mental beskrivning som ligger till grund för vår förståelse. För enkelhets skull använde jag begreppet "sinnet" för att beteckna alla de psykologiska funktionerna tillsammans. När vi är i djup sömn är detta sinne inte medvetet. Men vi existerar ! Alltså är vi inte sinnet, detta temporära aggregat av händelser och förmågot.

Det sätt på vilket den yttre världen upplevs, beror helt av sinnet. Att inse detta hör till det svåra för eleverna. Världen som vi känner är helt beroende av denna sinnets kemiska och medicinska konstitution -- med sina inneboende brister på exakt kunskap eller förståelse av livets helhet.

Vad vi tror om världen, sant eller osant, påverkar hela vår tillvaro. Till exempel kan vi en mors inställning till sin son. Sonen var tvungen att åka utomlands för militärtjänstgöring. Det här var tiden innan mobiltelefoner eller internet fanns. Han återvände inte hem på många år och skrev inga brev, ringde inga samtal. Ett rykte spred sig att han dog i strid. Denna nyhet fick modern att bryta ihop och hon gick in i en svår depression. Ryktet var ogrundat och sonen levde.

Ryktet om sonen är orsaken till en psykisk erfarenhet hos mamman. Det är inte hälsa och liv hos sonen som är orsaken till olycka i moderns, det är hennes tro och föreställning som är det, orsakade av ryktet hon hört. En mental orsak till depressionen.

Vad är då centrum i en medveten upplevelse? Inte så mycket ett externt objekt eller en händelse som en intern känsla och en reaktion. Jag gjorde klart för eleverna att filosofin gör en distinktion mellan existens och upplevelsen av någon typ av existens. Vi kan säga att ett faktum eller en existens föreligger absolut, medan en subjektiv upplevelse av detta faktum är relativ. Mänskligt liv är en psykologisk process, inte en absolut existens. Det medvetande som ser detta är dock evigt och absolut, av en annan dimension är varje faktisk existens i universum. Vi får då en tredelning: oskapat absolut, skapat absolut och skapat relativt.

Kunskap om dessa tre och om funktioner i sinnet är viktigt att förstå livet i dess fullhet. I observationen av sinnet kan vi inte ha ett skapat instrument, såsom de vi använder för att observera, mäta, undersöka eller experimentera med externa objekt. Sinnet är utforskaren av naturen, men samtidigt föremål för observation av något evigt och oskapat. När livet som helhet är det tema som vi vill undersöka, måste vi ta hänsyn till alla tre dimensionerna.

Det inre oskapade jaget kan vi se som föraren av en bil. Bilens dator är intellektet och känslolivet, det kognitiva och det emotionella. Karossen och motorn som drar vagnen framåt och bakåt är kroppen och sinnena. Denna bill är en hyrvagn vi har tillfälligt. Men det är av yttersta vikt att vi inte identifierar oss själva med någon del av denna hyrbil eftersom det skapar obalans i hela systemet. Det är ytterst viktigt att vi vem vem vi själva är: föraren.

Hur intelligent och diskriminerande intellekt än, förblir det en del av hyrbilen och är inte på något sätt oss själva. De flesta högintelligenta människor är olyckliga eftersom omvärlden nästan tvingar dem att identifiera sig själva med denna funktion. Balans är hälsa och njutning av livet och den fås endast när vi ser alla delarna i systemet.

Den mänskliga individualiteten och personligheten är yttre former, hyrbilen vi har temporärt. Det är instrument för att användas på rätt sätt av den inre föraren som är ute på denna resa i mänsklig existens. GPS:n visar riktningen för färden mot det stora målet för livet. Men utan balans kan vi inte följa denna riktning. Traditionellt kallas en kraftig obalans för att "köra åt helvete". Inte helt fel benämning.

Om bilen vi har på lån ses som ett självändamål eller misstas för verkligheten som sådan, blir vi sjuka både i själen och kroppen. Inte bara kroppen och sinnena, men även det mentala och känslomässiga livet är tänkt som en begränsad individuell form för mänsklig erfarenhet. Det är en process av intensiv aktivitet, allt rör sig och förändras, all utvecklas oavbrutet och dialektiskt. Individen är grunden för världslig kunskap samt för en rad åtgärder i världen.

Men på grund av begränsningen till en rumslig existens domineras det individuella jaget av begär som det själv inte har skapat, det domineras av och, kan vi säga, trakasseras av vissa drifter, som aldrig blir tillfredsställda. Dessa drifter och begär pekar på vissa yttre objekt via sinnesintrycken och inre kroppsliga och mentala tillstånd. En konstant mix sköljer genom hyrbilen av längtan efter mat, kläder, sömn och sex, bostad, pengar, ägande, erkänsla av andra människor, helst berömmelse och makt. I den mänskliga individen utgör denna mix av begär en våldsam kraft som inte med lätthet kan dämpas eller ens intelligent kontrolleras.

Ofta tänker mna elever att vi nu talar om svagheter och synder i våra liv. Religionen må vara tunn i vår tid men känslan av skuld och synd är desto starkare. Men jag försöker förklara att dessa djupt rotade drifter är en direkt konsekvens av jagets begränsning. Det bildas helt naturligt en dualistisk uppfattning av världen och en inbillning av verklig individualitet. Sanningen är helt annorlunda. Det medvetande som kan förstå allt detta genom observation är det eviga Själv vi verkligen är.

Den falska individen som uppstår till en följd av begränsningen i tid och rum har en morbid vana att omedvetet hävda själv som centrum av erfarenheten. Därmed blir världen ett skafferi med innehåll som tänks att kunna tillfredsställa detta falska centrum på något sätt. Typisk är en replik jag hörde under en stjärnskådarkväll på ett berg i Ångermanland. En äldre man säger: "Tänk om vi kan bebygga den här rymden med lyxiga och miljöriktiga rymdstationer för människan!"

I detta sammanhang bör vi säga att alla former av mänsklig kunskap finns som typer av verksamhet för att uppnå vissa saker. Människans svåraste drog är framtiden. Hon tänker alltid i begärstermer på framtida tillfredsställelsen. Människan i sin begränsade belägenhet ÄR aldrig, hon försöker alltid att vara något. När vi upptäcker våra sanna Själv i det allomfattande medvetande som ser allting ske, upptäcker vi så vad detta infinita VARA självt är. Därefter går det inte att återvända till det lilla perspektivet.

Denna droglikande inriktning på tillfresställelse i framtiden är följdriktigt ur känslan av att vi är lokaliserade enheter i en mekanisk helhet, som vi kallar universum. Där verkar det som om vi aldrig kan ha en samtidig kunskap, aldrig veta vad detta nu är. Våra uppfattningar är alltid seriella, vi vet saker i sekvens efter varandra, och inte i ett enda sammanhängande slag. Vi ser aldrig en och samma bild på två givna ögonblick i en filmprojektion, men ändå verkar vi se en kontinuitet i förekomsten av former på grund av en mycket snabb följd och rörelse av bilderna. Likadant i all sinnlig erfarenhet.

Strängt taget ser vi aldrig en och samma sak i någon särskild perception, men snabbheten ger en inbillning av identitet. I filosofin avslöjar vi detta konstgrepp av vår mentala verksamhet. Vi förstår att det är en illusion av sinnesuppfattningar. Och framför allt inser vi då att det lever ett absolut Själv bakom alla mentala funktioner, varifrån dessa drar näring och liv, liksom "lånar" existens.

Varje mänsklig handling, sett i ljuset av detta Eviga vittne vi i själva verket är, blir då ett symptom på rastlöshet. Det är en fundamental rastlöshet i den relativa mentala aktiviteten. Vi är alltid rastlöst igång i något av de mänskliga höljen där det mentala är inneslutet. Det sker oupphörliga försök från egots sida att bryta isoleringen, gå över gränser, att övervinna begränsningar och att överskrida sig själv vid varje steg.

Miljön i vilken det mentala livet och känslolivet befinner sig är bara en serie möjligheter att söka och hitta det begärda för att överträffa sin tidigare erfarenhet inom olika utvecklingsstadier. Därmed kan vi också säga att hela universum är ett stort fält av rastlös psykologisk erfarenhet i oerhört mångfaldiga centra av individualitet -- med intentionen att arbeta ut sina livsområden genom objektiv erfarenhet. Universum är helt enkelt ett namn för orolig upplevelse av ens kosmiska sinne, vars relativa sinnen är en sorts prismor, brytningsaspekter och delar av helheten.

Det önskvärda och oönskade i livet -- som vi gärna skildrar i storstilade termer och tillmäter oerhörd vikt -- är inget annat än vissa konsekvenser som logiskt följer av nyckfulla och irrationella önskemål av oss okunniga människor som inte känner sin egen slutdestination. Vad är önskvärt i dag behöver inte vara så i morgon, och

dagens smärtsamma erfarenheter kan faktiskt vara en välsignelse för framtiden. Det betyder inte att allt vi vill är alltid bra. Vi trevar ofta i mörker och ibland hittar vi en flaska glas med gift, som vi glupskt dricker, medan vi är på jakt efter lite näringrik och lugnande mat för att blidka vår hunger.

Det finns inget fel i världen eller i föremålen. Kosmos är helt perfekt. Det är i det smärtsamma faktum att vi inte har någon kunskap om vad som är riktigt bra för oss som felet ligger. Det är inte tillräckligt om en läkare vet bara att ett visst läkemedel har egenskapen att undertrycka en viss åkomma, han måste också veta vilka andra reaktioner läkemedlet kommer att producera i den levande organismen.

I våra liv måste det mentala sinnet fungera som sin egen läkare, och i detta arbete har det behov av att utöva stor vaksamhet med rätt uppfattning om situationen. Ingen tanke, känsla eller vilja kan sägas vara friska när det inte är i samklang med hälsa, kärlek och frid i universum som helhet, alltså i Gud. Att vi är medlemmar i en enda odelad familj kräver att vi måste vara ömsesidigt medkännande och kooperativa, och tänka och handla i termer av ömsesidig välfärd, vilket i slutändan är välfärd för alla levande varelser på jorden. När denna kunskap inte finns i det mentala sinnet, fungerar vi blint och felar på alla möjliga sätt med tanken att vad som verkar bra för en tillfällig känsla av glädje eller välbefinnaden är det sanna och det goda.

När vi inte lär oss läxan om sanningen i livet genom upplyst filosofi, måste vi lära läxan genom smärta och stort mänskligt lidande -- såsom de senaste seklerna visar. Det mentala sinnet kan inte uppfattas som någon självständig enhet i motsats till materia. Vi måste tillgängliggöra en mycket vetenskaplig metodik ur det grundläggande koncept om den högsta verkligheten, om ett Absolut Medvetande, vilket vi har del i och liv genom. Detta gudsmedvetande är en förutsättning för en fridfull jord där vi sätter medkänsla och kärlek i centrum.

Den femfaldiga sinnliga basen för vår "objektiva" uppfattning av verkligheten sitter intimt ihop med det mentala livet. Sinnena är oskiljaktiga från och ömsesidigt relaterade till kunskapen om världen. Det mentala sinnet, utgör främst funktioner av förståelse och tänkande, men även känsla, intuition, minne och vilja. är den. Samhörigheteni som vi kan observera mellan förnimmelser och deras objekt förklaras av att orsaken till framträdanden av de två, i huvudsak är densamma.

Men inte bara detta. Förutsättningen för den större sanningen om den mentala bakgrunden till sinnena och deras yttre objekt, finns i det Absoluta Själv som är sin egen infinita verklighet. Psykologin är en direkt följd av den grundläggande metafysiken. Tillvaron som helhet är icke-dualistisk, den har sin grund i En Enda gudomlig process och vi är till vår verkliga natur just denna process. I den finner vi den slutliga oskiljaktigheten av kunskapen och dess objekt. Vetaren och det som är föremål för vetande sammangår i denna Absoluta indentiet vi har.

Universum har i sin andliga grund en lag för reglering av individuellt och socialt liv. Det är därför vi finner en rad gudomliga lagar i varje kultur. Vi söker normen som sammanför allt med det individuella och sociala liv vi lever. Vi söker den högsta

lagen som följaktligen uppfattas som Sanningen. Till den knyter vi två begrepp: den eviga kosmiska ordningen och samma ordning manifesterad i den diversifierade världen. Sanningen är då för oss ingenting annat än en etiska plikt som gäller för den individuella platsen vi lever på i kosmos.

Detta förklarar den känsla av skyldighet vi alla har oavsett kultur gentemot familjen, samhället, nationen och världen i stort. Uppfyllandet av denna etik förväntas vi genomföra med kärlek, inte på ett egoistiskt eller slarvigt sätt eller med stormsteg, men på ett gradvis sätt som noga följer den evolutionära processen av kosmos. Materiell välfärd, njutandet i tillfrdsställandet av begär och relationer måste ta vederbörlig hänsyn till andra människor och regleras av kärlekens sanning i alla omständigheter.

Denna etik är inte isolerad eller godtycklig. Många elever tycks tro det. Skolan eler kyrkan har satt upp ett godtyckligt antal bud för oss. Nej, sanningen som förutsätter grundandet av oss i det Absoluta Själv vi egentligen är, innebär det ultimata förverkligandet av det oändliga som Gud är. Det är etikens inneboende mål, inte en godtycklig reglering med hjälp av lagar och moraliska sedvänjor.

Sanningen om vilka vi är, har alltså ett etiskt värde. Den indiska filosofin räknar med tre livsvärden: Artha, Kama och Mosksha. Artha är materiell levnadsstandard, kama den vitala livsglädjen i hälsa och sexualitet, moksha den befrielse vi får i Gud när vi inser vårt infinita Själv som observerar allt. Vi kan ta inspiration i dessa tre etiska element när vi betänker den inre skyldighet vi har som levande delar av det gudomliga livet i universum.

Om vi tänker i dessa termer kan vår västerländska utilitarism, som är så ökänd och utskälld, få en förnuftig och andlig mogen kontext. Det önskvärda och det icke önskvärda, lust och olust, får sin plats i livsmålen Artha och Kama. Moksha är det oändliga värdet av det gudomliga livet och tryggar de andra två livsmålen som grund för dem.

Eftersom det oändliga ingår som Vittnet till alla finita händelser, blir strävan efter andlig befrielse naturligtvis själva uppfyllandet av målet för de andra önskemålen i livet. Andlig upplysning blir själva genomförandet av alla andra uppgifter i livet.

Jag mötte en gammal man i Indien som var på vandring som en "sanyasi". Han menade att han nu endast sysslade med den Eviga naturen, sedan han haft familj och uppfyllt de temporala Artha och Kama som de två andra livsmålen. Nu kunde han ägna sig helt åt befrielse. Tänk om våra hem för äldrevård kunde ha detta perspektiv !

Denna sublima aspiration -- sanyasa -- uppstår i vårt mentala liv när vi har en inneboende känsla av "nu är det nog" kring de världsliga tingen. I gammal svensk kultur hette det att "kast loss" från värdsligt ägande och sysslande. Tyvärr har detta glömts bort idag och många åldringar håller tragiskt fast vid sina ägodelar och sina bekymmer.

Att förstå och känna sig själv i det absoluta är vårt mål och vår andliga skyldighet i den mänskliga formen av existens. Det är här som verklig kunskap gryr om vilka

vi är till vår sanna natur. Vanlig psykologisk erfarenhet brukar kännetecknas av en brist i andlig insikt. En liten gren av psykologin, den transpersonella, sysslar endast med vad sinnena rapporterar till oss och våra reaktioner på detta. Men vad sinnena ger oss behöver inte nödvändigtvis vara sant eller det gott. Ofta ger de oss falska antydningar och engagerar oss i kittlande hägringar som glider undan från oss när vi försöker närma oss dem, trots ansträngningar och kostnader. Det är på grund av denna olyckliga situation som vi fortsätter experimentera med det ena sinnesobjektet efter det andra utan riktig tillfredsställelse av begäret.

Denna fruktlösa strävan efter släckandet av begäret och drogen framtiden, fortsätter tills det mentala tänkandet ger upp genom en insikt i dess egen meningslöshet och ger vika för ett sökande efter verklig frid i form av att identifiera sig med Vittnet till allt som sker, själv stilla och i salig frid. Då sker en integration av medvetandet. Individen kan expanderar till medvetande om familjen, familjen till samhället, samhället till en global gemenskap, till hela världen, och därefter världen till kosmos.

Som ung gjorde jag en morgonmeditation där jag sa orden: Salsåker, Sverige, Europa, Jorden, Kosmos, Gud. Det var ett praktiskt sätt att integrera mig efter drömmarnas virrvarr och blandade känslor. I kosmos finner expansionsprocessen en gräns och kan mycket väl vända inåt till centrum av all erfarenhet -- som i slutändan är identisk med det högsta väsendet, Gud.

Med detta i åtanke kan vi finna en levnadsregel i att allt ska överge oss om vi anser att det är "något annat" än vår eget Absoluta jag, vittnet till allt som sker i Gud. Ingenting i detta universum är här för att bara vara ett sätt att tillfredsställa något ego. Allt är istället ömsesidigt bestämt och all impermanens är i ett sammanhängade kosmos. Alla individuella njutningar som föds i kontakten mellan det mentala sinnet och de yttre sinnena, är implicita smärtor och lidanden. Dessa smärtor och lidanden är inte rätt väg att kontakta verkligheten. Rätt väg sker via vår infinita samhörighet i Gud.

Detta är ett viktigt faktum, förklarade jag ofta för mina elever. Det finns en njutning i Gud, i att känna sig själv. Men den otillfredsställelse som alltid är följden av sinnenas tillfredsställande, bör få oss att vakna upp. Denna rädsla och oro som vanligtvis hänger ihop med dem på dem, och chanserna att hamna i beroende av vanor, droger och upprepade intryck som produceras av dessa gratifikationer, borde visa oss det oundvikliga i uppkomsten av ytterligare önskningar och större distraktioner. Dessa fakta bör väcka hos oss en medvetenhet om det högre andliga livet. Det är filosofins viktigaste uppgift, tror jag, att väcka på detta sätt.

Ingen åtgärd för att vakna tar oss dock det avsedda resultatet så direkt som vi skulle vilja. Det hänger samman med flera faktorer som inte står under vår kontroll. Det är tämligen meningslöst att fantisera ett gudomligt sätt att leva det mänskliga livet. Tvärtom bör vi leva det så enkelt och ödmjukt som möjligt. Ingen mystisk segregation och inåtvändhet kan få oss att vakna -- snarare fastna i självupptagna ambitioner.

Denna missuppfattning om en "speciell metod" uppstår på grund av ett missförstånd om vad det andliga livet är. När vi mognar till att se varje

typ av händelser i livet som en verksamhet hos Gud, eller det absoluta Självet, faller alla fantasier om individuell specialitet undan som onödiga.

Vår känsla av att vara en mental agent som genomgår processer av handlingar och får erfara resultat av dessa åtgärder är ingenting annat lägen och faser i en universell design. Denna design är i sin tur gudomlig och vi ingår i den snarare än kontrollerar den. Här blir det sant att vi bör betrakta oss som instrument och inte som de verkliga agenterna. Det finns ingen sådan separat agent. Erfarenhet sker enklare och mer genuint när vi ger upp den tanken på en avskild "görare".

Detta är praktik av sanningen. Vi omvandlar varje arbete från plikt till en veritabel hängivenhet och deltagande i saligheten. Vi är i Gud. Detta är konsten att rätt förstå världen av växlingar, förstå varje människa som ett levande tillstånd i Gud, och all handling som en initiering till Gud. Även rent instinktiva handlingar är på detta sätt slutligen förankrade i Gud och inte längre en snedvriden önskan om självbehärskning. Gud behärskar allt, vi ingenting.

Vi får endast lidande i all handling och allt arbete när vi lever i okunnighet och tror att kroppen och sinnet har en tillvaro isolerad från andra kroppar och sinnen. Många tror att detta är ett absolut faktum, men det är ett elände, en aberration av själens verkliga natur som är medvetande och sällhet. Det är en alienation ifrån sig själv och ett sökande efter sig själv. Det sökandet sker i symboliska handlingar i livet, på arbetsplatsen, på bankkontot. Fantomer och fantasier, ibland mycket subtila försöker vi använda för att täcka upp bristen i livet.

Anledningen till att vi tänker och känner som vi gör eller agerar som vi är vana vid, ligger i uppfattningen om den egna enskilda existensen. I själva verket är vi redan integrerade i en gudomlig universell process -- i kristna termer: Fadern vet allt vi tänker och känner och behöver redan innan vi själva blir medvetna om det. Kroppen och sinnet får sin försörjning i Fadern. Detta är egentligen förusättninge som bönen Fader vår har för att vara meningsfull. Vi inte bara upprätthålls utan även förses med ett hav av kraft från denna källa. Denna kraft manifesterar sig i tid och rum och vår centrala lust är att övervinna tidsliga och rumsliga begränsningar -- därför att vi är gudomliga till vår inre natur.

En upplevelse som är självberoende, självbestämmande och perfekt i sig -- det är vad som sker när vi ser vårt verkliga Själv i Gud. Detta tillstånd är ren lycka och vi ser ingenting annat, hör ingenting annat och förstår ingenting annat än Gud. Istället för att se begränsningar ser vi inte någonting annat än den absoluta Självet, vi hör ingenting annat och förstår ingenting annat än Självet.

Det är svårt att skildra detta för elever. Men man måste försöka. Det är under dessa omständigheter ren fåfänga att försöka göra verkligheten till någon personlighet eller individualitet -- trots att suggestionen om personlighet är så stark, särskilt i västerlandet. Denna vår självarrogans kallar vi egoism och det är en dårskap som ger oss rädsla, den största synden. Detta mystiska kosmos är mer som ett eko av allt som hörs och tänks överallt. Där kan det inte finnas något sådant som isolerad integritet i kosmos. Varje tanke är en liten krusning i Gud, en våg i havet av existens, och har endast ett behov: att existera. Det är också allt vi behöver göra: leva det levande. Ingenting saknas.

Alla av oss har därför på sin grund i en oändlig medkänsla, ett oändlig stödjande, en oändlig vila, en oändlig hjälp, en oändlig sympati, genom att endast vara medveten om det. Den finns i detta medvetande en kärleksfull enhet av alla trosssystem och religioner, det finns en samstämmighet i allt filosofiskt tänkande, vilket är innebörden i det universella broderskapet, den universella familjen av levande varelser.

Nödvändigheten av universell kärlek i alla former av liv är en följd av att vi integreras i det enda Självet. Vi har nu möjlighet att erkänna denna "katolska" kärlek, inte som en modern trosvariant eller en ny spännande dogm. Det är snarare en fundamental lag i allt liv. Det är Torah, den livslag Yeshua själva var i sitt liv, eller kom för att fullfölja..

Hur lever denna Torah? Genom den individuella och sociala överlevnaden i Gud, principen för allt som existerar. Varje händelse, process, sak i världen, från den lägsta partikelfysikens till den högsta andliga, varje liten enskild tanke, känsla och handling, kan ses, bedömas och utvärderas mot bakgrund av den Torahs enhetliga lag som vi alltså har upptäckt obevekligt arbetande inom oss för vår befrielses skull och även utanför oss som en manifestation av Guds rike.

Sann moral är inte en relativ individuell åsikt utan ett universellt fastställandet av det lägre med det högre, att se varje steg som vi tar som en nödvändigförutsättning för nästa steg. Livet i världen är något som när det utvecklar sig helt, tar formen av det perfekta som redan är närvarande i varje skede av utvecklingsprocessen. Världen är teleologisk och inte mekanisk. Vi individer lever detta universum, hålls samman av det, inte som småsten eller stenar som bildar en hög men som organiska delar som oupplösligt är relaterade till en levande helhet.

Eftersom vi i filosofin alltid använde våra egna liv som exempel i våra försök att förstå kom alltid vårt sociala liv in i bilden. Våra sociala relationer har en djupare mening än vad som syns på ytan, försökte jag få eleverna att se. Vad är meningen med att vi relaterar till andra människor, de i familjen, de i skolan, de på arbetsplatsen?

Jag försökte få dem att se, ofta med hjälp av den filosofiska konfutsianismen, hur det finns ett universellt Själv, och en plikt att respektera detta Själv i alla skikt av socialt liv vi erfar. Men detta måste göras med hjärtat, inte med sociala ideologier som vi i väst är så förtjusta i och måste applicera så fort vi når en majoritet. I våra personliga uppfattningar uppfattar vi dock det väsentliga i våra känslor vi känner det i hjärtat. Hjärtat blir den enda viktiga ideologin.

Vi är inte ännu försedda med tillräckliga kunskaper i denna hjärtats ideologi. Vi lever ännu i ett gytter av vissa ofrivilliga drifter som söker tillfredsställelse i handlingar som vi inte förstår. Den enda frälsande faktorn är hjärtats högre förnuft som fläckvis låter oss ana ett högre liv. Som Chesterton sa: kristet liv är något mycket bra som ännu inte prövats !

När hjärtats liv störs av ett motbjudande buller från sinnena, kan det inte riktigt spegla Sig det föreliggande verkliga läget. När de fem sinnenas kunskap står fast tillsammans Självets förståelse, har vi det högsta tillståndet, det som Gud skapar

universum för att manifestera. Medvetandet inte blir inte objektifierat genom okunnighet och sinnet vilar i Gud. Bön och liv blir detsamma i kärleksrelationen med det oändliga kärleksvarat.

Kapitel 22 : Om den enkla vägen

Jag tänker ofta: att leva ett lyckligt liv är enkelt. Men inte många gör det. Många vill inte ens ta in att det skulle vara en verklig möjlighet. När vi märker att det är enkelt och genomförbart, tvekar många ändå. Vi har myten om att vi vill vara lyckliga men när vi upptäcker hur det går till tvekar vi och undviker det. Vi tycks föredra våra problem och besvär. Vi sätter hellre uppgifter framför oss som ska lösas, vi skapar måste-listor, vi lägger på minnet allt som ska göras. Hellre denna oro är att ta del av en lycka som redan finns för handen. Det är märkligt men sant. Eller hur?

Ändå är lyckan fullständig när vi avstår från varje intention och minne och är som Meister Eckhart skriver: utan vilja, utan kunskap, utan att ha något eller behöva göra något. (Se hans predikan över andlig fattigdom) Pröva får du se ! vill jag säga, ibland till mig själv när jag tror att något är tungt. På några sekunder inser vi detta, kroppen erfar det, vi ler eller skrattar. Vi ser hur vi skapade vår värld med tankelivets problem strax innan. Vi skapar och är ansvariga för all vår erfarenhet. Vi är ansvariga för allt den innehåller. Sekundsnabbt kan vi gå från ett skapat problem till en problemfri och helt ren och lycklig tillvaro. Många har gjort denna upptäckt och blir mållösa. Det går ! Det är enkelt !

Så stor är makten i vårt medvetande och vår fria vilja. Den iakttagna världen är vårt iakttagande. Vi väljer därför helt och hållet vad vi vill se. Många medger detta i mycket begränsad omfattning, t ex i estetiska frågor. Men det gäller generellt. När vi tar ansvar för detta faktum kan vi vila från all iakttagelse, all skapad värld. I akt tagande kan upphöra när som helst och i samma ögonblick märker vi vår frihet. Vi ser hur vi skapat allt som vi anser vara vår värld, vår tillvaro.

Att leva det lyckliga och helt problemfria livet är alltså mycket enkelt och genomförbart närhelst vi vill det. Man kan fråga en person som inte vill se den enkla lyckan: Varför släpper du inte dina problem, som du själv skapar? Personen

har inget svar. Omedvetet tror många att de inte kan släppa problemen eller olyckan.

Ofta säger vi att en viss person är olycklig och har det svårt. Men vi säger inte att denna person skapar olycka och svårigheter. Ändå är det alltid just det som sker. Vi ser detta i oss själva. Närhelst vi har ett problem är vi aktiva just i att ha detta problem. Vi tänker på det, tänker runt det, säger saker inom oss, känner och upplever. Vi skapar. Att glömma alltihop är en sekunds verk och vi kan när som helst genomföra detta. Vi kan städa bort alla minnen på ett enda ögonblick, så enkelt är det.

När jag bad som ung försvann allting för mig. Hela min värld försvann och endast bönen var där, ungefär som en sopborste som gjorde rent hus i mig. Jag trodde det var fel sätt att be och gick till en präst. Men han sa: Låt det vara. Gud vet att du ber och ger dig det du ska ha. Blir det tomt och rent och skönt så var bara tacksam. Det är många som skulle vilja ha det så i sina böner.

Så jag fortsatte be på detta vis. Jag sa bara Jesusbönen och allt var borta och jag var helt lycklig. Många år senare kom jag till Hawaii. Där gick jag i mässa i Sacred Heart på Wilder Avenue. De andra mässbesökarna berättade om en hawaiiansk teknik att glömma allt man visste när man bad till Jesus. Det liknade mycket min egen bön. Så fick jag konstatera att det är universellt. De sa att de hade en gammal hawaiiansk tradition med denna rengöring av allt. Jag sa att jag härmade min farmor.

Hemma i Sverige började jag lära andra att be på detta sätt. Men jag hade ingen framgång, de flesta ville ha sina bekymmer kvar. Även de kristna. De ville bearbeta problemen. De var också ängsliga för att denna enkla lycka var en inbjudan till synd. Att vi måste misstro vår egen lycka när den dyker upp. Man ville helt enkelt ha kvar oron och smärtan. Jag tror det är just så: en stor del av människorna föredrar sina problem framför ren och enkel lycka. Mitt ok är lätt att bära säger Jesus men de passerar många kristna förbi helt och hållet. No pain no gain, no cross no crown som nyortodoxa katoliker i USA säger.

I den enkla lyckan vet jag ingenting och vill inte veta någonting. Jag är i ett icke-vetande moln av Guds nåd. Tillvaron är perfekt som den är, hur förmätet det än låter. Men det beror inte på att någon gjort den perfekt, förutom Gud själv. Det beror på att jag tar ansvar för hela min skapade värld. Allt som händer mig tackar jag för, särskilt det negativa, eftersom det leder till att jag ber Kristus rena mig från allt. Jag har av Gud fått valmöjligheten och jag väljer den rena lyckan. Varför inte alla gör det är ett mysterium.

För mig och många av de kristna på Hawaii är denna lycka själva meningen med Jesus Kristus. En samoan skrev att han såg Jesus som en kanot som dyker upp på horisonten tidi i gryningen och i kanoten är en Frälsare som sprider ljuse över hela världen. Inga krav, inga motprestationer, endast ta emot ljuset Han kommer med. Jag förstår inte de som måste ha smärta och lidande som viktiga aktiviteter i sin tro. Den svenska fyrtiotalistiska litteraturen är full av smärta och ångest. Tron för mig är just att välja sällheten i Jesus Kristus, det uppståndna nya livet som Uppenbarelseboken skildrar i kapitel 22. Men Guds gåva är att redan nu, närsomhelt, kan vi vara i denna perfekta lycka. Det är mycket enkelt.

Jag fascineras av många kristna bloggar. Svårigheter och motsättningar tycks intressera skribenterna mest. Nästan ingen erfar enkel lycka i bönen. Friden i den direkta lyckan nämns nästan aldrig. "Min frid ger jag er !" Vart har detta ljuva budskap tagit vägen? Det verkar alltid vara svårt på vägen till Gud. Min erfarenhet är en annan. När jag ber försvinner allt, alla minnen, allt vetande om mig själv och min värld, ja hela min värld försvinner och det är lycka, ren oblandad lycka. Det är Jesus Kristus för mig. Rent och fint och perfekt, men samtidigt mustigt och fyllt av liv. Allting är färdigt och Hans rike är här i sin ljusfyllda enkelhet. Han lever i min egen person och tar del av alla mina omständigheter. Det är vila.

Därför är det svårt att höra predikningar som sägs handla om Jesus Kristus men svävar på målet. Det är smärta och motsättningar i dessa predikningar, glädjen är ofta framtvingad av svårigheter. Har de någonsin varit i den enkla glädjen och lyckan i Jesus?

Ofta är religiösa personer i alla traditioner fångade i problem. De använder sin religion och sin tro som lösningen på problem. Likadant gör kristna. De tror att Jesus är en problemlösare, han ska lösa mina problem. Men sanningen är tvärtom -- vi skapar våra problem och upplevelsen av dem. Jesus Kristus är Guds son, han är i det gudomliga som är perfekt. Allt skapat av Gud är perfekt. Så enkelt är det. Det gudomliga är inte en problemlösning efter att du eller jag skapat problem genom tanke, minne, sensationer, ord, viljeakter.

Redan där är alltså situationen helt omvänd. För mig är bönen att allt försvinner och jag är i det perfekta i Gud. Det är inte något problem som ska lösas av bönen, det är inte någon svårighet som ska försvinna genom bönen. Lyckan är redan för handen, det behövs ingen lösning av problem. Vi skapar problem och när vi inte skapar problem kan vi vara i den enkla lyckan i Jesus Kristus.

Det lyckliga varat är så att säga det fält i vilket vi skapar problem. Så snart vi i bönen städat rent är fältet sig själv igen. Det är åter ren lycka för handen, ända tills

vi skapar ett nytt problem, en ny uppgift, en ny ansträngning, en ny förhandling med varat om vad som ska gälla som verkligt.

Därför är lyckan inte en sysselsättning utan ett ursprungligt vara, det är livet som Gud vill ha det i oss. När vi låter Jesus Kristus leva vårt liv är vi i detta fält av ren lycka. Han tänker inte skapa problem i detta fält. Han tänker låta det vara vad det är, ren oblandad glädje och lycka. Enklare än så kan ingenting vara. Och finns det någon bättre gåva till andra människor, vare sig de är de egna barnen eller vänner eller kollegor? Att ge ljus !

För att skapa problem måste vi undvika att låta Jesus leva som oss. Vi måste vända oss bort från ljuset och skapa mörker för att få uppleva mörker och problem. Men så snart vi inbjuder Jesus att leva som oss, är vi åter i det stora fridfulla fältet av vara. Det är det enklaste. Den lätta världen är redan här med riket som Jesus kommer med. Låt oss inte skämmas för denna lätta värld av ljus och frid.

Universum föredrar att vara detta enkla fält av ljus och lycka. Det finns ingen fördel för universum att anta och dramatisera problem som vi gör. Det förefaller vara att kasta bort tiden. De år vi lever på jorden kan mycket väl ägnas helt åt ren lycka, dag efter dag. Det är att slänga bort dyrbar tid att skapa problem eller svårigheter, att minnas något negativt, att anstränga sig och skapa svårigheter. Det är också att smita från verkligheten och föredra sina mörkerfigurer.

När vi tar ansvar för hela vår skapade verklighet gör vi det lättare för andra människor i vår närhet att känna frid. Men vi gör ingenting för att hjälpa dem, vi bara befinner oss i den bön som rensar allt och lämnar endast rent lyckligt varande kvar. Den lyckan är oemotståndlig för alla och sprider glädje var vi än befinner oss. När inget minne finns i dig av något problematiskt eller olyckligt kan samma rena vara påverka alla andra. Det är som om Gud arbetar med spegelneuroner. Din frid i det perfekta speglas av alla andra som kommer in kontakt med dig.

I Jesu namn raderar vi ständigt all olycka och alla mekanismer som skapar problem eller bekymmer. Om vi är ärliga kan vi medge att vi har en skapande del i alla bekymmer och svårigheter. Vi hjälper till med vilja och föreställning så att problemen finns. När vi säger Jesu namn i bön raderas alla dessa minnen och associationer. Det går blixtsnabbt och är alldeles utan ansträngning. Utåt syns bara att vi är lättade och glada. Inåt vet vi hur det går till -- vi låter Herren radera allt. Min farmor sjöng ofta en liten visa när hon arbetade på deras bondgård, en visa som jag tror hon gjort själv: "I Jesu namn jag gör det här så blir det ock ett kärt besvär."

Många undrar om detta inte kräver ett isolerat religiöst liv med regelbunden bön och diciplin. Men det är en missuppfattning. Jesus levde mitt bland människor. Han drog sig undan ibland men behövde inte vara långa perioder långt bort från människor med undantag för de fyrtio dagarna i öknen. Munken eller nunnan har

samma verklighet som vi. Många av dem är olyckliga och kämpar i sitt böneliv fast de bor på en tyst och kanske naturskön plats med få distraktioner från omvärlden. Ändå har många av dem bekymmer och är inte alls så fridfulla som många dokumentärer och filmer gärna gör gällande.

Men när Jesus är den vi vänder oss till, var vi än befinner oss, tas allting bort från oss och det är själva bönens essens. Det är inte de många bönerna eller de fasta diciplinerna som gör detta. Det är Gud själv som raderar allt som tynger och vill skapa den mentala gestalten av ett problem. I Gud finns inga sådana problem eller bekymmer och vi blir lyckliga endast i Gud. Jesus är denna lätta väg i Gud, den enklaste vägen till lycka.

När vi blir vana att alltid välja Jesus som den enklaste vägen till lycka går det nästan automatiskt. Låt oss säga att du sitter på flyget och har en person bredvid dig som känner dig. Livet dryftas under resan och alla problem kommer upp som samtalsämne. Du ser tydligt hur konstruktionen av problemet sker i din föreställning, med bilder och associationer, med tankegångar ägnade att skapa problemet. Du väljer allt oftare Jesus Kristus som är helt fri från alla dessa problem och endast älskar personen bredvid dig. Även själva problemen älskas eftersom de signalerar att det är dags att välja lyckan genom den enklaste av vägar: att endast säga hans namn och vara i det utan någon intention, vilja eller föreställning om något svårt.

Därför kan vi faktiskt säga "tack!" till alla de problem som kommer singlande genom luften, genom andras tal eller dina egna tankar. När associationer till något svårt kommer säger jag "Tack! Nu lämnar jag er helt och vänder mig till Herren. Tack för påminnelsen". Med andra ord blir de förslag om svårigheter som ständigt ges signaler till att gå andra hållet -- till ren lycka och naturlig frid.

Kanske kan vi tala om att uppsöka den "ort" där frid redan råder. Ju oftare vi gör det desto lättare. Men jag måste söka den orten ständigt och jämt. Att be ständigt är inte en avancerad andlig diciplin utan en lycklig livsnödvändighet. Närhelst bör vi vi inte ta emot den rena lyckan? Aldrig.

Det är den praktiska innebörden av "Var alltid glada, bed ständigt och tacka hela tiden Gud". (1 Tess 5,17) Han säger inte att jag ska tacka Gud ibland, t ex i kyrkan några gånger i veckan. Tacka hela tiden. Hur går det till? Jo genom att ständigt säga Jesu namn i tacksamhet och ta den enklaste vägen till lycka. Orten där Jesus sitter i frid på Faderns högra sida är alldeles intill oss. Vi uppsöker den ständigt och kan därför vara alltid glada som Paulus säger.

För människor med problem blir dessa rader av Paulus närmast ett hån. Och många predikanter försöker komma runt stället. Vanlig är också "expert-teorin", att endast mycket andligt avancerade når denna ständiga glädje och bön. Men det hela är enklare än så. Den enklaste vägen till lycka är tillgänglig för oss hela tiden. Vi låter allt försvinna. Vi säger endast Hans namn och tackar för den oändliga godheten i allt som sker.

På Hawaii såg jag lärare undervisa sina unga elever i att tala till alla ting, till träd, djur, platser, oceanen, hus, bilar, stigar, brevlådor, cyklar, tennisracket. Man skulle tacka dem för att de hjälper oss så mycket. Jag var imponerad. Det är en barnslig nära väg till Gud, att tacka för alla ting Han skapat, att relatera levande till allt vi omges av. Särskilt tacka bilen för att den fungerar så fint så ofta som den faktiskt gör. Tacka träden för att de ger oss så många frukter. Tacka djuren för deras väsen av oskuld och trogenhet.

Att ständigt tacka Gud är en genväg till lycka, sa Catharina Broomé en gång. Så riktigt tänkt. Att veta att den Oändligt gode finns i allt som sker är tacksamhet i hjärtat. På mitt radband har jag ett antal metallcirklar inlagda, egentligen mellanringar från Ikea. På dem säger jag de orden: "Lovad vare du Evige för din oändliga godhet i allt som sker." Bara sägandet av detta försätter mig i Kristus, i den ort som är helt fri från problem och bekymmer. Enklare väg till lycka finns inte.

Om vi ser att lycka och ljus är detsamma så kan vi nu förstå hur vi bör vara "ljusets barn". Genom att vi använder denna enkla väg till glädje och ljus kan vi säga att vi inte längre tillhör mörkret. Dagen kan inte överraska oss som en tjuv, ingen kan stjäla ljuset och lyckan från oss. Den är för nära oss i tid och rum fastän själv helt fri från tid och rum. Men just nu säger vi i tacksamhet Hans namn och tar emot friden från alla problem och svårighetsföreställningar.

En god vän köpte husvagn och försvann i Sydeuropa någonstans med sin fru. Senare berättade vilket underbart nytt liv det fått. Ingen telefon, ingen post, alleles utan ansvar för något annat än sig själva och sin bil och husvagn. Friden hade kommit till deras tillvaro. Enda problemet var att inte kunna ha samma frid hemma i Sverige tillsammans med släkt och vänner.

Verklig lycka är sådan frihet och frid -- men var som helst, med vilken omgivning som helst i stort sett. Genom att du låter Kristus tvätta bort alla störningsmoment, alla bekymmer inom och utanför oss, finns denna fridsamma lycka närvarande i vilken situation som helst. Vi behöver varken bil eller husvagn för det. I själva levandet som människa finns denna ljustillvaro -- om vi tar emot den i tro och lydnad. Lydnad betyder här endast att vila i friden, inte en diciplin eller åtagande av andligt slag. Den goda lydnaden är att följa ljuset genom tillvaron.

Den lyckliga tillvaron är inte statisk eller enbart passiv. Den lyssnar aktivt till Kristi röst som finns i tystanden och vilan. När vi säger Hans namn i den ständiga glädjen som följer efter oss, lyssnar vi aktivt och inspirerat. Vi är inte bedövade eller slappa av friden. Det är en levande frid, dynamisk och motiverad av aktiv medkänsla med allt och alla runt omkring oss. Det är den lätta världen, den värld där Jesus tar all börda på sig och ger oss lättnadens vara. Att vara lätt. Och tacka Herren för detta.

Kapitel 23 : Om att yttra Namnet

Många kristna har någon gång i sitt liv stött på människor som i stor enkelhet endast litar på himmelriket. De går kanske i kyrkan men det väsentliga är inte kyrkliga aktiviteter utan tilliten till att ett ljusets rike väntar dem. "Jag är lovad himmelrik!" tycks de säga inombords hela dagarna. I vardagens handlingar är detta kommande ljusrike något redan närvarande. Det viktigaste blir att endast säga namnet Jesus eller Fader eller någon kort tackande fras och ta emot denna ljusvärld. Man tar emot något "kommande". Men detta kommande blir därmed detta nuvarande. Trons seger.

För mig var det läsningen av Hjalmar Sundén om Jesu lära kring Guds rike som var inkörsporten till denna sorts kristna spiritualitet. Därefter var det mötet med Amitabha-rörelsen, där Jesus Kristus som en "Amitabha i väst", fick en ny betydelse för mig, som en bärare av ljusriket. Min lärare på religionshistoriska i Uppsala, Gunnar Andersson, lyste i ansiktet när han gick genom Rena Landets rörelse i Kina och Japan. Jag fick senare på resor lära mig av flera kristna lärare i Indien och i Europa, ofta med stöd i Henri Lubacs verk om Rena Landets historia, om ett sätt att förhålla sig till Kristus, inte som en historisk person eller en kyrklig

kult, utan som levande budbärare och skänkare av det himmelska ljuset. Som det står i ett brev: "Han som kom ner är densamme som for tillbaka upp över alla himlar för att fylla hela världen med sin närvaro." (Efes. 4:10)

Denna närvaro är vad Henri le Saux beskriver i några or ur ett brev mot slutet av hans liv: "Endast i det eviga ögonblicket -- där är jag. Namnet JAG ÄR som Jesus säger i Johannes evangelium är för mig nyckeln till hans mystik. Och det är upptäckten av detta namn i botten av mitt eget "JAG ÄR" som egentligen är den frälsning för alla som kristendomen talar om. [...] Så ni ser, för oss här i Europa, i kyrkan, tycks även de bästa av oss leva på ytan, samtidigt som Anden viskar inom oss "Kristi mysterium" i paulinska termer, du är "Guds son i våra mänskliga villkor här" -- du är det. Vi kämpar och diskuterar om celibat och resten av de andra "heta" frågorna, och glömmer att en enda sak är det viktiga: att vakna."

Med denna vilja till att tänka på det kommande, ja redan närvarande, följde för min del en uppfattning om verkligheten. Alla upplevelser vi har är en mix av vilja och intryck. Vi vill något och vi formger de intryck och föreställningar vi har, vi gestaltar dem, skapar perspektiv på dem. Men inga intryck vara. Det är ett ständigt växlande skådespel där det är gott om distraktioner. Bönen och lovprisningen av det kommade ljusriket är det bästa valet, det skapar den lugnaste tillvaron. Vi tar emot Jesu frid i bönen och kontemplationen.

Denna syn på verkligheten har inte alla. En del tror att det som sker är något mer än de uppfattningar och intryck vi har. Men när det ska beskriva eller analysera detta "mer" blir allting otydligt och tvivelaktigt. Alla kan dock vara överens om att det som sker är det vi uppfattar och vi kan påverka med vår vilja och gestaltning. Samtidigt är det Guds vilja, just detta som sker. Det är en vilja som på inget sätt är dold för oss, den är det mest intima vi kan känna till. Det sker i oss och som oss och vi behöver inte spekulera över något annat sätt på vilken den skulle ske. Kroppens alla händelser är uttryck för denna vilja och den kan inte vilja "fel" eller "ont". Vissa kulturers upplevelser att smärta eller död är något "ont" och uttryck för något annat än Guds vilja är obegriplig.

I denna växlingarna värld är det som sker den stora viljan som leder oss till himmelriket. Vad som än händer oss gäller detta stora löfte om himmelriket. Vi säger Hans namn i tillit och tacksamhet över den enda stora vilja som sker: ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden. Vare sig vi är vakna eller sover, säger Paulus (1 Tess 5) lever vi förenade med honom. Detta gör att vi kan ge varandra trygghet och bygger upp varandra. Skulle vi vara på avstånd från Yeshua (Jesu verkliga namn), kunde vi inte ge varandra den tryggheten inombords. Vi skulle heller inte kunna erfara den särskilda glädjen i enheten med Kristus. Vi skulle inte

kunna följa Pauli uppmaning: Var alltid glada ! Be utan uppehåll ! Tacka Fadern i varje bön ! Det är den Stoa viljan som styr allt.

Procopio från Gaza säger några ord som stämmer så gott med att hoppfullt vänta på himmelrikets rena land: "Guds personliga kraft byggde detta universum som sitt hus för oss som lever för Hans kraft. Han byggde huset för oss som är skapade till Hans avbild, till hans likhet, en synlig del och en osynlig."

Livet för hundra år sedan var mycket svårt eftersom familjen och våra samhällen i stort upplevde allvarliga personliga lidanden. Min mor var en av tolv syskon som överlevde barndomen och denna stora familj levde på ett litet jordbruk väster om Stockholm. En tillvaro som började före soluppgången och slutade efter solnedgången. Man cyklade fler mil om dagen till arbete och skolor. Det fanns inga riktiga medicinska faciliteter för de fattiga, än mindre någon prenatal avdelning på sjukhusen.

När mina föräldrars generation talar om att ha många syskon, i många fall över 10, ställer vi frågan: ”Varför?” Ett svar brukar vara: ”Ingen TV!”. Men den mänskliga verkligheten handlade om att familjer hade många barn eftersom det fanns en så hög barnadödlighet. Förutom en högre frekvens av olyckor, sjukdomar som ledde till döden därför att ingen känd behandling fanns att tillgå, epidemier av flera slag.

En mor som förlorade sitt barn fick snabbt återgå till arbetet för att försörja hela sin familj. Många föll offer för vanliga sjukdomar som mässlingen, vattkopporna, röda hund som ibland blev livshotande sjukdomar. Tuberkulosen var relaterad till kvävande och smutsiga bostäder. Idag är denna sjukdom en ordinär hälsofråga. Avancerad medicin och teknik har gjort det möjligt att förlänga vår livscykel.

Denna mycket sofistikerade medicinska kunskap ger en modern attityd: teknikfokuserad tinglighet. Tekniken tycks inte ha några gränser. Ju mer sofistikerade och intelligenta vi tycks bli, ju djupare tycks vi sjunka ner i mänsklig arrogans och svek. Hur sorgligt det är när vi får veta på TV att människan redan har förstört minst hälften av alla levande arter av växter och djur på jorden !

Vi skulle förvalta planeten enligt Första Mosebok. Men detta förvaltarskap har blivit vår girighet manifesterad. Som Jesus antyder är pengar roten till allt ont på grund av denna passion för ägande. Vi är uppenbarligen onda varelser i vår djupt rotade blindhet inför vad som verkligen kommer att föra oss till sann säkerhet och lycka.

Modernt boende och modern levnadsstandard fått oss att tro att ”mer” gör oss bättre och lyckligare. Rikedom, makt, njutning och framgång är, som Laestadius uttryckte det, ”djeflar i hjärtegropen”. De är starka gifter, de bakomliggande orsakerna till vår blindhet för en autentisk, äkta mänsklig samvaro.

Är apokalypsen nära? Närmar vi oss slutet på människans existens? Min bror naturvetaren säger ibland: universum skulle må bra av att vi försvann ! Är den mänskliga sfären endast en mindre parentetisk fas i universums utveckling? Jag hoppas inte det. Hur dyrbart och sällsynt är inte mänskligt liv ? Hur mycket tycks inte Fadern älska att uttrycka sig i detta liv? Hur svårt är det att vakna och anförtro sig till den Stora Medkänslan i Fadern? Låt oss inte missa denna härliga möjlighet ! Insikt i människans tillvaro — hur lever vi? Kan vi leva en existens rotad i Fadern? Och bäras på ett ”hav av ljus”, som en maximerad vision av sig själv, av alla andra levande varelser och världen såsom den framträder i vardagen?

Ja med Guds hjälp går det. Det som genomsyrar våra vanliga uppfattning om oss själva är en provkarta på djupa önskningar och fasthållanden. Denna medvetenhet i Fadern som Jesus lär oss, undanröjer på intet sätt sådana tankar. Men den gör att en känslighet växer för den oundvikliga partiskheten och snedvridningen i jagets perspektiv på allt.

Ett sätt att tänka som vi har och som ibland motiverar oss till handlingar med varaktig smärta för oss själva och andra.

Människor i allmänhet och jag själv i synnerhet är galen av passioner. Vi försöker förgylla ”passioner” genom att beskriva dem som oskyldiga och vitala energier. Men girighet, hat, förvirring, lusta, ursinne, habegär, ilska — förstör alla vårt liv om vi är ärliga när vi ser på vad som händer. Vi hatar det som inte borde hatas, vi försöker kringgå lagen om orsak och verkan för att slippa vissa följder; vilseledda av passioner och säkerligen också okunnighet, gör vi tokigheter vi inte ens tänkt på. Vi är dumbommar som Montaigne uttrycker det: "Vi älskar att trassla in oss i något tomt och fåfängligt, som står i samklang med vår natur." (Essäer 3:11)

Bland dem som tar sig fram i denna värld och kastar sina nät i begärens hav gäller orsak och verkan. När vi ser hur vi skadar oss själva finns en spontan och välgörande skam. Många tycker illa om skam idag. Modern psykologi fördömer den. Men egentligen är skam igenkännande av den skada vi gör mot oss själva och andra. Vi skäms på rätt sätt när vi upptäcker detta.

Självförebråelse är en annan sida av samma sak. Vi förstår att vi kan göra bättre genom att ta emot Guds nåd och ständigt yttra Namnet. Att försöka med självkraften i det passionerade jaget fungerar inte längre. Vi förebrår oss själva att

vi blivit lurade. Skam betyder: inte begå ytterligare ont mot sig själv och andra. Självförebråelse betyder: inte leda andra att begå ytterligare ont. Skam innebär ödmjukhet inför andra, självförebråelse att känna ödmjukhet inför Fadern i himlen i den akt av levande liv som vi nu lever.

När vi är medvetna om Fadern som en existentiell bearbetning av Hans visdom och oändliga medkänsla varje levande minut vi andas, blir vi därmed också varse både Hans personliga existens i oss världen vi lever i som Hans domän. I varje ting, varje föremål, varje händelse, ser vi en ocean av medkänsla och kärlek. Hans obegränsade nåd omger oss och låter allt förändras, byta skepnad, återkomma och befinna sig i Hans hand.

På mitt konfirmationsläger i Värmland 1964 gjorde vi en stor natt-hajk och satt under sommarhimlen vid lägerelden. De vuxna ledarna sjön ”He’s got the whole world in His hand…” och jag glömmer det aldrig. Kanske min första vision av Fadern, jag var endast 14 men livet hade redan hunnit ge mig många svårigheter. Att allt som sker låg i Hans hand var en underlig tanke som jag inte kunde glömma.

Jag förstod senare att denna tanke att Fadern har allting i sin hand är en medicin mot vad jag led av i mitt liv: begärens och passionernas ständiga uppstigande inom mig. Sådan var jag – girighet, hat, lust och förvirring uppstår helat tiden. Men i Fadern kan jag avstå från dem. Den grundläggande falskheten i passionen kan inte botas genom mina egna ansträngningar, hur självgranskande och reflekterande de än verkar vara, hur religiöst riktiga eller hur fromma mina handlingar tycktes vara.

Som en katolsk präst sa till mig: synden ser inte sig själv lika lite som ögat ser sig själv. Det är vad spontant manifesterar sig när vi lever i förtroende för Fadern, hur stapplande detta förtroende än är i början, som insikten kommer att Han verkligen har allting i sin oändliga medkänslas hand, utan uppdelning mellan subjekt och objekt. Som färjkarlen vid floden i Herman Hesses roman Siddhartha, förstår vi att allt är här där vi är. Faderns omsorg kan upptäckas i ögonblicket, i den ständiga förändring och ständiga återkomst som Fadern laborerar med. Ingenting går någonsin förlorat i Hans hand.

Det är verkligen sorgligt att jag och du som läser och alla människor sjunker ner i en enorm bottenlös mosse av begär och fasthållanden. Vi känner ingen spontan glädje ens över att komma närmare förverkligandet av sant förtroende för Fadern. Hur fult det är, detta vårt liv i hat och förvirring, lusta och begär !

Jag och du och alla människor är sådana att vi inte vet rätt och fel och kan inte skilja falskt och sant men ändå dömer varandra dagligen och anser oss ha rätt

i vad vi gör. Vi saknar oftast kärlek och medkänsla, vi faller för berömmelse, kändisskap, status och små vinster över andra.

Jesus lär oss se detta och i tilliten till Fadern, genom ständigt bedjande,får vi tillgång till en dimension bortom vår vanliga egocentricitet. Genom sägandet av Namnet öppnar sig livet framåt lite grann i taget. Att låta andra ta plats i ens liv blir mer möjligt för oss, även när de står i smärtsamt eller komplicerat och antagonistiskt förhållande till oss själva. Vi kanske inte manifesterar stor medkänsla, men de små steg vi tar är på Faderns stig. Vi är på väg.

Jesu utgångspunkt när han undervisar oss är ”det nya förbundet”, det nya mottagandet av en verklighet som genomsyrar universum. Att Hans gränslösa kärlek finns i allt som sker, förändras och återkommer, är något som fyller hjärtan och sinnen hos alla varelser. Ja även berg, floder, växter, djur förlossas i Jesu förlösande av kärleken till Fadern.

Denna nya medvetenhet möjliggör för oss att uppfatta tragedier i våra liv på ett sätt som inte ger sig naturligt. Vi måste försöka kasta loss från det onda i denna värld och att upphöra med att göra det onda värre med egna mörka tankar och handlingar. Kan jag denna dag avstå från lite mörker? Det är den väsentliga frågan. Med sägandet av Faderns namn i tacksamhet för varje minut kan det gå.

Kristen tro är så världsförnekande, kan vi höra sägas. Men att lita på den kraft som skapar allt är att se ljus i ett förtroende, vila i ett förtroende som övergår allt jordiskt. Detta är vad det innebär att förkasta världen och leva i sägandet av Namnet. Att inte kastas omkring på orsak-verkans-vågorna. Jesus berättar om sådden — orsak och verkan gör att utsädet faller lite här och där. Ibland faller det på växtliga ytor, ibland på mager grund, ibland på klippor. Det är händelserna efter orsak och verkan. Men allt vilar i Faderns hand och ingenting går någonsin förlorat.

Tecken på många år av sägande av Faderns Namn märks i hjärtat. I den djupa värme vi spontant känner för vänner, grannar, släktingar och kollegor — detta är ett tecken på att avvisa världens mörker på rätt sätt. Människor som ser ner på andra och som talar illa om vissa, förtalar egentligen Faderns skapande. Vi bör inte hedra endast våra föräldrar, som den mosaiska lagen talar om i fjärde budet. Vi bör hedra alla levande varelser såsom Faderns egna. Bär vi någon illvilja mot några personer, vilka de än är, kan vi alltid säga Fader, låt mig inse att jag är här för att hjälpa dem. För allt är i Hans hand.

Eller som Titusbrevet säger i den läsning vi har på julafton: ”Ty Guds nåd har blivit synlig som en räddning för alla människor. Den lär oss att säga nej till ett gudlöst liv och denna världens begär....”

Att ständigt sjunga Hans namn i största förtroende för vad Han är i oss. Detta är den grundläggande uppfyllelsen av Vägen, den som leder till det rena himmelska landet. Inte säger vi alltid nej till gudlösa inslag i livet. Nej, men vi tar emot förlåtelse efteråt. Och sjunger återigen. Läser vi alla texter i NT på detta enkla sätt och alltid går tillbaka till Jesu egna undervisning, så som vi ser åtminstone väsentliga rester av den i evangelierna, kan vi förstå denna väg som ”perfekt”, vilket var vad både Jesus och Paulus kallade den.

Vägen är också vår hemmahörighet. Många missförstår Jesu tal om att han ingenstans har att vila sitt huvud här i världen. Det är en referens till den omkringvandrande läraren, såsom alla grekiska filosofer känner till den. Galileen var starkt grekiskt påverkat och i denna miljö rör sig Jesus. Men i tilliten till Faderns närvaro och löfte kan vi vila mitt i steget så att säga.

Faderns omfamnande av oss är också vår ”tillflykt.” Vi kommer utan Gud att förr eller senare vara uttråkade i en dynamik som omfattar allt vi gör. Som en kartusianmunk uttryckte det: Om vi inte lever med Gud, varför då leva över huvud taget? Och erfarenhet visar våra liv utan Gud, dåtid, nutid och framtid. I sägandet av Faderns namn blir vi omorienterade, får en ny dynamik. Vi blir inbjudna till stor medkänsla, den som Fadern ständigt visar sig som i oss.

Den rena himmelska stigen leder in i framtiden mot ett liv efter detta. Men Jesus säger också: ”Det är på frukterna man känner igen trädet.” Varför? Eftersom denna insikt om Löftet sker helt och hållet genom Faderns kärlek och medkänsla. Den egna kraften kan plantera församlingar, starta missioner, producera omfattande teologiska insatser. Men Inte perfekt upplysning, det som Jesus talade om när han sa att vi ska vara perfekta som Gud är perfekt.¨

Ingången till denna värld av Fadersvisdom som Jesus visar oss handlar helt om medkänsla. Kärlek till nästan är den avgörande händelsen. Detta är svårt eftersom det förefaller så självklart att ens egen vilja bör åstadkomma goda handlingar och förvärva dygd eller kunskap. Denna egenvilja förlorar här sin yttersta mening och framstår som avgränsad och falsk. Detta är vad som retar Nietzsche och många moderna ateister och framstår som ett stort svek. Istället vill man hävda det heliga i vilja till makt.

Istället för att på judiskt vis fastställa och driva sin egen självförbättring inför en stamgud, kommer ens existens att genomträngas av Faderns kärlek till varje

levande och lidande varelse. I centrum hamnar istället Faderns visdom och medkänsla. Faderns ljuvligheter fyller snabbt hjärtat hos personer som anförtror sig Hans löfte och säger Hans heliga Namn.

Även personer djup diamantliknande trosvisshet i sinnet varken förstår eller vet hur man söker tillståndet av förtroende för Fadern. Den stora skatten av trons väsignelser fyller dem genom den Andra kraften. Av nödvändigheten som faktiskt tycks ligga i Guds behov av att älska oss, fast vi inte förstår det, är vi gjorda för att ta emot den högsta medkänslan.

Utan att just kunna något förvärvar vi, ja ärver vi den stora glädjen i Hans omfamning. Den förlorade sonens metafor gäller alltid för oss. Detta är den upplysning som vi naturligt, om än smärtsamt, får erfara som förlorade barn, hemkomna till Faderns fest för att vi lever. Där man inte vet eller försöker förstå är Faderns vilja att vara i vårt vara uppenbar. Medkänsla fyller det nya räddade jaget och världen.

Jesu väg är inte att känna till mer judisk religion eller förstå teologin bättre än tidigare. Han visar på uppkomsten av ett nytt sätt att leva med Fadern, en transformerad medvetenhet om världen och om sig själv och andra i den genom denna samvaro med Fadern i bön. Han talar om att tro på Fadern och säga Hans Namn. Han producerar inte skrifter utan är främst intresserad av vårt inträde i himmelrikets existens. Det gör vi inte med visdom och skriftkännedom.

Mycket av det Jesus säger i sina sentenser och liknelser är inramat av traditionella judiska termer och problem. Men allt handlar om den slutliga befrielsen från jordisk existens för att födas i himmelriket, något många kristna aktivister kanske missar. Men denna frihet att välja väg, att välja Faderns samvaro för att leva i Hans löfte om det himmelska landet, visar sig i våra pågående liv, inte i vår teologiska eller filosofiska kunskap om livet.

Således är Jesu många hänvisningar till Fadern en inblick in i en ny medvetenhet som genomsyrar Jesu egen förtröstan på Fadern. Vi måste börja med bönen han ger oss: Fader vår. Vi bör ta fasta på, inte alla orden och de olika underbönerna utan just adresseringen till Fadern. Denna adressering bör vara vår främsta dagliga aktivitet, ja vårt hjärtas liv.

Vi kan sedan titta på de olika indikationer Jesus ger av livet med Fadern. Faktum är att mycket i evangelierna kan förstås bättre som upprepade försök att tala från inriktningen på Jesu egen existens, genom hans enhet med Fadern, snarare än som uttryck för en lära och en viss tro. Jesus försökte förmedla till andra vad det är att leva i förverkligandet av helhjärtat förtroende för Fadern.

Om vi vill söka vägledning i att leva med Fadern hos Jesus måste vi överväga de alldeles för välkända passagerna i evangelierna. Tack vare att de är så kända blir de obegripliga för oss. Vi måste tillbaka till den stora enkelhet det handlar om: att ha förtroende för Fadern som älskar oss oändligt.

Sådan reflektion och sådant återvändande är ett sätt att sondera vad som är vårt perspektiv på frågor om hela vårt liv. Jesus ger oss inte främst principer, eller attityder och ideal, eller mål organiserade i en abstrakt system av läror, utan snarare aspekter av en existens byggd på samvaro med och förtroende för den allmedkännande Fadern. Några punkter i denna existens kommer här.

i. Att leva inom Faderns andliga flöde av medkänsla och infinit kärlek till oss

Jesus visar oss sin hemmahörighet hos Fadern och i sin undervisning ger han oss sin medvetenhet såsom en bearbetning av Faderns löfte till Abraham och som gäller oss alla. Hjärtat och sinnet hos en person som lever i tron på detta löfte befinner sig redan i det rena landet. Himmelriket är redan här, som Jesus säger.

Detta är den grundläggande hållningen. När jag som student på Uppsala universitet fick höra och läsa Hjalmar Sundéns behandling av Jesu undervisning, stod detta nästan chockartat klart för mig. Den chocken har inte gått över.

Det framgår inte av Jesu undervisning, kan jag tänka, hur svårt det egna jaget har att välja samvaron med Fadern. Men detta visar sig i vardagen. Tillsammans med metaforen om syndafallet och de varningar Jesus ger kring att städa huset rent från onda andar, lär vi oss dock under livet att respektera denna svårighet, ja skräck, för jaget att gå in i Faderns famn.

Försvinner denna svårighet av sig själv? Knappast. Till sista andetaget återkommer behovet att bejaka och förstora ego-jaget. Men dessa krav kan bli som godartade tacklingar ! Varje gång de är på oss kan vi reagera automatiskt med bön. Det hjälper.

Vi kan enkelt säga att Jesus lärde oss en enda enkel bön: Fader du som är i himlen ! Sedan följer fler fraser, men den är starten och egentligen det centrala: Himmelske Fader!

Att bara yttra Namnet är just detta. Tänka, säga, viska, sjunga: Du himmelske Fader ! Det ligger ett stort TACK i denna enkla fras. Vi har fått varje levande minut av dagens ca 950 vakna minuter av Fadern. Det är lycka att vara medveten om

detta, minut för minut. Hur blir man medveten om detta? Enklaste sättet är det Jesus ger oss. Bönen ”Du himmelske Fader ! Heligt är Ditt Namn !”

Genom att enfaldigt och vid alla tidpunkter säga Namnet i fullständigt icke-tvivlande förtroende är Jesu väg till Fadern, det han predikade och undervisade om men som nästan gått förlorat i den följande religionsbildningen och kyrkobildningen.

Jesus beskrev vägen till ”Födelse genom Namnet” kan vi kanske säga. Målet är riket och vägen är ”Vår Fader i himlen !” Detta är kanske inte i enlighet med den judiska och mosaiska religionen. Det kan därför kallas en uppgörelse med den religionen från Jesu sida, en andlig Ny väg, det Nya Förbundet.

Eftersom vi dras till Jesu Nya Väg enbart i kraft av Faderns löfte, kallas födseln i riket en effekt av den Andra Kraften. Denna väg är dock i enlighet med Löftet till Abraham som gavs innan den mosaiska perioden inträdde.

Det är som om Jesus säger till oss: ni alla kännande varelser i alla länder, ni måste uppriktigt och med glädje anförtro er till Fadern, ta vara på er inre önskan att få födas i Faderns och mitt land, och ropa Faderns namn oupphörligen ! Han är himlens andedräkt för att använda en sångtitel av Amy Grant, hennes oförlikneliga ”Breath of Heaven”.

I själva verket är detta sägande av Faderns Namn anledningen till att Jesus kroppsligen och faktiskt kom in i denna värld och tog fullt kroppslig gestalt för att förmedla budskapet om Riket. Man kom att kalla Jesus för Livets Ord, just därför att han gav oss Faderns Namn att ständigt yttra i tvivelsfritt förtroende.

Kan vi se kontrasten till nästan alla religioner här? I de olika sökvägarna för visdomen och insikt gäller allt utövandet av vår egen självansträngning, även då det leder till att vi måste ge upp den i slutänden.

Men inte här. Här är vi beroende helt Fadern. Det svåraste för människor är tydligen att överge sin självkraft. ”Jag ska bli som Jesus” — en tokig strävan för den leder bort från Honom ganska kvickt. Istället får vi ännu en självrättfärdig troende som inte riktigt litar på Fadern eller löftet om födelse i himmelriket. Det finns gott om människor som fått Andens gåvor och dessutom energi att missionera om detta. Men att släppa taget och låta Fadern ge oss allt vi behöver, är det svåraste.

Detta sker på grund av mänsklig egoism, ormens löfte om att bli som gudar, känna till vad det handlar om, inte låta något vara ett otydligt ”mysterium”. Men

mysterium är vad Jesus förkunnar från början till slutet. En fullständig obegriplighet skyddar frälsningen från falska kopior byggda på självkraften med sina sofistikerade eller häftiga upplevelser. Att endast be ”Vår Fader…” och få ta emot riket, det är ett ofantligt mysterium.

Det mänskliga jaget – ständigt behövande och ständigt girigt – tenderar inte i första taget att släppa taget om sina omättliga rättigheter till självutveckling, applåder, godkännande, bevis på status och prestation, smicker, välsigneler både jordiska och himmelska. Jaget ”behöver få synas”. Det vill ha en bit av världens kaka. Det vill hävda någon form av äganderätt till ”goda resultat” som religionen erbjuder.

Men detta är inte vägen för sägandet av Faderns Namn. Jesus pekar oss i en anna riktning där alla behov redan är fyllda, oavsett de jordiska och sociala omständigheterna. Och eftersom det inte vägen för bedjandet till vår Fader, är det inte rätt väg att bli född i paradiset med Jesus.

Jesus är frälsning och det är en ovillkorlig kärlek som frälser oss. Många kristna är kvar i judiskt tänkande där etniska regler gäller för en insats inför Gud. Man kanske inte använder judiska termer, men man talar gärna om offer, förändringar, skillnader i livet (det egna livet) och ställningstaganden. Allt detta visar att man inte litar på att Jesus redan räddat oss. Han har redan låtit uppståndelsen äga rum för var och en av oss. Vi är redan med Honom i Guds vila.

Men vi ser det inte. Därför sjunger vi Hans Namn oupphörligen och i tacksamhet. När vi litar på Hans löfte och Hans redan verkställda befrielse av oss blir vårt yttrande av Namnet en tacksamhetshandling. Den leder inte till någonting i sig. Allt väsentligt är redan gjort av Gud. Men vårt liv blir ett liv i tillit och tro.

Många predikanter försöker hoppa över det verkliga tillstånd i vilket vi alla befinner oss. Vi är fulla av begär och distraktioner, vid nästan alla tidpunkter. Javisst, så är det faktiskt Vi är hjälplösa och utan kraft att finna det rena landet i Kristus. Och sådan är situationen, vare sig vi kallas påve eller tiggare, brottsling eller hedrad medborgare.

När vi inte försöker fly från detta faktum, kan vi ta emot frälsningen genom att ständigt yttra Namnet som tacksamhetens uttryck. Att använda namnet som en metod för att skaffa oss barmhärtighet vore återigen att hoppa över det faktum att vi är fullständigt hjälplösa. Utan mig kan inte inte göra någonting, säger Herren. Det är alltså vår tragiska startpunkt. Endast när vi är i detta läge kan vi ta emot det uppståndna ljuset och löftet om det rena landet, himmelriket.

Vi hör så många glada förkunnare idag hoppa över detta och endast fokusera på att allting är klart. Jesus har dött för våra synder och uppstått för vårt nya liv i honom, så allt vi behöver göra är sola i detta ljus, njuta och vara färdiga för Gudsriket. Men detta är egentligen att strunta i förutsättningen för gåvan av det eviga livet. Förutsättningen är sanningen. Sanningen är vår hjälplöshet, vår fullständiga oförmåga att vinna ljuset på egen hand. Herren är segern och endast när vi har rätt utgångspunkt kan vi verkligen ta emot denna seger.

Vad händer när vi skuttar direkt till ljuset? Vi missar dynamiken. Guds frälsningsverk är en dynamik, en energi som bygger på negerande och nytt vinnande av Guds rike. Negerandet är det som skildras i berättelsen om Adam och Eva. Men är inte det klart redan för länge sen? Nej, varje morgon är du där igen. Adamsnaturen är här och övervinns med Herrens Namn. Men om du frörsöker trolla bort din adamsnatur behöver du ju inte någon Kristus för att rädda dig? Dynamiken är att negerandet av glädjen i Gud sker varje dag och varje timme om och om igen. Därför blir också frälsningen ny varje gång du tar emot den igen.

Vi önskar i vår svaghet att dynamiken ska upphöra, för den känns jobbig. Men tänk på att cykla ! Dynamik och cyvernetisk balanskonst hela tiden ! Det behövs förlust av rörelsekraft så att trampandet blir nödvändigt. Det är dynamiken som är själva cyklandet, inte ett färdigt åkande. Även om det är en tandemcykel med Herren framtill, behövs trampandet. Det är trampandet som är glädjen.

Att vi är färdiga med gamle Adam i oss betyder att vi ständigt yttrar Namnet för att frälsas från oss själva. Oss själva är nämligen just den gamla adamsnaturen och Namnet frälser oss från den. Det är det enda som frälser oss från oss själva. Det är drivkraften i dynamiken i vårt paradoxalt underbara negerande för att befrias.

Min vän och gamle lärare (nu salig i åminnelse) visade mig hur praktiskt bönens arbete ter sig för oss människor. Men risken är att det blir en plikt eller en sorts lag att säga Namnet. Och då försvinner det verkliga. Han föreslog följande frågor för att inte låta själv-ansträngning ta över:

1 är det i medkänsla med alla andra som jag säger Namnet nu?

2 är det för att minska smärta och sorg som jag säger Namnet nu?

3 är det tacksamhetens kvalitet som utövas när jag säger Namnet?

4 är det Kristi förlåtelse av alla som är bakgrunden till praktiken?

Om svaret är ja till dessa fyra check-frågor kan vi gå vidare till sägandet av Namnet. Men om inte är det bättre att låta bli och göra något nyttigt för andra istället. Vi är alla gamla adamsnaturer och tenderar till självansträngning och förgiftning. Se hur snabbt det går från entusiasm i sägandet till stolthet och självuppskattning till mekaniskt rabblande !

När vi säger namnet med ett ja på de fyra frågorna är vi aktiva som Jesus Kristus själv. Vi kan säga att han är Fadern i det sanna sägandet av Namnet och därmed ger han obegränsat ljus och liv till alla han möter. En person som säger namnet mekaniskt och utan förlåtelse och medkänsla, sprider ingenting till andra. Det är hjärtats kvalitet som är missionen.

Jag skriver aldrig avhandlingar, endast noter. Här är en hög noter om livet i sägandet av Kristi Namn. De är spridda i tid och innehåll. Oftast är de generella uttryck som är väsentliga för vår tro. Ibland tänker jag skämtsamt att de utgör min klosterregel om jag skulle ha någon.

1. Vi kan inte frälsa oss av egen kraft. Därför yttrar vi inte Namnet på det sättet. Vi säger det av tacksamhet för att Jesus Kristus, den andra kraften, räddar oss genom sin barmhärtighet och sitt liv i oss.

2. Att följa Kristus innebär att grunda sig i tilliten till Hans frälsning och yttra namnet i glädje och tacksamhet över detta. Gud skänker genast frälsning till dem som har tillit. Vi kan ingenting göra för att få denna gåva.

3. Hur djupt syndig man än är kommer Kristus att utplåna varje synd genom kraften av Sin nåd för var och en som i tro yttrar Namnet stundligen och dagligen.

4. När Kristus lever i oss är det lätt att glömma någon tur i mässans liturgi. Jesus behöver inte mässan eller våra liturgiska ansträngningar, inte ens vår bön eller meditation. Det är helt och hållet våra behov.

5. Om du tänker på något syns det på utanskriften. I Herren Jesus behöver du inte tänka på något. Han är förlåtelse och gudomligt ljus. Säg bara Hans namn. Mun och hjärta gör då samma sak och inget tänkande behövs.

6. Gud enhet är inte något vi förstår. Också Löftet till Abraham som gick i uppfyllelse i Kristi uppståndelse är obegripligt för oss. Kristus är solen som skiner över alla städer och länder men uppskattas endast av dem som betraktar och begrundar Ljuset.

7. Ingivelsen att säga Namnet och förlita sig på Löftet svarar emot Guds kärlek till dig och din frälsning.

8. Många uppfattar läran om Jesus Kristus i oss med sina huvuden men kan inte tro. Fast alla inom sig har både Löftet och Kristi obegränsade kärlek och ljus, faller många tillbaka i bekymmer för världen och sig själv.

9. Vi kan se Guds löfte om Riket som en blomma som växer i vår kropp och ända ner till hjärteroten i oss. Så kan vi uppfatta frälsningen.

10. Istället för riter och gudstjänster ska vi vara medvetna om godheten i Gud som lovar oss födsel i paradiset. Vi yttrar Namnet för att uttrycka glädjen över detta stora löfte.

11. Även om du lär dig bibelställen och psalmer utantill, är det utan någon mening om du inte grundar din tillit och yttrar Namnet i tacksamhet både stundligen och dagligen. Om du grundar dig så kan du läsa var som helst i skrifterna och finna glädjerika uttryck för det du ägnar dig åt. Annan kunskap är onödig.

12. Du behöver endast hålla dig till tron att du frälses av Herrens kraft och inte din egen. Skriftställen som talar om detta kan vara glädjerikt att läsa men har ingen annan uppgift för dig.

13. Högtider som påsk, pingst, Kristi himmelsfärd, advent och jul och de olika Mariadagarna har endast en uppgift: glädje i Honom som frälser dig. Men du behöver aldrig göra mer än yttra Hans Namn i tacksamhet och visshet om födelse i Hans rike. Den liturgiska idolatri som en del ägnar sig åt är ingenting för oss. Vi är fattiga och enkla i Hans Namn.

14. Vår förlitan på Kristus gör att vi är frälsta och får födelse i Hans rike. Därför yttrar vi ständigt Hans Namn i glädje och tacksamhet.

15. Att älska sina medmänniskor betyder praktiskt att se till att vi själva lever i förlitan på Kristi frälsning. Därmed låter vi andra komma till tro. Någon annan mission än denna har vi inte.

16. Det förgångna, även gårdagen, är borta och vi har alltid blicken riktad fram emot att alla människor ska kunna ta emot Kristi liv och börja yttra Namnet i tacksamhet. Någon annan framtid är inte att tänka på.

17. Vi behöver aldrig oroa oss över frälsningen, vare sig vi syndar eller inte, vare sig vi glömmer att yttra Namnet eller inte. Det är aldrig av egen vilja vi yttrar Namnet, det är Hans kraft, den Helig Andes kraft. Glädjen yttrar alltid Namnet, glädjen över att vi redan är frälsta.

18. Yttrar vi Namnet i glädjen över att vi redan är frälsta eller över att vi kommer att bli frälsta? Båda. Vi är redan frälsta genom Kristus men vi kommer också till Hans Rike när kroppen somnar in. Glädjen i Anden skiljer inte på tempus.

19. Det är naturligt för oss att vi inte vill umgås någon längre tid med folk utan förlitan på Guds frälsning. Samtidigt gör vi frälsning möjlig för andra genom att yttra Namnet tyst i deras närvaro och själv vara i fridfull förlitan på Guds löfte.

20. Att prata om sin tro är helt i sin ordning. Men det ska alltid handla om hur enorm avgörande själva tilliten är. Din tro är din förlitan och därmed tacksamt yttrande av Namnet. Detta bör man tala om.

21. Missionen består endast i att du i andras närvaro är full av tillit till Kristi frälsningsgåva. Om andra vill kan du tala om detta. Det är mission. Det handlar inte om övertalning eller uppmaning.

22. Vi kan endast vänta på att Kristus fastlägger vår tro på Hans frälsning. När detta sker yttrar vi Namnet ständigt i djup tacksamhet. Vi känner hur Hans

barmhärtighet omsluter oss och aldrig sviker oss. Vi gjorde ingenting, Han gjorde allt.

23. Att ha tempel eller att formalisera organisationer är fjärran från Kristi anda. Vi sysslar med förlitan på Hans löfte och sjunger Namnet i djup tacksamhet och glädje. Det är vårt enda tempel.

24. Att bli munk eller nunna eller låta viga sig till diakon, präst eller biskop, är lika meningslöst som hornen på en kossa. Det väsentliga i livet är tilliten till Kristi frälsning och ständigt yttrande av Hans Namn i fridfull glädje.

25. Livets mening är kremeringsugnen eller kistan i jorden. Men de av oss som har förlitan på att redan vara frälsta är detta endast en förbipasserande händelse. Död och liv är båda borta i glädjen över Hans löfte och över yttrandet av det härliga Namnet.

26. Ikoner är värdefulla om du kan se din förlitan på Herren i dem. Annars är de endast värdsliga dekorationer.

27. Evangelierna är undervisande biografier. Syftet med att läsa dem är att fyllas av förlitan på Hans frälsning och inspiration till yttrandet av Hans Heliga Namn. Syftet är inte att hitta en lära eller hitta en förklaring av något.

28. Ha gärna statyer eller bilder av Frälsaren i ditt hem, men endast om de ger dig inspiration till att be Namnet och känna tilliten. Annars är de onödiga och till och med till hinder för din bön.

29. Samtliga föreställningar om gudar och buddhor kan härledas tillbaka till Kristus, den frälsande Personen. Han ÄR före alla andra var. Alla som angripits av världens gifter, vilka de än är och hur de än upplevs av oss, får gratis frälsning när tillitens bön praktiseras.

30. Det som följer efter att man första gången får tillit till Ditt löfte, är ingenting annat. Endast mer tillit. Vi bibehåller denna ögonblickets förlitan på Kristi frälsning livet ut. Det är vår verkliga liv som vi uttrycker med att yttra Namnet stundligen och dagligen.

31. Det finns inga handlingar eller uttalanden som leder oss till frälsning. Endast Frälsaren frälser och vi kan endst fullständigt lita på Honom. Varför blir vi födda i Hans rike? Endast på grund av Hans barmhärtighet och nåd. När vi tar emot detta sjunger vi Hans Namn ständigt i tacksamhet.

32. Du reciterar Namnet endast av tacksamhet och glädje över att bli frälst, över att redan ha blivit frälst, över att alltid i framtiden bli frälst. Denna förlitan bryr sig inte om heliga ord eller heliga skrifter eller heliga föremål i heliga byggnader. Heligheten är helt och hållet Hans och skänks oss i form av födelse i Hans rike.

33. Det är absolut inte menat att yttra Namnet för Guds skull. Han behöver ingenting sådant av oss, varken meditation eller bön. Namnet betyder att jag blir frälst så snart jag förlitar mig på Kristi kraft. Det är tacksamheten som blir till ljud eller viskning på tungan.

34. Synderna finns kvar så länge vi lever – men bara som ett eko, en skugga. Det är inte vi längre. Kristus lever oss och vi yttrar ständigt Namnet i full tillit. Frälsningen är i vårt liv och vi tackar ständigt. Synderna finns kvar men är inte längre något hinder, hur grova de än verkar vara.

35. Eftersom det är Kristi Ande som får oss att säga Namnet i glädje och tacksamhet är det helt fel att betrakta sig som from eller dygdig när vi ber Namnet.

36. Födelsefri födelse är att födas i Kristi rike och inte behöva ha någon annan form den den förhärligade kroppen vi får hos Gud. Vi är fria från alla manifestationer och förhärligade i Hans Namn.

37. All dygd sammanfattas i Hans frälsning av oss. Något annat gott finns inte. När vi älskar vår nästa genom att vara i ett tillstånd av förlitan på Hans löfte, är det samma frälsning som är aktiv. Det är meningslöst att fundera på synd, ondska eller skuld.

38. Ögonblickets ingivelse i förlitan på Kristus säkerställer vår frälsning och födelse hos Kristus i Hans rike. Inga andra särskilda upplevelser eller insikter behövs. Om du upplever att dina synder är förintade eller inte spelar ingen roll. Även om du känner dina handlingars tyngd är du frälst och kan tacksamt yttra Hans Namn dagligen och stundligen.

39. Folk som har förlitan på Gud är bröder och systrar i hela världen. Vi kan sitta tillsammans med vem som helst. Men det är naturligt om vi inte umgås mycket med människor utan tilliten.

40. Folk är fångade i lusta och girighet i världen. Därför ser världen ut som den gör. Men det finns ingen anledning att diskutera varför eller hur detta går till. Det enda väsentliga är förlitan på frälsningen genom Kristus inom oss. Är vi nära lystna och giriga människor sjunger vi Namnet tyst och befinner oss i tillit. Det är den bästa missionen.

41. Gå till kyrkan och till kyrkkaffet efteråt, inte för att frälsningen kommer närmare men för att ge andra människor som inte har tillit en chans att få intresse för den genom din närvaro. Det händer kanske sällan men det händer att ditt tal om hur tilliten fungerar också smittar andra. Det har hänt mig flera gånger. ”Är det så enkelt??” är en vanlig reaktion.

42. Om du går i mässan så säg hela tiden Namnet och befinn dig i tacksamhet över den frälsning Han givit dig. Bli inte för upptagen med turerna i liturgin och gör inte något föremål eller någon rit till viktigare än din förlitan på Kristus som är överallt och inom ditt hjärta.

43. Är du dålig eller ligger för döden är det bra att ha människor med tillit till frälsningen runt sig. Människor utan förlitan på Kristus är inte i stånd att ge god energi på samma sätt som människor med hjärtat fulla av Namnet.

44. Vi bör läsa evangelierna eller Tatianus sammanfattning av dem så att vi minns berättelserna. Ängeln Gabriel som är i Guds direkta närhet besöker två kvinnor. Så börjar Tatianus sin Diatessaron. På samma sätt besöks vi av Kristus för

att få födelse i Hans rike. De gamla berättelserna är väl värda att minnas och återläsa.

45. Det är gott att besöka Israel någon gång under sitt liv, vandra på bergen där Kristus befann sig under sitt korta jordeliv. Men Han själv finns i ditt hjärta när du litar på Hans frälsning som du redan fått.

46. Den kristna tron är inte något påfrestande. Ta emot Anden som alltid vill yttra Hans Namn i glädje och tacksamhet. Följ inte alla impulser utan säg Namnet vid alla tillfällen. Gör avbrott ibland för att le mot någon.

47. Att lyssna på Kristi enkla lära blir aldrig tröttsamt och vi kan göra det fram tills vi dör. Den blir aldrig klarlyssnad för den innehåller alltid mer än vi tror.

48. Alla hör en predikan eller utläggning på sitt sätt. Efteråt kan vi märka att vi har olika uppfattningar. Vi vet inte vilken som är rätt. Därför är Kristus i våra hjärtan och vi säger endast Namnet i glädje över frälsningen. Där kan vi vara ett med varandra.

49. I vilken församling som helst finns ett stort antal människor som inte alls har någon förlitan på frälsningen. De är mer sökare som prövar sig fram i världen. Detta är ingenting du behöver bry dig om. Säg Guds Namn i deras närhet och var i ett tillstånd av full tillit till frälsningen. Du behöver inte irriteras av det faktiska förhållandet bland många sökare. Du var en gång en av dem.

50. Om vi lyssnar till en utläggning om de kristna tron så behöver vi inte lyssna spänt eller analyserande. Det räcker om vi hör själva botten i budskapet. Vi hör snart om den talande har verklig tillit till att frälsningen redan givits åt oss och lever i den tilliten.

51. Det är en glädje att yttra Namnet. Det beror på att vi vet om den frälsning vi fått och att Kristus lever oss redan nu. Då faller det sig naturligt att ibland ivrigt och glädjerikt yttra Namnet om och om igen. Det är inte alls någon plikt utan frisk vilja och glädje som driver oss. Det är alltid Anden som ber åt oss och det är inspirationens glädje.

52. Det är inte lätt att läsa bibliska texter och förstå läran den vägen. Ofta blir det felaktiga läsningar. Bättre är alltid att lita på Kristi löfte om frälsningen och ta emot Honom inom oss så att Han får leva oss. Denna väg till förståelse är den viktigaste.

53. Det är bra att ha en ”enfaldig” ödmjukhet inför att förstå den kristna läran. Vi kan lyssna på en predikan eller läsa genom en katekes och säga: Jag förstår inte men yttrar bara Hans Namn i glädjen över att vara frälst och få födelse i Hans rike. Vi lämnar förståelsen för de som behöver den.

54. Livet i Kristus blir tvivelaktigt om vi låter den egna viljan ta över. Det är Gud som ger oss allt och vår tillit till denna frälsande Ande är allt som bör äga rum. Så fort vi börjar använda vår egen vilja stöter vi på smärta och elände på flera sätt.

55. Många kan förstå den kristna läran men få lyssnar med tillit. Därför blir det få som tar emot frälsningen såsom Gud ger den. Denna gåva är eftersökt men alltför enkel för många att ta emot.

56. När vi talar med folk om den kristna tron byter många samtalsämne och tar något mer värdsligt att tala om. Men med barn går det bra, de tycker om att tala om paradiset och om vilka som kommer dit. ”Finns det glutenfritt bröd där?” frågade jag mitt barnbarn och han lovade att han skulle ta reda på det, eftersom jag var gammal och snart skulle dit.

57. Att läsa texter och leva med dem påverkar alla som lever med en. Barnen ser pappa eller mamma ofta läsa Bibeln, och barnen påverkas till att veta att där finns något. Det gäller bara att inte predika eller förvänta sig något. Gud kontaktar de sina.

58. Vi behöver inte anse oss själva som syndiga eller dåliga eller ofullkomliga, även om våra handlingar visar just detta. Kristus har dött för oss och utplånat all synd och givit oss gåvan frälsningen och det nya livet. Vi kan endast ta emot och yttra Hans Namn, tyst eller högt, stundligen och dagligen. Att nedvärdera sig själv är lika onödigt som att sätta ett högt värde på sig själv. Båda blir oanvändbara attityder.

59. På biskopars och prästers bloggar ser vi ofta personer som anser sig kunniga och väl insatta i den kristna läran och de kristna texterna. Men det har inte med äkta tillit att göra. Samma personer kanske helt saknar förlitan på Namnet och den frälsning vi redan fått. De kanske endast är kunniga.

60. Den kristna läran är att lita på Kristus och låta honom leva inom oss. Det är ingen krånglig lära. Allt hänger på hjärtat som litar på löftet och tackar genom att ständigt säga Namnet.

61. Att bete sig som om vi ordnar vår egen salighet är oförskämt. Det är att spela Gud, att upprepa syndafallet. Religion är tyvärr ofta att ordna sin salighet genom gester, riter, ordningar och organiserat beteende. När vi litar på Herrens närvaro inom oss som frälser oss och gör oss klara för himmelriket sysslar vi inte med sådan religion.

62. Att yttra Namnet utan att vara självmedveten är det bästa. När du inte behöver påminna dig om det kan hjärtat spontant få Andens sägande av Namnet. Men vi är tröga och dumma varelser och behöver fråga oss varje morgon: är jag frälst och rättfärdiggjord av Kristus? Lever Kristus mig idag?

Glädjen över dessa gåvor leder till den levande bönen av Namnet.

63. Att lära sig den kristna tron när man är ung är bra. Med stigande ålder blir vi trötta och tröga. Men även dagen före vi avlider är en dag då vi kan upptäcka vad vi fått av Kristus och sjunga Hans Namn, om det inte skett tidigare.

64. Kristus bringar reda i varelserna på jorden. Det innebär att Kristus börjar leva oss, leva som oss, manifestera sig som våra liv. Då fungerar allt som de ska och vi yttrar Namnet i glädje. Kristus säger Fader hela tiden inom oss. Abun d’bashmayo säger Han ständigt i vårt hjärta. Vår Fader som är i Himmelriket.

65. Genom att leva i Kristus missionerar du. Din hustru och dina barn ser dig och tar del av missionen. Det går inte att undvika. Men med uppmaningar och

predikningar blir det oftast endast reaktioner och missförstånd. Gud är en försynt Person, men när du lyssnar och kallar kommer Han genast.

66. Inom kyrkorna är det vanligt att spela from eller helig. Det syns inte alltid genast utanpå när äkta tro finns och en verklig förlitan på Guds löften glädjer personen inifrån. Förr eller senare blir det uppenbart. Vi bör känna medkänsla med alla som spelar troende inom de religiösa organisationerna.

67. Kristus dog för mig och dig och detta kan inte bli ogjort. För evigt är du och jag fria från synden och rättfärdiggjorda för himmelen. Vi kan inte backa detta för Gud valde att göra så och skänka dessa obegripliga gåvor till oss. Det är alltså bara ett naturligt och gott sätt att ta emot när vi yttrar Namnet både stundligen och dagligen.

68. Livet är endast idag. Det förgångna fanns aldrig. Kristus är nu och livet i dig nu, ingenting annat. Därför sjunger jag Namnet för att fira och tacka detta gudomliga liv idag.

69. Ikoner och texter ska användas för sägandets skull, inte ersätta din tacksamhet inför Den som ger dig syndafriheten och rättfärdigheten varje levande stund. Slit gärna ut biblar genom flitigt läsande men gör det inte till idolatri. Kristus är liv, inte bokstav eller teologi.

70. Skrift och bild är hjälpmedel för det tacksamma sägandet av Namnet. Jesus Kristus skrev ingenting för Han kom in i vårt hjärta genom uppståndelsen, Han började leva i vårt liv för att leva oss. När skrifterna talar om detta hjälper de oss.

71. När många olika delar av den kristna läran sammanfattas i några enkla sanningar går det bra för många att lyssna. När det är oöversiktligt och ett stort antal temans blandas, går det mångas öron förbi. Sanningen är så enkel att den gör oss fria: Kristus lever oss. Säg Guds Namn i tacksamhet och glädje.

72. Många kristna förstår inte Kristi Namn. De tror att det ”bara” är ett namn på Jesus från Nasaret med tillägget Maschias, Messias eller Christos på grekiska. Men Guds Namn och Kristi Namn är essensen av frälsningen. Vi frälses av Namnet och Namnet är Guds Ord. Namnet är hjärtat av Guds frälsande löfte. Vi föds till himmelriket genom Namnet. Därför säger vi ständigt Namnet i glädje.

73. Fattigdom är en bra väg till saligheten för det är enkelt. Vi har knappt så det räcker till mat och kläder. Desto mer säger vi Namnet i frid och tacksamhet. Den som har egendomar är oftast distraherad.

74. Trender och teologiska nyheter är som kliande sår i tänkande människor. Bättre är att ständigt upprepa den enkla läran. Om vi lever i fullständig förlitan på Kristi löfte säkerställs vår födelse i Hans rena land. Då säger vi glädjefullt Hans Namn varje stund och varje dag och Han lever i oss och som våra liv. Detta är den stora läran.

75. Det är ärligt att säga till om man inte har någon tillit till Gud. Det är viktigt att vara ärlig om detta. Den som låtsas andlig lurar både sig själv och andra till falskhet. Glädjen vi känner när vi vet att Kristus har frälst oss och lever

rättfärdigheten inom oss, är omöjlig att förfalska. Detta kan aldrig bli ogjort så vi kan glädja oss även över detta faktum.

76. Guds Ord är det som lever oss när Kristus lever våra liv. Detta Ord är det som alltid skapar verklighet. Vi skapar all verklighet genom detta Jag Är som är Guds Ord. Skrifter som kommer till, t ex Pauli brev, är inspirerade ord från detta Guds Ord.

77. Vem är det som lär oss om frälsningen och lyckan? Det är ingen kyrkofader eller profet. Det är Gud. Den levande Guden skapar allting genom oss och upplever det som verkligt. Han ger oss löftet om födelse och vi tackar och tar emot. Han genomför en genetisk transplantation — vi var adamssöner och är nu Guds söner och döttrar.

78. Det är ingenting underligt med att Gud uppenbarar sig som människa i Jesus för att rädda oss. Det som är underligt är att en eländig dumbom till människa som du och jag får Guds liv inom oss så att Han lever oss och får oss att sjunga Hans Namn stundligen och dagligen.

79. Den första välsignelsen i ordet ”tov” som vi ser i Genesis 1 är den välsignelse vi alltid tar del av när Gud lever i oss. Vi yttrar Namnet i den välsignelsen. Utanför den välsignelsen finns endast världen.

80. Ska vi då synda på nåden? frågar Paulus och frågan görs möjlig av att Kristus tagit bort all synd från våra liv, även om syndiga handlingar kan utföras av oss. All synd är förintad och vi är fria. Men vem har lust att leva i synd? Det är sålänge vi har förbättringstro som synden blir attraktiv. Den förlorar all fascination när vi är fria genom Kristi liv inom oss.

81. Att lyssna på dagens evangelium är bra när din glädje ökar av lyssnandet, när det handlar om att höra sanningen om din frälsning och om Namnets helighet. Det är inte bra för att bli kunnig i vad skrifterna innehåller eller för din analys av det som sägs.

82. Vi bör dagligen fråga Paulus om något och läsa hans brev. Särskilt sådant vi tror att vi redan vet. Han förvånar oss ofta.

83. Att lyssna på evangeliet har ingen annan mening är att leva i Kristus så att Han får leva oss i sägandet av Namnet. Hans frälsande kraft är bönen för oss.

84. Att hålla sitt inre i bön och sägande av Guds Namn är det främsta vi kan göra under det att vi är sysselsatta med dagens göromål. Får vi en stund att sitta still fortsätter vi bönen med slutna ögon och stilla händer.

85. Det finns ingen annan lära för oss är att förlita oss på Honom och yttra Hans underbara Namn. Allt annat är utvikningar för att göra sig märkvärdig.

86. Endast ingivelsen i ögonblicket att fullständigt förlita sig i tro på Guds löfte om födelse i Han rena rike, leder till att vi kan ta emot frälsningen. Det har ingenting med beteende eller moraliskt värde att göra. Inte heller har det med kunskap eller insikt att göra.

87. Tala ut om hur det är med dig. Ditt tal ska vara Ja eller Nej. Har du ingen tillit till Kristus så säg det. Har du fått tilliten och yttrar Namnet i glädje så tala om

det. Genom ärligt tal kommer vi längre än med smussel. Det är inget särskilt subtilt i detta.

88. Vissa människor råkar alltid illa ut. Det är ingen skam i det. Vi ber för dem istället och har medkänsla. Gud räddar hellre de olyckliga och eländiga än de som gör allt rätt och är duktiga i världen. Dessa duktiga är hemska att ha i kyrkan.

89. Många går till kyrkan eller lyssnar på en predikan på datorn och mår bra. Men en stund senare är de tillbaka till sina gamla världsliga jag och sprider sitt elände. Låt ditt inre bli som en läckande korg som du lägger i vatten. Den sväller och blir tät. Vattnet är Namnet som du yttrar i tid och otid. Be alltid och din korg håller tätt, för du är i Honom och Han får leva dig.

90. Att läsa Pauli brev och göra egna privata tolkningar är gagnlöst. Låt Kristus leva i dig först, läs sedan hans brev. Yttra Hans Namn när du läser så att du låter Anden läsa åt dig. Dina egna spekulationer leder inte till frid och glädje i Kristus.

91. Det blir aldrig fel när man läser de bibliska skrifterna med Andens bön i sitt medvetande. Vad man än läser blir det rätt när du är i bönen och du ser den verkliga meningen med skrifterna.

92. När du har förlitan på Namnet dömer du inte andra för deras otro och dåliga tillit. Istället ger Helig Ande dig medkänsla med alla som lider och söker den befriande tron.

93. De flesta som predikar och talar om sin tro gör det med självuppskattning. Det är inte äkta tro. När vi får tillit till Kristi kraft i oss talar vi aldrig mer om ”jag”. Det blir fel. Istället yttrar vi Hans Namn i tacksamhet och talar om detta.

94. Att uppmana andra till kristen tro och tillit till Hans liv inom oss, utan att själv ha det är som att låtsas ge något man inte själv har. Endast det du har själv kan du ens möjligen ge bort. Ofta vill folk inte ha, de är för distraherade av sin värld. Men den som inte lever i tilliten kan inte inspirera till den. Detta är många pastorers hemska öde.

95. Det finns troende som läser heliga skrifter men ändå inte läser dem. Och omvänt finns goda troende som inte ofta läser dem men ändå läser dem varje stund i livet. Allt beror av hjärtats tillit till Gud.

96. Bästa predikan är en olärd person som prisar Herren för frälsningen hon eller han fått och detta syns i glädjen att leva. På så sätt sprids tilliten till Kristi liv inom oss.

97. Världsligt tänkande försöker klara sig utan Guds försyn och utan en känsla av förlitan. Det fungerar nästan aldrig. Den som ser Kristus leva i sig använder inte världsligt tänkande alls.

98. En person som lyckats i världen och verkar ha ordning på allt men saknar tillit till Kristus går inte att lita på. Den världsliga människan lovar men håller inte. Hon har inte verkligt liv och är därför opåtlitlig.

99. Att tänka på vår Herre är att tänka på sitt verkliga själv. I ett ögonblicks ingivelse får vi full tillit och vi får födelse i Hans rena land.

100. Kristus är levande Frälsare sedan evig tid. Temporärt levde Han som människa, dog för oss och gav sin uppståndelses liv till oss. Vi ber Hans heliga Namn i tacksamhet för detta. Så vill Han leva i våra liv.

101. Den som förlitar sig på Namnet är inlindad i Hans infinita medkänsla och frälsning, en omfamning som aldrig upphör. Under vårt jordeliv känner vi alltmer tacksamhet och glädje för detta.

102. Kristus är levande frälsning varän vi befinner oss. Han är marken vi går på, himlen ovan oss. Hans omfamning innesluter allt. Sådant är löftet.

103. När du omfattas av den Högstes löfte blir du vaksam och vördnadsfull inför allt du stöter på. Det finns ingen morgondag att räkna med, Kristus kommer strax ! Vi måste vaka i glädje och förväntan inför Hans ankomst.

104. Vänta inte med något till en osäker morgondag. Yttra Hans Namn med glädje idag och skjut ingenting viktigt framför dig. Det är Idag Han lever i oss och vi kan genast ta emot Hans stora frid.

105. Tänk dig verkligheten som en stor ikon som speglar det Heliga Namnet. Tänk dig sedan Kristus som ikon i ditt hjärta, levande och älskande just dig.

106. Tiden är inne för uppståndelsen liv är skänkt åt oss genom Kristus. Alltså är tiden inne och himmelriket nära oss. Så ska vi leva.

107. Kristus är det frö inom oss som växer utan att vi behöver göra något. Det uppståndna livet är gratis och vår tro behöver inte vara större än ett litet senapskorn. Ingivelsen att lita på Hans löfte om frälsning räcker. Då säger vi Hans Namn dagligen och stundligen i glädje. Stor är gåvan.

108. Ständigt visar livet hur fel vi gör när vi tjänar oss själva och inte andra och när vi glömmer Jesus Kristus som vårt eget liv. Så fort vi återvänder till Hans liv ser vi hur tokigt och dumt allt blir när vi försöker ensamma.

109. Vår gamla adamsnatur är svag och dum. Det får vi vara medvetna om hela tiden. Men vårt verkliga liv är det nya liv vi får i Kristus, här och direkt i vår liv som det är. Det är så miljön ser ut för Gud att verka genom.

110. Även om jag är så fattig att jag klär mig i trasor och taket läcker in i mitt skjul så tänker jag tacka Kristus ständigt för frälsningen och använda mina andetag till att yttra Hans Namn.

111. Även ett ord eller en fras ur Skriften som man hör eller läser, uppfattar man gärna såsom det passar en själv. När Gud är med dig och lever ditt liv, så att du ständigt yttrar Namnet, spelar dessa tolkningar inte någon avgörande roll längre. Enkla samtal om detta liv i oss är bättre än predikan eller teologiböcker.

112. Om du blir van vid att Gud bor i dig uträttar du snart saker med foten istället för med handen. Den tillgjorda andäktigheten och respekten försvinner. Gud är verkligen med dig, han är Immanuel, Gud med dig. Det är ett namn på Jesus Kristus. Trots detta blir respekten och beundran allt större inför Honom som älskar dig och vill vara i ditt liv.

113. Det är inte fråga om att förbättra sitt inre. Det går nästan inte. Istället får Kristus låta sitt löfte bli ditt liv, så att Han är med dig i allt du gör. Då behöver du inte förbättra dig längre.

114 Allt kommer från den helige, allt är gåva. Behandla också allt som gåvor.

115 Bär de världsliga lagarna på din panna och Kristi lära i ditt hjärta. När Kristus lever i dig respekterar du den världsliga etiken men följer egentligen ditt hjärta.

116 När man är ung har man det besvärligt. Viljekraften och självupptagenheten gör livet svårt. Men just svårigheterna gör Löftets kraft attraktiv och till slut öppnar man sig för Andens obegränsade liv och ljus.

117 Att vara en enfaldig varelse, som vi alla är, och ändå bli frälst med Kristi liv i oss är helt omöjligt för oss själva att åstadkomma. Ingen religion eller filosofi kan åstadkomma detta, ingen ansträngning når dit. Älska därför alla de som inte tagit emot Guds liv, ha stor medkänsla med dem.

118 En del tror på Kristus, andra förtalar honom och tron på honom. Detta är bra. Om det endast fanns folk som trodde på Kristus skulle vi börja undra. Men eftersom det finns folk som förtalar läran och löftet kan vi vara helt säkra på att Kristus vill flytta in i oss redan nu och sedan ge oss sitt ljusrike.

119 Det finns folk som lovar och prisar Gud i gudstjänster och som är lyckliga endast tillsammans med trosfränder och i kyrkan. Detta är ärelystnad. Den som har verklig tro låter Kristus leva i sig och känner lika stor glädje helt allena.

120 Det första du ska företa dig för att få evigt liv är att lyssna till läran som finns i Pauli brev. Du kan inte tänka så att du först ska klara av vardagens elände och sedan lyssna. Du ska lyssna först. Det finns ingen morgondag i sann kristen tro. Det är nu som gäller.

121 Betrakta den i dig inneboende Kristus som Värden i ditt inre och se världen som tillfällig gäst. Uppmärksamma alltid Värden först och ta sedan hand om göromålen ute i världen när de ska utföras.

122 Kristi strålar är likasom solstrålar som torkar våra föremål från ovansidan till undersidan. Det är solens kraft som gör föremålet torrt. Att tanken på tron kommer upp beror helt på den Andres kraft. Det är då människans samtliga synder och förhinder tillintetgörs av Kristus.

123 Vilken människa som helst som fått en etablerad tro ser gudomlig ut. Det är inte individen som sådan, som är helig. Heligheten stammar ur Kristi visdom, given åt individen. Kristus har flyttat in i den troende och då märks heligheten utåt, för Han är ljus av ljus.

124 Det är bra, om du är allvarligt sjuk, att du inte har något som du ångrar. Du inser genom tron att allt har gått som du önskat och därför finns det inget att ångra när du nu snart ska födas i Kristi rike av ljus och liv. Kanske är du ledsen över att dina barn och dina anhöriga inte fått tron. Men till Gud ger du tillbaka det du fått till låns av Gud. Din kropp, din hustru och dina barn är sådana gåvor.

125 Den som tycker att han uppfattat läran, har inte uppfattat den. Den som tycker att han inte uppfattat läran har egentligen uppfattat den. Att vara djupt tacksam för Kristi frälsning är att ha uppfattat läran. Det ska inte finnas något i vilket du ska vara kunnig. Hur kan det finnas fördelar i att vi enfaldiga varelser kan födas i Kristi rena land? Vi hävdar endast Kristi visdom som påverkar individerna.

126 Heliga skrifter och tideböner är underbara men när de läses utan tro låter det inte särskilt imponerande. Utan tro är de heliga skrifterna döda religiösa uttryck.

127 Det är meningslöst hur många fraser man än kan ur heliga skrifter, om man inte har tro.

128 Du kan alltid känna glädjen i att vara på Kristi skepp över världens oroliga älv, på väg till andra sidan. Han är inneboende i dig var än du befinner dig. Du har inte betalat denna räddning och den är inte en belöning. Du har bara tro och det öppnar dig för Hans liv i dig. Du får följa med i detta liv genom Hans Löfte.

129 ”Gud innehåller alla ting, alla verksamheter, alla begär, alla perfymer och smaker. Han omfamnar hela universum och älskar alla i tystnaden.” John Main, The Gethsemani Talks.

130 ”Ljudet av din bön, ditt ord, blir en resonans. Denna resonans leder fram till din helhet i Gud och förenar dig med alla andra levande varelser. Resonansen leder till en djup enhet med Kristus som är Ordet. Du låter böneordets resonans leda dig framtill det gudomliga Ordet.

131 Gud ger sig själv, han ger sitt liv till oss alla. Varför? För att vi föds andligt döda. Vi har inte naturligt liv i Gud, vi har ett liv som är andligt dött. Det hjälper inte med religion eller etik. Vi förblir döda. I världens kristna kyrkor är andligt döda människor aktiva med att predika evangeliet och utföra sakramenten. Men Jesus Kristus ger oss något annat. Han ger liv. Till det behövs bara att du tar emot Hans liv i tacksamhet och njutning.

132 Vi känner till: Gör inte mot andra vad du inte vill att de gör dig. Men viktigare är det som Jesus Kristus gör. Vi får då: Gör mot andra vad Jag gör mot er. Lev med andra såsom Jag lever i dig. Då är det Kristus som är aktiv, ljuset över alla ljus. Då är det inte den gyllne regeln längre, utan Hans liv i oss.

133 När du begår synd är du redan förlåten och detta kärleksbevis får dig att aldrig mer vilja synda. Köttet är främmande för dig fast dess ambitioner fortfarande fängslar dig. Kristi omfamning och förlåtelse är där före, under och efter ditt lilla avståndstagande, som synden alltid är.

Så här skriver en författare under antiken:

JAG är yttrandet av Mitt Namn

Det är i ett manuskript från fynden i Nag Hammadi och det finns endast på koptiska. Säkerligen fanns en grekiskt originalversion. Troligen är författaren en grek från Alexandria och tiden torde vara andra seklet, åtminstone före 350 e. Kr.

Den som läser hela dikten (deoxy.org/thunder.htm) kan fråga sig vad det egentligen handlar om. Är det en gud som talar i jag-form? Är det en s.k. identitetsgåta, alltså en grekisk genre som var vanlig under antiken? Är det en uppvaknad vis person som uppfattar Gud i allt som lever och låter som åskmolnet låter. Vi häruppe i Norden hade ju till och med en gud, Tor, som identifikator.

Men mitt lilla citat visar kanske även att yttrandet av Namnet är känt som en perfektion, en fullständighet som inte utesluter andra.

Längre fram i texten kommer raden:

JAG är kunskapen om Mitt Namn

Att leva i Namnet och med Namnet så att tilliten växer för varje dag, är kanske något mycket välkänt under antiken, ja mycket längre tillbaka.

När vi lever i världen för att bara yttra namnet är den intentionen att ständigt vara i Namnet det viktiga. Inte den fysiska akten att säga namnet, den kan ju hindras av tusen saker, din fru behöver prata med dig, du behöver svara i telefonen, du behöver koncentrera dig på något på dataskärmen. Men intentionen för ditt liv är att endast yttra Namnet och därmed vara i löftet om födsel i det rena riket, Guds rike. Intentionen tar oss dit, inte själva yttre handlingarna.

En annan dimension av att leva med Namnet är att vi offrar mycket annat. Liksom en ung man som går i kloster och blir munk lämnar familj och äktenskap och världens förströelser till det yttre, så lämnar vi världen för Namnets skull. Vi får aldrig semester mer, vi använder inte förströelser, vi har ingen familj längre – men samtidigt är vi i världen, vi är mödrar och fäder, bröder och systrar, precis som de tidiga kristna, som var messianister snarare än ”kristna”, vilket var ett skällsord i Antiokia till en början.

Det är en paradoxal situation. Du har familj men lever i Namnet, inte i familjen. Du har en social identitet, men lever i sägandet av Namnet och har din enda identitet endast där. Du deltar i viss mån i det sociala och politiska livet på din lokala ort, men du lever fri från allt detta i Namnet. Du behöver inte en fysisk grotta i ensligt belägna berg, eller en eremitboning i en avlägsen skog, såsom förr i tiden. Du lever i Namnet var än du befinner dig och vilken roll du än spelar i

yrkesliv eller familjeliv. Vi är alla dumbommar utsatta för den oändliga medkänslan -- Lovad vare Frälsaren.

När vi bara yttrar namnet och lever i detta Namn, kan vi vara just så banala och okunniga som vi i verkligheten är. Alla pretentioner är avskalade, vi är ignoramus, vi är dumbommar med girighet, hat, lystnad och förvirring som vanligaste egenskaper.

Detta innebär att vi kan vara helt lugna och obesvärade av detta faktum att vi är dumbommar. Vi kan yttra Namnet och vara helt utan tvivel. Vi litar helt och fast på löftet om födelse och det gör ingenting att vi är ytterst okunniga, ytterst syndiga och lever i andlig misär. Tvärtom, detta gör oss mer utsatta för Herrens oändliga medkänsla.

Istället för vår lilla begränsade religiositet ger Hans medkänsla en evig potentialitet. I vår lilla religiositet är våra handlingar skenheliga, ja till och med usla genom denna skenhelighet. Ofta är tyvärr våra motiv sjuka, vår kärlek till andra minimal, vår egenlusta maximal. I yttrandet av Namnet förlorar vi all tid och hamnar i Herrens eviga potentialitet. Den lilla religiositeten är förintad som en självupptagenhet. Inget sådant behövs i sjungandet av Namnet.

Yttrandet av Namnet är den absoluta sanningen. Den friställer all vår egen religion och dygd och visar hur omöjlig denna dygd och religion är. Människans dygd och makt att förverkliga det goda är omöjliga projekt, utslag av egenkärlek och ignorans. Endast den Andra makten är verklig, den som vi omfamnas av när vi yttrar Namnet.

Jag sjunger ibland improviserade låtar, t ex:

I ditt Namn
är allt så här,
kan jag yttra det
utan besvär?

Att säga ditt Namn
utan hinder.
att vara i ditt Rike
i din Närvaro.

Livets enda fråga är denna:
Vad kan vara i vägen
för att säga Namnet?

Pröva att säga:
Herren Jesus Kristus !
Vad kan vara ivägen,
vilka hinder kan finnas?

°°°

Jag säger Jesus Kristus
och då finns ingen tid,
ditt Namn är tidens ände
och rikets evighet.

°°°

Herre led detta hjärta
som vandrar i likgiltighet
som förvirrat går
den ena vägen efter den andra.
Hur ska jag säga Namnet
så att jag räddas av Ditt Löfte?

Med mitt hjärta som vandrar
i likgiltighet och förvirring
längs den ena vägen efter den andra,
säger jag bara enkelt:
Herren Jesus Kristus.

Jag tycker om italienska. Ofta läser jag evangeliet på italienska. Här är ett exepel:

Dalla prima lettera di san Paolo apostolo ai Corìnzi (1 Cor 6:11)

”Ma siete stati lavati, siete stati santificati, siete stati giustificati nel nome del Signore Gesù Cristo e nello Spirito del nostro Dio.”

Andas i Namnet

september 10, 2012humleboLämna en kommentar
I Jesu Namn
jag sitter här
i Jesu Namn

jag andas
till Jesu Namn
har jag begär
och inga hinder blandas
när Namnet yttras
utan besvär.

Tänk om detta tankeögonblicket räddar världen? När vi säger Namnet, räddar detta tankeögonblick hela världen, hela universum. Ja det tror jag ibland.

Detta är den mystiska och heliga frälsningen i Herrens Namn, räddningen i det oskapade Ljuset som är Jesus, vår Herre. I Hans Namn finns min väg, min sanning och mitt liv.

Alla ord och tankar samlas i detta Enda Namn och när vi i tro säger Namnet, sjunger Namnet, i tro ber Namnet, sker en nyfödelse i tankeögonblicket, den nya människan i Kristus är född in i det oskapade Ljuset.

Utan att förstå eller hävda något påstående vistas vi genom tro i Namnet och tar del i det ofödda Riket som finns i Jesu Namn och i tankeögonblicket då vi bara yttrar Namnet.

Yttrande och Namn blir ett och samma oskapade Ljus i Jesus Kristus.

Yttrande och tankeögonblick
verkar stanna kvar hos individen.
Men från första början
är Namnet Självt pånyttfödelse
i det Ofödda Riket hos Herren Jesus Kristus.

När jag återvänder
från världen
till Namnet Herren Jesus Kristus
är det Nya livet
utan tid
utan början
utan slut.
I Jesu Namn

Här är några böner jag sjunger när jag lever i Namnet. Egentligen handlar alla psalmer om Jesu Namn men ju enklare vi sjunger och viskar och ropar, ju bättre är det.

I Jesu namn
i Jesu namn
i Jesu namn
finns Herrens eget Rike

När jag sitter i Jesu Namn
när jag går i Jesu Namn
när jag vilar i Jesu Namn
är jag i det Ofödda Landet.

Kan du säga Namnet utan hinder?
Kan du säga Namnet utan hinder?
Kan du säga Namnet utan hinder?
Då är du i det Oskapta Ljuset.

I Namnet föds jag in i Riket
I Namnet föds jag in i Riket
I Namnet föds jag in i Riket
i det Ofödda Landets Rike.

In Nomine Iesu
In Nomine Iesu
In Nomine Iesu
Regnum Deo est

I Jesu Namn vilar jag i natten
I Jesu Namn stiger jag upp
I Jesu Namn gör jag denna syssla
I Jesu Namn väntar jag i stillhet
I Jesu Namn lyssnar jag på andra
I Jesu Namn talar jag sparsamt
I Jesu Namn blir jag utmattad
I Jesu Namn utstår jag trötthet och smärta
I Jesu Namn ler jag och skrattar jag
I Jesu Namn trivs jag med andra
I Jesu Namn älskar jag ensamheten

I Jesu Namn tar jag emot den oskapade Anden
I Jesu Namn tar jag emot Hans oskapade Rike

När vi yttrar Namnet sker något utanför alla ”jag vill” eller ”min intention” eller ”min tro och övertygelse”. Det finns inte ens kvar något subjektivt som litar på löftet om räddningen, eftersom Namnets egen kraft går in och ger obegränsat ljus och liv. När kroppen är full av ljus, som Jesus säger, är detta på grund av att ljuset kommit till oss från Fadern, inte för att vi skapat det eller med vår tro eller bön eller personliga fromhet har framkallat det.

Guds kärlek är villkorslös med andra ord. Det skapas heller aldrig någon from själ genom många års bön och övning. Nej det finns inte någon privat sfär som blir from. I varje stund är vi lidelsefulla och onda varelser som bara yttrar Namnet på vår Fader och då griper Fadern in med gåvan av sitt eviga ljus och sitt eviga liv. Den konventionella synen är att vi själva ska göra detta genom beteende och andlig övning. Men omvändelse är att låta Fadern ta hand om det som alltid är hans område – det eviga livet. Löftet håller även om vi inte ens orkar tro på det.

En analogi kan vara på sin plats. Ser vi någonsin fysiskt ljus? Kanske inte. Vi ser föremål och varandra som belyses. Vi ser reflektionen av ljuset hos allt som belyses. Men vi ser aldrig ljuset självt. Dess natur är att belysa, vare sig vi litar på att detta sker eller inte. Vi får en belyst värld, trots att vi fullständigt ignorerar ljuset självt. På liknande sätt är det med det gudomliga Namnet. Dess kraft fungerar vare sig vi litar eller inte litar på det, vare sig vi uttalar det ofta eller sällan, kanske endast en gång.

Bara yttra Namnet ställer inga krav. Vi överlämnar till namnets egen kraft att ge oss det gränslösa ljuset, den gränslösa medkännande kärleken. Skulle vi lägga något på vår egen kraft eller medverkan, vår egen förmåga till tro eller till beteende, skulle vi tvingas ha en ”from själ”, alltså en fiktiv varelse som bara kan gå förlorad i de passioner och synder vi ständigt producerar. Nåden från det eviga livets Fader är tack och lov så stor att en sådan egen fromhet inte har någonstans att vistas.

Jag tänker ofta på oroligheten natur. I min närhet, t ex när jag handlar, finns människor som verkar domineras av oro. Det tycks kanske som om vi har två biologiska system: ett som skapar oro och ett som befinner sig i ro.

Det oroliga systemet behövs när vi hotas. Det är ett tankesystem och känslosystem som tänker fara och känner oro eller ångest. Allt med ett gott syfte: ändra plats eller aktivitet så att allt ska gå bra.

Det roliga systemet är som hos fågelarterna på Nya Zeeland innan maoris eller europeer kommit dit. Det finns ingen oro för att bli uppäten. Ingen predator

har funnits på många tusen år och därför uppstår ingen oro för hot. Det roliga systemet låter allt ske precis som det sker. Syftet är gott: befinna sig i ro.

När vi säger Abba i full tillit befinner vi oss i detta primitiva roliga system. Vi vistas i hjärnans område för frid. Glömska av all oro och alla hot gör vi saker som förströr oss, vi äter och sover, vi umgås och njuter. Vi säger Abba i full tillit, inte för att skapa denna frid utan för att vistas i den. Det är till och med friden själv som säger Abba. Det är den helig Ande som ber, inte vårt oroliga system.

Nu kan vi mitt i all oro ropar Abba liksom vi behöver ropa på hjälp i vardagen. Det är petitionsbönen, ropet på hjälp som ofta dyker upp i Psaltaren, t ex Ps 102. Men det vi egentligen vill är att vistas i det andra systemet, det roliga, det fridfulla.

Som John Lennox säger i ett anförande är det den direkta perceptionen av Guds verk i skapelsen, som övertygar oss rationellt om Guds existens och närvaro. Han hade just fått frågan om det är Occams rakkniv – alltså välja den enklaste av förklaringar – som gör att vi litar på en rationell Gud bakom alla processer i naturen. Lennox menade att vi kan men behöver inte använda Occams metod. Vi kan nämligen direkt uppfatta att Fadern är verklig.

När vi säger Faderns namn i full tillit händer dock någon annat, något mer. Vi inte bara har en perception utan vi knyter an. Att knyta an betyder att ta med sig rationaliteten in i ett förhållande som inte förminskar Gud utan förstorar vår egen rymd. Allting får plats och eländet med våra begär och vår tristess får äga rum i det stora rummet som är Fadern. Vi bli upp-rymda, som det heter.

När Jesus uppstiger till himlen ser vi narrativt denna upp-rymd-het. Hans uppstigande är det som faktiskt möjliggör vårt sägande av Faderns namn. Vi tar del av upp-stigandets verklighet, upp-rymd-heten som är sann glädje.

Mässan eller gudstjänstens mening, liksom meningen med all liturgi, alla sakrament, alla ”förrättningar” som kyrkor sysslar med – är att förenkla detta uppstigande och upplyftande. Om inte den sanna upp-rymdheten äger rum blir alla förrättningar meningslösa. De flesta människor som besöker mässan har också tråkigt eftersom ingen sådan lyftning sker. Detta är ett faktum, liksom lidandets faktum, som vi måste erkänna.

När vi kommer in i en kyrka och ser Kristus någonstans nära altaret, går många av oss ner på knä och gör ett korstecken över vår kropp, eller i pannan såsom de tidiga kristna tycktes göra. Denna gest är en fysisk fokusering på att vi är barn inför den oändliga medkänslan hos Fadern. Vi är Guds barn, inte i en

ontologisk mening, utan inför den ocean av kärlek som Fadern till sin natur är. Vi ställer oss i den relationen och tar emot något.

Om vi har ont i knäna bugar vi istället och gör korstecknet, med samma innebörd, samma fysiska relatering till Fadern. Om vi därefter går ut ur kyrkan igen och missar hela mässan som följde, har vi egentligen ingenting missat. Allt som sker efter vi lämnat kyrkan är av samma natur som din bugning inför korset. Öppnandet inför oceanen av välsignande Faderskärlek.

Att längta till himlen anses idag inte vara särskilt bra, även om man är kristen. Men det bygger på ett missförstånd. Många tror att vi struntar i den jordiska verkligheten och undviker ett socialt engagemang när vi tänker med hopp och längtan på himmelriket. Det är i sak fel. Himmelriket är den förankring vi har när vi engagerar oss, den är grunden för engagemang.

Rättvisa och rättfärdighet är det ont om på många platser och just därför att vi väntar på en dom och ett himmelriket gör att vi har ett stöd i granskandet av de mänskliga förehavandena omkring oss. Det är inte flykt från den granskningen eller en eskapism i allmänhet. Att aspirera på en plats i himlen är tvärtom en optimism som gör oss energiska i ett kritiskt iakttagande av det jordiska.

Dopet var från början en gest som hade med himmelriket att göra. Det var inte en konvention som garanterade en plats i en församling, såsom det senare under historien blev. Dopet är en födelse i himlen redan på jorden. Detsamma gäller hela vår attityd till Gud. När vi säger Faderns namn är det ett dop igen – en födelse i kärlekens rymd, en födelse i himlen. Det himmelrike Jesus ofta talar om är just en födelse i det Andra landet, det rena landet som är fyllt av Guds kärlek och medkänsla.

Ändå nedtonas himmelslängtan i vår tid. Det är synd. Bläddrar jag i farmors psalmbok från 1819 möter jag på snart sagt varje sida bland psalmerna en intensiv längtan efter Guds rike. Vardagens handlingar sätts i direkt kontakt med himmelriket och ett starkt och segt hopp finns om pånyttfödelse. Jag minns till och med uttalet som farmor hade. Hon betonade ”på” i ordet pånyttfödelse. Det fick en särskild klang av glädje när hon sa det. Hon hade en lite egen sång som hade texten: ”Det finns en himmel och ett löfte att födas där, det finns ett gott land och ett löfte att födas där. Och detta löfte, är nog för min lycka, ja detta löfte, är gott för min själ.” Denna visliknande sång hörde jag henne småsjunga mitt i alla sysslor.

Att säga Faderns namn och längta himlen till är nära förbundet med att föreställa sig himlen. Naturligtvis kommer människans narrativa fantasi in i denna skildring. Filmer och berättelser som Bröderna Lejonhjärta och Narnia kommer

osökt för tanken. Här är det landsbygd och preindustriell miljö. I Johannes Uppenbarelse är det stadsmiljö. I ortodox tradition är det hov och kungar och guldglans. I sufitraditionerna är det älskog med den Älskade, som hos Juan de la Cruz med erotisk betoning. Hos Rumi kallas det ”kärlekens förvirrande glädje”. I den indiska Krishna-bhakti är det återigen lantlig idyll med älskog. I vår tids fantasier är det naturliga och ursprungligt pastorala fantasier som kommer först. Varje tid har sitt paradis. Varje kultur har sina narrativ.

Vi kan avfärda alla narrativ som skönlitteratur och poesi. Men kan vi låta bli att berätta? Nej och vi bör fortsätta berätta. En nybliven fyraåring som är min gudson frågade mig häromsistens hur himlen ser ut och om hans lille bror, som avlidit, lever där. Jag måste som vuxen berätta. Och jag tar mina bilder från Johannes Uppenbarelse, Genesis, Narnia och Bröderna Lejonhjärta. Som Vilhelm Moberg en gång sa: Vi måste ljuga för att hitta sanningen.

Det väsentliga i alla medel för att öppna oss är lovprisandet. Vi yttrar Faderns namn för att lovprisa hans ocean av kärlek och lovprisa den Himmel vi anländer till om resan går bra. Den ljuserfarenhet vi då erfar är upplysning, den enda upplysning värd namnet. De rörelser som med upplysning syftar på insikten om allting meningslöshet har kanske fastnat i en aspekt av fridfull omdömeslöshet. Det är förståeligt i en värld av mental stress. Men den verkliga upplysningen lyser upp oss till himmelrik. Välkomna dit alla meditatörer som passerar genom tomheten!

Alla kyrkans förättningar och sakrament leder alltså, rätt använda, till denna öppning. Vi omfamnas av himmelrikets oändliga medkänsla redan på jorden, när vi säger Faderns namn. Vi kan vistas i ljuset, ungefär som vi solar på en härlig varm sommarstrand. Vi sprider ljuset genom att själva ta emot det. Vår inneboende eländighet och slavmässiga jakt efter begärens objekt, får svårt att göra sig gällande just då. Vi får en paus i slaveriet, vi får känna fri-halsningens frälsning – ordet frälsning betyder fri-halsning. Att bli av med halsjärnet.

Vi kan med ljusets kraft vandra kring i eländets labyrinter, se hat och förvirring pågå runt omkring oss och försöka hjälpa en individ i taget till att överge slaveriet för att ta emot Faderns eviga form av medkänsla och kärlek. Att längta till himlen blir alltså en hjälp för andra på jorden och det behöver inte predikas med många ord. Det typiska blir snarare att i vimlet sjunga Faderns namn.

Att bara yttra namnet och den enda lilla bön vi fick av Jesus är en praktik. Det är inte ett teoretiskt studium eller en pågående intellektuell diskussion. Det är inte mycket till komplexitet: att bara säga Fader vår. Men det är allså praktiken, inte betänkandet som utgör Vägen, den tidiga apostoliska vägen.

En viss semi-pelagiansk tendens kommer naturligt in när vi förväntar oss en verklig personlig förändring genom att yttra namnet på det tillitsfulla sättet. Liksom jag påpekade tidigare, får vi en viss förväntan på det öppna rymden av Guds kärlek redan innan vi säger namnet. Vi vet att Gud är god varje gång vi ärligt sjunger eller säger hans namn. Vi förväntar oss också samma erfarenhet hos den som ska fungera som lärare på Vägen.

Men alternativet är en teoretisk dogmatik som inte så sällan låter en tvivlande eller förvirrad men prästvigd man fungera som ledare för en församling. Vi vet hur illa detta går i vår tid av prästskandaler som inte försvinner trots många försök att mörka och dölja det faktiska sinnelaget hos de skyldiga. Det är inte individer som dagligen med tillit säger Faderns namn och tar emot en ocean av medkänsla och välsignelse.

Sägandet av namnet kan dock aldrig bli en konstart som kalligrafi, bågskytte, zazen, koan-hantering, judo eller t'ai chi, dessa hierarkiska östasiatiska strukturer som så effektivt förhindrar en god andlighet i deras traditioner. I största ödmjukhet säger vi Faderns namn och är på Vägen tillsammans. Ingen är mästare förutom Jesus, den ende Mästaren vi känner. Den syndigaste av oss är den främste av oss när hon eller han stammar fram ett Fader vår och längtar till himmelriket.

Att yttra Faderns fullkomliga namn är alltså inte en självkultivering som så många andliga tekniker är idag. Ingen blir mästare utan vi erkänner varandra som eländiga varelser i starkt och ensidigt behov av Faderns medkänsla. Den kristna tron kan aldrig bli något för en elit, såsom de flesta andra religioner har kunnat. Vi är en hop sjuklingr och krigsskadade som behöver vår Fältläkare och ropar det Namn läkaren förskrivit oss, natt som dag.

Självkultiveringens form av religion kräver planering, ansvar, styrka och uthållighet. Bördan ligger på den tränande individen, inte som hos kristna på Jesus själv. Viljekraft behövs ständigt och en intensiv fokusering på den egna processen. Nathan Söderblom kallade denna sorts andlighet för övningsreligion. Denna form av religion har mannen från Nasaret befriat oss från.

Andas i Namnet

september 10, 2012humleboLämna en kommentar
I Jesu Namn
jag sitter här
i Jesu Namn
jag andas
till Jesu Namn

har jag begär
och inga hinder blandas
när Namnet yttras
utan besvär.

När vi säger Namnet, räddar detta tankeögonblick hela världen, hela universum.

Detta är den mystiska och heliga frälsningen i Herrens Namn, räddningen i det oskapade Ljuset som är Jesus, vår Herre. I Hans Namn finns min väg, min sanning och mitt liv.

Alla ord och tankar samlas i detta Enda Namn och när vi i tro säger Namnet, sjunger Namnet, i tro ber Namnet, sker en nyfödelse i tankeögonblicket, den nya människan i Kristus är född in i det oskapade Ljuset.

Utan att förstå eller hävda något påstående vistas vi genom tro i Namnet och tar del i det ofödda Riket som finns i Jesu Namn och i tankeögonblicket då vi bara yttrar Namnet.

Yttrande och Namn blir ett och samma oskapade Ljus i Jesus Kristus.

Yttrande och tankeögonblick
verkar stanna kvar hos individen.
Men från första början
är Namnet Självt pånyttfödelse
i det Ofödda Riket hos Herren Jesus Kristus.

När jag återvänder
från världen
till Namnet Herren Jesus Kristus
är det Nya livet
utan tid
utan början
utan slut.
I Jesu Namn

Här är några böner jag sjunger när jag lever i Namnet. Egentligen handlar alla psalmer om Jesu Namn men ju enklare vi sjunger och viskar och ropar, ju bättre är det.

I Jesu namn

i Jesu namn
i Jesu namn
finns Herrens eget Rike

När jag sitter i Jesu Namn
när jag går i Jesu Namn
när jag vilar i Jesu Namn
är jag i det Ofödda Landet.

Kan du säga Namnet utan hinder?
Kan du säga Namnet utan hinder?
Kan du säga Namnet utan hinder?
Då är du i det Oskapta Ljuset.

I Namnet föds jag in i Riket
I Namnet föds jag in i Riket
I Namnet föds jag in i Riket
i det Ofödda Landets Rike.

In Nomine Iesu
In Nomine Iesu
In Nomine Iesu
Regnum Deo est

I Jesu Namn vilar jag i natten
I Jesu Namn stiger jag upp
I Jesu Namn gör jag denna syssla
I Jesu Namn väntar jag i stillhet
I Jesu Namn lyssnar jag på andra
I Jesu Namn talar jag sparsamt
I Jesu Namn blir jag utmattad
I Jesu Namn utstår jag trötthet och smärta
I Jesu Namn ler jag och skrattar jag
I Jesu Namn trivs jag med andra
I Jesu Namn älskar jag ensamheten

I Jesu Namn tar jag emot den oskapade Anden
I Jesu Namn tar jag emot Hans oskapade Rike

När vi yttrar Namnet sker något utanför alla ”jag vill” eller ”min intention” eller ”min tro och övertygelse”. Det finns inte ens kvar något subjektivt som litar på löftet om räddningen, eftersom Namnets egen kraft går in och ger obegränsat ljus

och liv. När kroppen är full av ljus, som Jesus säger, är detta på grund av att ljuset kommit till oss från Fadern, inte för att vi skapat det eller med vår tro eller bön eller personliga fromhet har framkallat det.

Guds kärlek är villkorslös med andra ord. Det skapas heller aldrig någon from själ genom många års bön och övning. Nej det finns inte någon privat sfär som blir from. I varje stund är vi lidelsefulla och onda varelser som bara yttrar Namnet på vår Fader och då griper Fadern in med gåvan av sitt eviga ljus och sitt eviga liv. Den konventionella synen är att vi själva ska göra detta genom beteende och andlig övning. Men omvändelse är att låta Fadern ta hand om det som alltid är hans område – det eviga livet. Löftet håller även om vi inte ens orkar tro på det.

En analogi kan vara på sin plats. Ser vi någonsin fysiskt ljus? Kanske inte. Vi ser föremål och varandra som belyses. Vi ser reflektionen av ljuset hos allt som belyses. Men vi ser aldrig ljuset självt. Dess natur är att belysa, vare sig vi litar på att detta sker eller inte. Vi får en belyst värld, trots att vi fullständigt ignorerar ljuset självt. På liknande sätt är det med det gudomliga Namnet. Dess kraft fungerar vare sig vi litar eller inte litar på det, vare sig vi uttalar det ofta eller sällan, kanske endast en gång.

Bara yttra Namnet ställer inga krav. Vi överlämnar till namnets egen kraft att ge oss det gränslösa ljuset, den gränslösa medkännande kärleken. Skulle vi lägga något på vår egen kraft eller medverkan, vår egen förmåga till tro eller till beteende, skulle vi tvingas ha en ”from själ”, alltså en fiktiv varelse som bara kan gå förlorad i de passioner och synder vi ständigt producerar. Nåden från det eviga livets Fader är tack och lov så stor att en sådan egen fromhet inte har någonstans att vistas.

Det tycks som om vi har två biologiska system: ett som skapar oro och ett som befinner sig i ro.

Det oroliga systemet behövs när vi hotas. Det är ett tankesystem och känslosystem som tänker fara och känner oro eller ångest. Allt med ett gott syfte: ändra plats eller aktivitet så att allt ska gå bra.

Det roliga systemet är som hos fågelarterna på Nya Zeeland innan maoris eller europeer kommit dit. Det finns ingen oro för att bli uppäten. Ingen predator har funnits på många tusen år och därför uppstår ingen oro för hot. Det roliga systemet låter allt ske precis som det sker. Syftet är gott: befinna sig i ro.

När vi säger Abba i full tillit befinner vi oss i detta primitiva roliga system. Vi vistas i hjärnans område för frid. Glömska av all oro och alla hot gör vi saker som

förströr oss, vi äter och sover, vi umgås och njuter. Vi säger Abba i full tillit, inte för att skapa denna frid utan för att vistas i den. Det är till och med friden själv som säger Abba. Det är den helig Ande som ber, inte vårt oroliga system.

Nu kan vi mitt i all oro ropar Abba liksom vi behöver ropa på hjälp i vardagen. Det är petitionsbönen, ropet på hjälp som ofta dyker upp i Psaltaren, t ex Ps 102. Men det vi egentligen vill är att vistas i det andra systemet, det roliga, det fridfulla.

Som John Lennox säger i ett anförande är det den direkta perceptionen av Guds verk i skapelsen, som övertygar oss rationellt om Guds existens och närvaro. Han hade just fått frågan om det är Occams rakkniv – alltså välja den enklaste av förklaringar – som gör att vi litar på en rationell Gud bakom alla processer i naturen. Lennox menade att vi kan men behöver inte använda Occams metod. Vi kan nämligen direkt uppfatta att Fadern är verklig.

När vi säger Faderns namn i full tillit händer dock någon annat, något mer. Vi inte bara har en perception utan vi knyter an. Att knyta an betyder att ta med sig rationaliteten in i ett förhållande som inte förminskar Gud utan förstorar vår egen rymd. Allting får plats och eländet med våra begär och vår tristess får äga rum i det stora rummet som är Fadern. Vi bli upp-rymda, som det heter.

När Jesus uppstiger till himlen ser vi narrativt denna upp-rymd-het. Hans uppstigande är det som faktiskt möjliggör vårt sägande av Faderns namn. Vi tar del av upp-stigandets verklighet, upp-rymd-heten som är sann glädje.

Mässan eller gudstjänstens mening, liksom meningen med all liturgi, alla sakrament, alla ”förrättningar” som kyrkor sysslar med – är att förenkla detta uppstigande och upplyftande. Om inte den sanna upp-rymdheten äger rum blir alla förrättningar meningslösa. De flesta människor som besöker mässan har också tråkigt eftersom ingen sådan lyftning sker. Detta är ett faktum, liksom lidandets faktum, som vi måste erkänna.

När vi kommer in i en kyrka och ser Kristus någonstans nära altaret, går många av oss ner på knä och gör ett korstecken över vår kropp, eller i pannan såsom de tidiga kristna tycktes göra. Denna gest är en fysisk fokusering på att vi är barn inför den oändliga medkänslan hos Fadern. Vi är Guds barn, inte i en ontologisk mening, utan inför den ocean av kärlek som Fadern till sin natur är. Vi ställer oss i den relationen och tar emot något.

Om vi har ont i knäna bugar vi istället och gör korstecknet, med samma innebörd, samma fysiska relatering till Fadern. Om vi därefter går ut ur kyrkan igen och missar hela mässan som följde, har vi egentligen ingenting missat. Allt

som sker efter vi lämnat kyrkan är av samma natur som din bugning inför korset. Öppnandet inför oceanen av välsignande Faderskärlek.

Att längta till himlen anses idag inte vara särskilt bra, även om man är kristen. Men det bygger på ett missförstånd. Många tror att vi struntar i den jordiska verkligheten och undviker ett socialt engagemang när vi tänker med hopp och längtan på himmelriket. Det är i sak fel. Himmelriket är den förankring vi har när vi engagerar oss, den är grunden för engagemang.

Rättvisa och rättfärdighet är det ont om på många platser och just därför att vi väntar på en dom och ett himmelriket gör att vi har ett stöd i granskandet av de mänskliga förehavandena omkring oss. Det är inte flykt från den granskningen eller en eskapism i allmänhet. Att aspirera på en plats i himlen är tvärtom en optimism som gör oss energiska i ett kritiskt iakttagande av det jordiska.

Dopet var från början en gest som hade med himmelriket att göra. Det var inte en konvention som garanterade en plats i en församling, såsom det senare under historien blev. Dopet är en födelse i himlen redan på jorden. Detsamma gäller hela vår attityd till Gud. När vi säger Faderns namn är det ett dop igen – en födelse i kärlekens rymd, en födelse i himlen. Det himmelrike Jesus ofta talar om är just en födelse i det Andra landet, det rena landet som är fyllt av Guds kärlek och medkänsla.

Ändå nedtonas himmelslängtan i vår tid. Det är synd. Bläddrar jag i farmors psalmbok från 1819 möter jag på snart sagt varje sida bland psalmerna en intensiv längtan efter Guds rike. Vardagens handlingar sätts i direkt kontakt med himmelriket och ett starkt och segt hopp finns om pånyttfödelse. Jag minns till och med uttalet som farmor hade. Hon betonade ”på” i ordet pånyttfödelse. Det fick en särskild klang av glädje när hon sa det. Hon hade en lite egen sång som hade texten: ”Det finns en himmel och ett löfte att födas där, det finns ett gott land och ett löfte att födas där. Och detta löfte, är nog för min lycka, ja detta löfte, är gott för min själ.” Denna visliknande sång hörde jag henne småsjunga mitt i alla sysslor.

Att säga Faderns namn och längta himlen till är nära förbundet med att föreställa sig himlen. Naturligtvis kommer människans narrativa fantasi in i denna skildring. Filmer och berättelser som Bröderna Lejonhjärta och Narnia kommer osökt för tanken. Här är det landsbygd och preindustriell miljö. I Johannes Uppenbarelse är det stadsmiljö. I ortodox tradition är det hov och kungar och guldglans. I sufitraditionerna är det älskog med den Älskade, som hos Juan de la Cruz med erotisk betoning. Hos Rumi kallas det ”kärlekens förvirrande glädje”. I den indiska Krishna-bhakti är det återigen lantlig idyll med älskog. I vår tids

fantasier är det naturliga och ursprungligt pastorala fantasier som kommer först. Varje tid har sitt paradis. Varje kultur har sina narrativ.

Vi kan avfärda alla narrativ som skönlitteratur och poesi. Men kan vi låta bli att berätta? Nej och vi bör fortsätta berätta. En nybliven fyraåring som är min gudson frågade mig häromsistens hur himlen ser ut och om hans lille bror, som avlidit, lever där. Jag måste som vuxen berätta. Och jag tar mina bilder från Johannes Uppenbarelse, Genesis, Narnia och Bröderna Lejonhjärta. Som Vilhelm Moberg en gång sa: Vi måste ljuga för att hitta sanningen.

Det väsentliga i alla medel för att öppna oss är lovprisandet. Vi yttrar Faderns namn för att lovprisa hans ocean av kärlek och lovprisa den Himmel vi anländer till om resan går bra. Den ljuserfarenhet vi då erfar är upplysning, den enda upplysning värd namnet. De rörelser som med upplysning syftar på insikten om allting meningslöshet har kanske fastnat i en aspekt av fridfull omdömeslöshet. Det är förståeligt i en värld av mental stress. Men den verkliga upplysningen lyser upp oss till himmelrik. Välkomna dit alla meditatörer som passerar genom tomheten!

Alla kyrkans förättningar och sakrament leder alltså, rätt använda, till denna öppning. Vi omfamnas av himmelrikets oändliga medkänsla redan på jorden, när vi säger Faderns namn. Vi kan vistas i ljuset, ungefär som vi solar på en härlig varm sommarstrand. Vi sprider ljuset genom att själva ta emot det. Vår inneboende eländighet och slavmässiga jakt efter begärens objekt, får svårt att göra sig gällande just då. Vi får en paus i slaveriet, vi får känna fri-halsningens frälsning – ordet frälsning betyder fri-halsning. Att bli av med halsjärnet.

Vi kan med ljusets kraft vandra kring i eländets labyrinter, se hat och förvirring pågå runt omkring oss och försöka hjälpa en individ i taget till att överge slaveriet för att ta emot Faderns eviga form av medkänsla och kärlek. Att längta till himlen blir alltså en hjälp för andra på jorden och det behöver inte predikas med många ord. Det typiska blir snarare att i vimlet sjunga Faderns namn.

Att bara yttra namnet och den enda lilla bön vi fick av Jesus är en praktik. Det är inte ett teoretiskt studium eller en pågående intellektuell diskussion. Det är inte mycket till komplexitet: att bara säga Fader vår. Men det är allså praktiken, inte betänkandet som utgör Vägen, den tidiga apostoliska vägen.

En viss semi-pelagiansk tendens kommer naturligt in när vi förväntar oss en verklig personlig förändring genom att yttra namnet på det tillitsfulla sättet. Liksom jag påpekade tidigare, får vi en viss förväntan på det öppna rymden av Guds kärlek redan innan vi säger namnet. Vi vet att Gud är god varje gång vi ärligt

sjunger eller säger hans namn. Vi förväntar oss också samma erfarenhet hos den som ska fungera som lärare på Vägen.

Men alternativet är en teoretisk dogmatik som inte så sällan låter en tvivlande eller förvirrad men prästvigd man fungera som ledare för en församling. Vi vet hur illa detta går i vår tid av prästskandaler som inte försvinner trots många försök att mörka och dölja det faktiska sinnelaget hos de skyldiga. Det är inte individer som dagligen med tillit säger Faderns namn och tar emot en ocean av medkänsla och välsignelse.

Sägandet av namnet kan dock aldrig bli en konstart som kalligrafi, bågskytte, zazen, koan-hantering, judo eller t'ai chi, dessa hierarkiska östasiatiska strukturer som så effektivt förhindrar en god andlighet i deras traditioner. I största ödmjukhet säger vi Faderns namn och är på Vägen tillsammans. Ingen är mästare förutom Jesus, den ende Mästaren vi känner. Den syndigaste av oss är den främste av oss när hon eller han stammar fram ett Fader vår och längtar till himmelriket.

Att yttra Faderns fullkomliga namn är alltså inte en självkultivering som så många andliga tekniker är idag. Ingen blir mästare utan vi erkänner varandra som eländiga varelser i starkt och ensidigt behov av Faderns medkänsla. Den kristna tron kan aldrig bli något för en elit, såsom de flesta andra religioner har kunnat. Vi är en hop sjuklingr och krigsskadade som behöver vår Fältläkare och ropar det Namn läkaren förskrivit oss, natt som dag.

Självkultiveringens form av religion kräver planering, ansvar, styrka och uthållighet. Bördan ligger på den tränande individen, inte som hos kristna på Jesus själv. Viljekraft behövs ständigt och en intensiv fokusering på den egna processen. Nathan Söderblom kallade denna sorts andlighet för övningsreligion. Denna form av religion har mannen från Nasaret befriat oss från.

Många tror kristendomens mål är himlen – något bortom livet på jorden. Men studerar vi Jesu undervisning handlar det mest om att förhålla sig till Fadern. När vi säger Faderns namn och låter detta yttrande får psykosomatisk verkan i oss, har vi redan nått kristendomens mål. Jesus gjorde inte annat. Vi hör ofta hur han söker sig till något öde område för att be – väsentligen vara med sin Fader.

Det är alltså Jesu praktik vi talar om. Han utför en rad andra saker – predikar, utför krafthandlingar, opponerar sig, blir vred, låter sig arresteras mm – men om vi ser dygnet runt så är det samvaron med Fadern som dominerar. Han pratar inte nätterna igenom eller går till badhusen och njuter eller tillbringar så mycket tid på romerska teatrar. Han säger Faderns namn och är med Fadern.

Detta är den grundpraxis som ofta försvinner i vår kristendom – och har gjort lång tid. Enkelt folk på landet kan lättare hitta tillbaka genom att livet i byn inte innebär så många distraktioner. Å andra sidan kan vi mitt i storstaden börja yttra namnet och omslutas i stor enkelhet, börja ta emot Faderns ljus.

Vi säger inte nej till någon av de goda ting kyrklighet och trosgemenskap bär med sig. Men centrum för vår tro är en praxis: ett flöde av ropande på Faderns namn. Vi säger ofta, mitt i andra handlingar: Fader ditt namn är fullkomligt! Eller: Fader vår, heligt är ditt namn. Vi vet att yttrandet är verksamt när vi känner obehindrat ljus och liv. Det är sålunda inte en petition, en bön om fördelar eller tröst, i första hand. Det är inte en tanklös repetition – såsom många meditatörer försöker – utan en levande åkallan av den Andra kraft som gör allting heligt. Se på liljorna, säger Jesus. Vi ser och tar emot det liv som Fadern ger just nu till liljorna. Se på fåglarna, säger Jesus. Vi ropar Faderns namn och ser hans fåglar i sin prakt. Sådan är kristendomen i sin praktiska kärna.

Jag minns en inbjuden gäst på en religionskurs. Det var en kvinna som arbetade som diakon. Hon skulle berätta för klassen vad tro var för henne. En timme senare gick klassen lite förvirrad därifrån. Ordet Gud hade nästan inte nämnts. Däremot en salig massa om naturen, solsken, marken, växterna, floder och vattenfall, regn, snö, årstidsväxlingar, fåglar, maskar, sniglar, rävar, älgar, lodjur, granar, tallar, enbuskar....

Nästa lektion frågade jag klassen vad de fick ut av diakonens besök. Det var en väldigt ung och vacker diakon så alla hade suttit tysta och lyssnat noga. Men de var förvirrade. För mig var det en djup insikt som växt fram – diakonens värld hade blivit helig. Då behöver man inte prata om Gud längre. När vi genom sägandet av Faderns namn får det heliga ljuset så kan vi se Gud överallt.

Vårt begärsjag kalkylerar alltid njutning mot obehag och tar sig fram genom livet genom att navigera från njutning till njutning och samtidigt manövrera färden för att undvika obehagen i möjligaste mån. Jag själv stannar hellre hemma för att undvika obehaget i resandet. Andra reser bort för att undvika det trista i vardagens stress. För oss själva och för andra baserar vi vår moral på passionen för någon form av välbefinnande.

Men inte förrän vi svarar på Faderns rop till den Andra kraften slipper vi undan begärsjagets och passionens kontroll över oss. Vi väljer förstås i fortsättningen behag framför obehag, nytta framför skada, men vi ropar på Fadern för att få del av ett större ljus, en befrielse. I kallandet låter Fadern obegränsat Ljus och Liv omsluta oss.

Jag tror alla levande varelser förr eller senare mognar till att svara på Faderns rop med yttrande av Namnet. Det kommer från en större verklighet än den lilla passionerade melodram som vi spelar i våra liv. Mekanismen är denna: sålänge vi söker det perfekta kommer det alltid bli en reducerad perfektion eller endast en illusorisk bild av den. Men när vi inser hur förvirrade och passionerade vi är kommer Perfektionen i Faderns obegränsade liv och uppsöker oss som vår verkliga natur.

Fadern har alltid redan hittat oss, vi hittar inte Fadern. Det större finner det mindre och belyser det. När belysningen sker stillnar alla passioner fast vi ännu befinner oss i världen.

Då förstår envar att det inte handlar om ivrigheten eller prestationen i bönen. Många religiösa tror faktiskt att intensiva timmar av förbestämda böner – tidebönerna är ett vanligt exempel – endera är en god handling med pliktkaraktär eller att effekten ska bli god av arbetsinsatsen. Men ingetdera är sant. Det är inte antalet rop på Fadern som spelar roll, det är inte hur renhjärtade vi är när vi ropar, hur lugna och fridfulla vi är, hur moraliskt rena vi varit den senaste tiden osv. Det handlar endast om hörande och yttrande. Bara yttra Faderns namn och hör det. Då har du öron att lyssna med, som Jesus uttryckte det.

Bland människor som engagerat sig länge i religioner finns ett särskilt problem. De tror att de ligger på en renhetsskala. Några minuter efter bikten och prästens avlösning upplever man en renhet och frihet. Efter en hinduisk puja är man som renast, tänker många indier. Efter en timmes zazen är man i rent tillstånd, tänker zenbuddhisten. Att be i detta rena tillstånd ter sig bättre än efter att man just begått en allvarlig synd. Men Jesus säger ingenting om detta. Ropet på Fadern är helt unikt och fritt i sig. Visserligen gör vi allting i ett visst sammanhan – vi ropar på hjälp när vi är i nöd. Och Fadern har särskilt fokus på de av oss som är i nöd och ropar ur nöden. Men att leva med Faderns namn är en helt fri handling i sig, faktiskt den enda verkliga fria handlingen. Den befriar omedelbart från all synd genom att lämna över till den Andra makten ljus. Alla renhetstankar blir onödiga i denna lyckliga närhet till Fadern.

På en berömd ”shitlist” sägs det ”Catholicism: Shit happens because you deserve it”. Men jag tror att människor universellt har samma missuppfattning. Allt karmatänkande går i den riktningen. Där gäller det att förstå den sanna krisendomen – när du yttrar Faderns namn blir du upplyft av Faderns ljus och ingen karma finns längre. På mer kristet språk: i sägandet av Fader vår är alla synder förlåtna, även alla de kommande. Fadern är nämligen personligt obegränsat ljus och liv.

För den latinska kristendomen, den som kommit att dominera Europa och Nordamerika är denna del av kristendomen inte så populär. Att Fadern omedelbart ger oss obehindrat ljus och liv vågar man inte tro. Det måste föregås av ett mer formaliserat liv innan man kan tänka sig att några få individer får en mystisk erfarenhet. Men Östkyrkorna, alltifrån Syrien och börtöver till Kina har från början varit mer öppna för det unika i det heliga Fadersnamnet. Om vi ser Islam som en ur kristendomen deriverad monoteism, känner vi igen samma vädjan till dhikr, till sägandet av Allahs många namn. De tre abrahamitiska religionerna kan ha detta som gemensam kärna för det befriade livet. Men även vissa former av hinduism och buddhism har funnit samma andliga kärna och praktik, i synnerhet den kinesiska Rena Landets form av buddhism.

Faderns namn är den sannaste verkliget vi kan nå. Den upphäver inte sinneserfarenheten eller förklarar jordelivet som en olycklig begränsning, en ”jämmerdal”. Tvärtom ser den detta jordiska sinnliga liv som något i behov av befrielse. Paulus talar om att hela skapelsen ligger i födslovåndor. När vi säger Faderns namn kan vi inte vi göra något åt saken, men den Andra kraften, Faderns ljusvåg, kan transformera sinnligheten till levande heligt liv. Det stora löfte Gud gav Abraham förverkligas då genom Jesus Kristus för att vi ska göra det Jesus gör: vara med Fadern.

Detta kan kallas kristendomens ”stora praktik”. Men det gäller att se hur den sker trivialt i vardagen. Du står vid diskbänken och gör rent efter en måltid. Du yttrar namnet. Du låter Faderns obehindrade ljus och liv flöda. Du tar del av Faderns gudomliga natur, såsom Petrus uttrycker det i sitt brev. Det är stor praktik men det sker i det fattiga och lilla. Jag förblir en eländig person som misslyckas med nästan allt men jag lever i denna stora Andra kraft.

Frälsning – som betyder fri-halsning, dvs. bojan kring halsen på slaven, öppnas och läggs bort – är denna Andra kraft från Fadern som låter sitt hav av medkänsla bära dig. Det betyder inte exalterad känslostämning, utsträckt många timmar eller repeterad tre gången i veckan på möten. Frälsning är Faderns löfte som förverkligas i oss, ett löft som alltid gäller alla, särskilt de mest eländiga av människor.

Varför många i vår sekulariserade tid retar sig på ”frälsta” människor beror på den missuppfattning som råder kring vad frälsning är. En boktitel av James Carse är talande: ”The religious case against belief” och vi kan omformulera det så här: sann frälsning skapar inga frälsta människor. Det handlar endast om det Jesus gör: yttra Faderns namn för att ropa på hjälp i nöd. Segern ligger i den Andra kraftens rop till oss och gåvan av obegränsat ljus och liv.

Därför kan sekularisering sägas vara en god medicin mot exalterad och egentligen begärsinriktad trosrörelse. Vi behöver större ödmjukhet inför Faderns namn, inte större självförtroende i vår exstas eller iver att proklamera Guds ord. Fadern väntar alltid på de ödmjuka, de svaga, de som inte skriker ut triumfatiska och exalterade budskap. Vi behöver mindre självgodhet, inte mer.

Det berör också verklighetsfrågan. Vilket är verkligast – exaltationen efter ett hett bönemöte eller tristessen i de dagliga sysslorna? Guds löfte riktar sig mer till tristessen än till den uppjagade exaltationen. Transformationen genom Faderns namn syns i det obemärkta, i det obetydliga, på botten där vår självbild inte ger så mycket mer än elände. Vi blir aldrig ”andliga” eller ”framgångsrika” av Faderns namn – endast befriade och riktigt mänskliga.

Nästan alla sunda elever jag haft under trettio år har uppvisat stor misstänksamhet mot ”religiösa”. Men samma elever har ofta förstått det verkliga i att känna sig utanför, känna sig svikt, inte orka tro på sig själv. Intuitivt vet de att det är där Gud skulle kunna komma in. Ska en förändring ske är det där, mitt i eländet. En dag prövar de att säga det heliga namnet. Förr eller senare kommer vi alla dit, som kyrkofadern Origenes trodde.

Här ligger också ett annat moment som kan vara svårt att förstå för många. Det är inte vår egen praktik det handlar om när vi säger Faderns namn. Det är Fadern som agerar – allting natur strävar dit, vill befrielse. Vi sätter egentligen endast fingret på skärmen och allting börjar ske därefter. Vi åstadkommer inte det obehindrade ljusets flöde över oss, det kommer från den Andra sidan som är just här när vi säger Faderns namn. Det prestationshungriga jaget vill åstadkomma allt själv. Här är det tvärtom.

Att yttra namnet är därför inte endast en verbal aktivitet från vår sida. Det är en somatisk händelse, inspirerad av Fadern. Som Jesus uttrycker det: Fadern drar oss till det gudomliga. Vi utför medvetet sägandet av Fadern, heligt är ditt namn – men Faderns rop på oss sker omedvetet, i djupet av vårt hjärna, den plats som är själva hörandet.

Vi vet naturligtvis att mer sofistikerade former av kristendom har dominerat historien. Det enfaldiga ropandet på Fadern har hamnat i skymundan. Mänskliga samhällen strukturerar sig i hierarkier och religionen gör likadant. Att låta det enkla sägandet av Fader vår blir central, innebär ju en revolution genom att hierarkierna görs oegentliga, liksom liturgiska former och sakramentala handlingar. Jesu egen sakramentala handling framför andra – ropandet till Fadern och samvaron med Fadern – upplöser inte alla andra kyrkliga bruk men sätter dem i rätt perspektiv.

Kristendomens mission i andra länder kan vara nyttig att studera. Dinesh deSouza berättar att portugiserna katolska mission i Goa togs varmt emot av den hinduiska befolkningen där eftersom enkla fiskare – apostlarna – var bärare av Guds befrielse, och hela kastsystemet ifrågasattes och övergavs av de som konverterade till kristendomen.

Vi befinner oss alla i indierna sitution idag. All överklass, andlig liksom materiell, onödiggörs genom sägandet av Faderns namn som den Stora kristna praktiken. Vi behöver alla bli enkla fiskare och jägare som fullt ut erkänner hur eländiga vi är när allt kommer till kritan. I vår misär ropar vi på Faderns namn, fullt medvetna om vår situation. Vi blir enfaldiga namnsägare som låter alla triviala ting bli heliga och unika i Faderns ljus. Vi imponeras inte av något sakramentalt eller kyrkligt utan vänder oss till vardagens liv för det heliga och goda.

Själv har jag en stor svaghet för den katolska mässan. En trygghet och glädjerik känsla av något välbekant som ger hemkänsla, fyller mig under en vanlig vardagsmässa. Att börja och sluta dagen med mässa tilltalar mig. Men det som är verksamt är mitt sägande av Faderns namn under hela mässan, och den våg av ljus och fullhet som ”bumerangeffekten” ger mig. Alla handlingar i mässan syns genom det obegränsade ljuset – och därför är gatan utanför kyrkan lika helig fast den är bråkig och förvirrad.

När Faderns namn får omfamna oss är vi i en viss mening räddade för alltid. Många ser en fara i denna syn – många evangeliska rörelser har bestämt att man är frälst för all framtid genom en exalterad andlig upplevelse. Men i den stora kristna praktiken betyder det något annat. Det betyder att sägandet av namnet ger tillbaka Faderns omfamning. Varje gång det sker vet vi att Fadern aldrig lämnar oss. Vi omsluts en gång för alla – varje gång det sker. Paradoxen ”för alltid – nu igen” uttrycker också Jesus när han säger ord som ”ska ni bli räddade, ja redan är ni räddade”. Vi kan kalla det futuristiskt presen.

För oss blir det sant att Faderns obehindrade ljus gäller all framtid – men samtidigt kan vi länge glömma att yttra namnet och helt uppslukas av begärsjagets äventyr i världen. Men så snart vi återvänder vet vi att vi hela tiden var omslutna av den nåderika barmhärtigheten, som muslimerna uttrycker det.

Varför Faderns ljus gäller all framtid har också att göra med vår indelning i subjekt och objekt. Engagemanget i Faderns namn upphäver den dikotomi vi normalt brukar använda i vår syn på verkligheten. När vi säger Namnet går subjekt in i objekt och blir den Person som Fadern alltid är. Det är ett icke-

dualistiskt tillstånd som liknar det vi får när vi hör musik och i någon mening förenas med musiken, oreflekterande, direkt deltagande. Gud försvinner när vi är med honom eftersom Han är med sig Själv – för att uttrycka det på ett ”boströmsk” sätt, efter den svenska religionsfilosofne Christopher Jakob Boström från Skellefteå.

Vi kan märka denna dikotomi när vi tänker på Jesus utifrån – då förblir han alltid okänd, trots att historisk och teologisk kunskap vi kanske har kring namnet och begreppet Jesus. Men när vi gör vad Jesus gör – vänder oss till Fadern – försvinner ”utifrån” och vi är varken subjekt eller objekt, vi hör med de där ”öronen att höra med” som Jesus talar om. Vi yttrar-hör Faderns namn i bönen. Det är ett kroppsligt snarare än ett intellektuellt beteende.

Precis som alla andra fysiologiska händelser kan vi betinga oss på sägandet och till slut ”bli sägandet av namnet” – och det kan ibland gå alldeles av sig själv. Detta påverkar perceiptionen så att vi se värdefullheten i varje liten detalj i världen. Vi är lika illa ute, moraliskt och ödesmässigt, men vi får av Fadern ett sätt att se och uppfatta verkligheten. Vi ter oss säkerligen naiva och enfaldiga i sofistikerade personers närvaro, men kanske är det vi som har mognat till människa, inte de som ler åt oss.

Det finns också en avgörande skillnad på att förstå att Jesus ber till Fadern och att genomföra det i sitt liv. Många teologer, kanske alla, skulle inte invända mot att Jesus nästan ständigt har Fadern för ögonen – men detta är inte detsamma som att själv leva med Fadern för ögonen. Att förkroppsliga namnet är något annat än att någon enstaka gång säga Fader vår tillsammans med de andra i församlingen, eller ensam. Som vi sagt tidigare är Herrens bön lite i skymundan i mässan och gudstjänsterna. Om Faderns namn är i skymundan i vårt liv kan vi inte förkroppsliga hörandet och sägandet av det,

Leva i Faderns namn är en enkel och ”fattig” sak och det intellektkuella jaget tillfredsställs inte av denna praktik. Tänker jag mig ett stort bibliotek faller mina ögon på hylla efter hylla, snabbt avsökande bekanta namn eller titlar. En timme försvinner snabbt för det intellektuella jaget är alltid hungrigt, vill alltid läsa mer, känna igen mer, förstå mer. Att enfaldigt säga ”Fader” förefaller fullständigt meningslöst.

Men detta är en tydlig vägvisare. Att höra och yttra namnet går i ”motsatt riktning” – intellektet får inte tillfredsställelse utan får fasta. Det är hälsosamt att fasta och det intellektuella jaget behöver fasta ofta. Vi som är sjuka av intellektuell törst vet vad det betyder att ge upp den äventyrliga mångfalden för den enfald Jesus anvisar: vända sig till Fadern och prisa hans namn.

Just genom enkelheten är denna kristna praktik för alla. Mitt i vardagens alla plikter och intriger kan vi fylla oss med Faderns ljus och till och med själva problemen i vårt liv förvandlas till ljuspunkter genom att Faderns visdom fyller dem med obegränsat liv och ljus. Varje typ av svårighet kan bli material för denna förvandling. Det djupa hörandet finner vila i oceanen av medkänsla och problemen får sprattla hur de vill framför oss.

”Detta är omöjligt” säger någon som vill ha betydligt mer intellektuellt innehåll i sin religion, mer ”substans”. Men vi kan tänka som den gamla kinesiska historien: läraren fyller på elevens tekopp så att det rinner över. Eleven protesterar och läraren säger: För att kunna fylla koppen måste den först vara tom. Denna historia återfinns i två moderna filmer: 2012 och Avatar. Kanske är vi i vår tid mer intresserade av denna förberedelsens logik. Bara när vi är öppna och receptiva kan vi höra Faderns egentliga namn. När vi inte är öppna är detta namn så betydelselöst.

När vi väl lyckats öppna oss kommer Faderns namn att ge oss sitt eget innehåll, så skilt från vår egen teologi. Vi växer i detta Andra innehåll genom daglig bekantskap med sägandet av namnet. Snart kommer vi också se kontrasterna i vårt eget liv när vi glömmer Fadern och när vi ständigt ropar hans namn. De besvär och krångel som nästan genast invaderar oss när vi glömmer namnet, visar tydligt vartåt Fadern vill ha oss. Han vill ha oss till enkelhet och frid i hans fullkomliga namn. Våra blinda begär kommer i full belysning varje gång det obehindrade ljuset får komma in i vår vardag.

En enkel och subtil känsla av värme och ljus växer snart fram i vårt undermedvetna, ungefär som en väderlek som gör sig gällande i bakgrunden. Vi blir varse hur denna väderlek av Faderns välvilja och barmhärtighet blir det naturliga ”rummet” för den dagliga transformeringen av världen. Vårt tokiga och självupptagna liv visar sig samtidigt som tacksamhet för all barmhärtighet som flödar likt en flod över oss.

Jag kommer att tänka på en scen i G.D. Roberts roman Shantaram där huvudpersonen, en ung brottsling på flykt, ligger för att somna i en liten by utanför Bombay. Han skriver: ”It was only there, in the village in India, on that first night, adrift on the raft of murmuring voices, and my eyes filled with stars; only then, when another man’s father reached out to comfort me, and placed a poor farmers’ rough and calloused han on my shoulder; only there and then did I see and feel the torment of what I’d done, and what I’d become – the pain and the fear and the waste; the stupid, unforgivable waste of it all. My heart broke on its shame and sorrow. I suddenly knew how much crying there was in me and how little love.”

I den stunden kan den unge brottslingen öppna sitt hjärta för kärlek. När vi i nöd ropar på Fadern och överlämnar vårt hjärta till honom, omvandlas allting. Brotten och de bortkastade dagarna, begären och passionerna, kan sköljas över av ljusfloden från Faderns namn som vi säger sakt om och om igen.

Men är detta ett jag-försvinnande? Nej det blinda begärsjaget finns kvar – bara belyst. Vår egocentricitet finns intakt – bara hängande fritt i luften så att vi kan le åt det och skaka på huvudet åt dess begränsade form av liv. Allting i livet växlar och ingenting förblir. Denna hastiga rörelse behöver nu inte fånga oss och pressa oss. Vi säger namnet och njuter av solstrålarna över vattenflödet. Vi kan som Jesus säger, se lijljorna sådana de är,

När det självupptagna livet omskrivs av sägandet av Faderns namn blir det på ett visst sätt ointressant. Vi behöver inte fastna i det. Men på ett annat sätt blir det intressant – vilka val är godast och närmast Faderns visdom? Ibland får vi inga uppenbara svar här. Då säger vi namnet igen och väntar in en växling, en förändring, en rörelse. Det är inte svaren på frågorna vi är ute efter utan en praktisk väg mitt bland alla frågor.

Det känns som att vakna, när namnet blir aktivt i vår dagliga verksamhet. Det är sägandet av namnet som blir huvudsak och då faller de andra tusen tingen i en fridfull ordning, de står i kö på ett lugnt sätt. Men ingenting står still, evolutionen pågår och nya skeenden dyker alltid upp framför oss. Vi ser att evolutionen tenderar gå från slutenhet till öppenhet, från fasthållande till släppande, från begripande till befriande. Vi ser hur en födelse hela tiden sker, ett uppvaknande och en födelse ur mörker till ljus.

Jag kommer att tänka på en bild av lotusblomman som växer ur dyn och ur blomman kommer Kristus framväxande i ljus! Den bilden finns på sten i sydvästra Kina, i det som då på 600-talet var Kinas huvudstad och där den kinesiske biskopen för den östra kyrkan befann sig. Bilden talar om en återfödelse redan här och nu när vi säger Faderns namn och litar på löftet om himmelriket.

Den dy som blomman vilar på och växer fram ur är förstås den eländiga kladdiga världen där vi alla fåfängt följer våra begär om att må bättre, lyckas bättre och kanske inte dö på länge. När vi säger Faderns namn hela tiden blir vårt intresse spontant alla de andra människornas väl, att även de ska slippa smärtan i det tokiga jaget och kunna vara i Faderns ocean av medkänsla. Denna medkänsla blir också spontant det vi själva känner inför alla levande och lidande former av liv, i synnerhet de i vår närhet som sitter mest fast i tåredalens vedermödor – brottslingarna, missbrukarna, de ensamma, de sjuka, de åldrande och de döende.

En vän berättade om sin gamle far som fallit offer för sina sexuella begär på ålderns höst och eftersom han var änkeman gifte han sig med en femtio år yngre kvinna som var ute efter pengarna. Egendomen försvann i hennes händer sedan han avlidit i en hastigt påkommen cancer i bukspottkörteln. Hans tre barn och många barnbarn fick ingen del av den gamla gården och skogen som hörde till.

Men min vän kände bara medkänsla. Hon kände hur smärtsamt det fåfänga sexuella begäret spelat den gamle mannen ett hemskt spratt. Bekanta hade skrattat åt honom och den unga frun med sina släktingar och barn (de var invandrare) sålde snart allt och försvann med pengarna.

Sägandet av namnet disponerar oss för medkänsla även med riktigt eländiga människor. Den medkänsla som Fadern skänker oss i sitt obegränsade ljus, sprider sig vidare från oss själv till omvärlden. Själva är vi lika stora syndare men den Andra kraften får chans att gå genom oss till andra. Kanske kan vi säga att Faderns kärlek är centrifugal. Den expanderar genom vår vardag ut åt alla håll.

Kristendomen är egentligen en form av optimism. Det är en andlighet som vill ta vara på alla erfarenheter vi gör i det mänskliga korta livet på jorden. Det som händer med oss ska inte glömmas, avvisas eller fördömas, utan istället transformeras till helighet, höghet, skönhet.

Kristendomen är egentligen en form av optimism. Det är en andlighet som vill ta vara på alla erfarenheter vi gör i det mänskliga korta livet på jorden. Det som händer med oss ska inte glömmas, avvisas eller fördömas, utan istället transformeras till helighet, höghet, skönhet.

Om vi frågar en vanlig kyrkobesökare en vanlig söndag – har denna gudstjänst transformerat dig? Han den förvandlat din vardag till en strålande ljusbelyst helig verklighet? – så skulle de flesta tvingas erkänna att det inte gick ut på det. Det går istället ut på att beskriva och prata om tron och dagens texter.

Men gudstjänstens eller mässans uppgift är att förvandla vardagen med alla dess trivialiteter, till lysande föremål med magisk skönhet. Hur går det till?

Jag tror det fungerar endast när vi lyssnar på Jesus sätt att tala om Fadern. Han gav oss en bön, Herrens bön, brukar vi säga. Men se hur vi ber i kyrkorna – denna relativt korta bön kommer på slutet, lite som ett tillägg, en svans på alla de andra viktigare bönerna. Han gav oss endast den och i sin korta form är den ett rop på Fadern. Fader vår, ditt namn är heligt. Fader, du som har ett heligt namn. Min Fader, fullkomligt är ditt namn. Vår Fader, helgat varde ditt namn. Osv. Vi kan

variera formuleringarna. Men den geniala och starka kraften ligger i denna enkla bön som Jesus själv levde med, särskilt i sin korta form av rop till Fadern.

Där ligger nyckeln till förvandling av vardagen tror jag. Bibeln kan ses som ett bibliotek som skildrar Faderns löfte till alla som ropar på hans namn. När en människa ropar på Faderns namn, sker en omslutning, en lyftning, ett rättfärdiggörande av den som ropade – oavsett omständighet, oavsett moral, oavsett självbild eller status i det omgivande samhället. Genom att ”avskillnadisera” oss i användandet av Faderns namn glömmer vi skillanden på ont och gott, rik och fattig, hög och låg, framgång och misslyckande, renhet och orenhet. Vi transformeras till det verklig goda, bortom våra begrepp.

Denna transformation som ligger i användandet av Fader Vår ger uttryck för en gränslös medkänsla hos Gud, en medkänsla som är lik en ocean som låter sina vågor skölja över oss, bär oss på sin starka vattenyta och låter alla faror försvinna i en vila av ljus och obegränsat liv.

Låter det väl naivt och optimistiskt? Är det så vi möter kristendomen, kyrkorna, bibelställena, predikningarna, psalmböckerna? Nej förvisso inte alltid. Men kristendomen kan vara ett igenkännande av det universella faktum att vi lider av våra handlingar och vi söker en väg ut ur detta lidande. ”Min frid ger jag er” säger Jesus. Vi bör alltså vara just så naiva och optimistiska att vi ropar Faderns namn och tar emot den transformation Fadern bäddar in oss med. Detta är egentligen realistiskt.

Realismen består i att vi ropar till Fadern i fullt medvetande om all den sorg och besvikelse de flesta av oss upplever, inte bara på ytan och med attityden ”sånt är livet” eller det mer gångbara ”man får gilla läget”, utan se sorgen och smärtan i sitt väldiga djup när det dominerar vårt liv och påverkar allt vi gör och tänker. Just i detta erkännande kan vi också finna vår förmåga att nå vår potential till helighet och glädje, men knappast annars.

Genom att vi vaknar upp till Faderns namn genom att säga det, tänka det, vilja det, vara det och genom att ”ständigt be” som Paulus säger, kan vår triviala vardag liksom de stora sorgerna och bekymren förvandlas. Det är som att Faderns ropar på oss när vi ropar på honom. Det blir en bumerangeffekt. Vi säger Namnet och Fadern lyfter oss mitt i den vardag vi är.

Kristendom genom Fadern vår kan alltså sägas vara en radikal förvandling genom denna lilla akt: säga Faderns namn. Hur kan det vara så? Låt oss tänka på alla generationer av kristna fromma människor. De har ofta varit enkla och fattiga människor, ibland förföljda, ibland förlöjligade. Men genom att hålla sig till Kristus,

be Fader vår och andra böner har många av dem blivit anonoyma helgon. Vi känner till de spektakulära helgonen, de som kunnat skriva och predika, men många har varit helt okända. De har levt med Fadern och burits av hans kraft.

Handlar kristendom om att bli en bra kristen? Det beror på hur vi definierar ”bra”. Men vi ser i Jesu undervisning att det ofta är svaga och ”dumma” människor som har tro och tas fram av Jesus som förebilder. Paulus talar till och med om att vara ”dåre” i Kristus – och det är inte en sofistikerad term för mystiker som uppnått stor helighet. När vi säger Faderns namn uppnår vi ingenting. Istället ropar vi på Fadern, medvetna om vår svaghet och okunnighet, och han bär oss, lyfter oss och helgar vår vardag.

Människor är olika. Somliga ”hör” vad Jesus säger vid första mötet och får genast tro – t ex de första apostlarna. En del av oss människor hör genast vad kristendomen handlar om och tvivlar inte. Men de flesta av oss är annorlunda. Vi behöver höra och se något levande personligt exempel på den förvandling alla pratar om. Inte förrän ett övertygande vittnesbörd finns går det an att börja tro på att en gud finns och att vi ska ropa på Fadern. Många av oss tror inte ens då. Och det finns många exempel på kristna som inte alls ter sig förvandlade, de är högst normala och olyckliga. En del av oss blir inte intresserade förrän vi råkat illa ut. Ett dödsfall i familjen, en trafikolycka, en svår sjukdom, ett handikappat barn kommer till världen, en familj splittras av otrohet och lögner. Då blir det aktuellt att se om det finns en väg ut.

Och så finns en grupp av oss, inte alls så få, som även i den eländigaste situation, vägrar söka en utväg, en lösning genom att säga Faderns namn och ta emot den eviga medkänslan och bli buren av Gud. En man jag mötte som kollega blev cancersjuk och var stolt över att han på dödsbädden inte ”gav vika för religiöst nonsens”. Det är inte ovanligt. Heroiskt kanske. Men inte lyckligt. Kontrasten är den flicka som dog med ett leende på läpparna för hon skulle få ”det största sommarlovet av alla”. Hon hade också cancer.

Faderns medkänsla söker sig till den ”dummaste” av oss, till de av oss som befinner sig i största eländet. Det är till de sjuka som läkaren Kristus kommer enligt hans egna ord. Det kan vi förstå så att alla omständigheter i människolivet – och i synnerhet de vi undviker och fördömer som ”misslyckat” – är föremål för Faderns omsorg. Vi som fallit av båten och kämpar i havets vågor och är helt övertygade om att vi snart ska drunkar, just vi får höra Faderns röst: var lugn, jag bär dig.

Så även om vi hör till de som behöver råka i stor olycka själva innan vi yttrar Faderns namn, kan vi vara säkra på att vi mer än de lyhörda och snabba till tro,

lockar till oss Faderns medkänsla. Bara vi känner behovet av en väg ut innan vi dör. Ålderdomen begränsar vår fysiska och mentala ork. Sjukdomarna som ofta följer med ålderdomen hindrar oss från att ivrigt söka Fadern genom bönen Jesus gav oss. Döden slukar oss innan vi sett något ljus. Hur tragiskt är inte detta !

Att kunna hörsamma vad Jesus talar om – ”ni som har öron att höra med” som han uttryckte det – är förvisso en stor skatt. Men vi som inte har dessa öron är särskilt i fokus för Faderns medkänsla. Vi behöver smärta och tragedi innan vi förstår att vända oss till Fadern och ropa. Detta ska vi inte beklaga, eftersom Gud själv särskilt vänder sig till oss. Vi är beklagansvärda ur andra synpunkter, men Faderns namn vänder sig till oss och räddar oss när vi kallar.

Om vi får kalla oss för idioter, vi som inte har öron att höra med förrän vi lider riktigt ordentligt, så kan vi säga att idioterna är i första rummet för Fadern. Han tänker välkomna oss till sitt rike i samma ögonblick vi ropar på hans namn. Hans ljus som lyste på Förklaringsberget och som tre av apostlarna förstummades inför, kommer att omge oss och bära oss när vi säger det heliga namnet – tillkomme ditt rike, som bönen säger. Det sker när vi säger Faderns namn.

De smarta människorna, de som också andligen är framgångsrika är inte de som kommer i första rummet för Faderns ljusbad. Det är idioterna, tokarna som inte förstår, som är drabbade av inre och yttre motstånd mot evangeliet. Det är på dessa av oss som är fyllda av mörker, som ljuset får den starkaste kraften. Jagade av våra begär och passioner, förvirrade av våra tvivel å ena sidan och våra fåfänga handlingar å andra, är det just vi som utsätts för Faderns oändliga medkänsla när vi ropar namnet.

Genom att kyrkan blev statlig i Syrien, Persien, Indien, Kina när den migrerade österut, och i Grekland och Rom när den migrerade västerut, försvann denna fokusering på de fattiga och eländiga. Istället blev de teologer och filosofer som blev det ”viktiga” representanterna för kristendom i öst och väst. Men under ytan fanns ständigt Jesu verksamhet och undervisning där just de trögaste av oss står i centrum, de idioter som inte förstår sanningen när de hör den utan måste råka illa ut först. Vi är Guds barn i synnerhet, i början av kristendomen, under tidens gång, och idag, den dag som är.

Men vad betyder det att de mest tokiga och eländiga står i centrum? Man kan tänka sig följande scenario. En lite pojke lider av en svår sjukdom och kommer efter i fysisk utveckling. I skolan kan han knappt vara med på idrotten. Så kommer en dag då han ska vara med på en friluftsdag med alla möjliga tävlingar. Han kommer sist i alla övningar han ställer upp. Men han är överlycklig liksom hans mamma som sett på. När de kommer hem undrar pappan hur dagen gått – visst

måste han ha vunnit så glad som han är? -Nej pappa, ropar pojken jag kom sist i alla tävlingar. Men jag var med! Är det inte fantastiskt ? Och pappan måste tänka om.

Normalt tänker vi att de som är flitiga i mässan eller gudstjänsterna och kan sin Bibel är de lyckade, de som verkligen tror. Men det är tvärtom. De av oss som inte lyckas utöva några andliga övningar, som inte blir bättre moraliskt fast åren går, som fortfarande jäktas och jagas av begär och fåfänglighet – att vi får vara med och ropa Faderns namn, det är en lycka! Vi vet att i vårt elände kommer bumerangeffekten och Faderns ljus söker upp oss och bär oss. Segern är vår!

Denna naiva optimism rimmar kanske inte med ”framgångs- teologi” inom olika denominationer, men den är äkta kristen. Vi kan tänka på den fattiga gumman som inte äger mycket men ger av sin fattigdom – vi är fattiga på andlig framgång men ropar Faderns namn och väntar på hans barmhärtighet. Vi blir segrare!

Kombinationen av Fadern vår och insikten om den tokighet vi alla lider av, sker förstås dagligen och stundligen. Hur vi än försöker tycks vi inte erövra någon visdom. Hur vi än repeterar de bibliska läsningarna för varje dag, tycks de inte tränga in och förvandla våra liv på egen hand. Hur kaxiga och apologetiska vi än försöker vara, verkar vi inte kunna förvärva någon nåd. Först när vi ropar på Fadern sker något genom den Andra kraften, den annorlunda ljuskraften från Gud. Vi behöver inte längre vara heroiska.

Hur vet vi att just jag är en av de eländiga. En liten anekdot kan hjälpa. Som lärare utsätts jag då och då för negativ kritik för mitt sätt att undervisa eller kommunicera med elever. Varje gång känner jag mig misslyckad och försöker försvara mig! Trots att den goda kritiken kanske överväger eller åtminstone balanserar den negativa, tar jag fåfängt åt mig av minsta negativt ord! Idiotiskt. Ja, men sådana är vi människor – åtminstone jag. Någon seger finns inte förrän jag ropar: Fader, ditt fullkomliga namn!

Fåfäng stolhet, kränkt ego – i den karusellen snurrar de flesta av oss. Det viktiga i kristendomen är just det fokus Fadern riktar på de av oss som är riktigt illa ute i denna karusell. Vi far upp och ner i livets karusell. En gammal svenska kuplett har orden: stoppa livets karusell, jag vill stiga av! Lars Forssell har skrivit texten som innehåller insikten om att vi drunknar i denna karusell om vi inte söker vägen ut – till stillheten. Och det är först då en transformation äger rum och först då blir vi människor på riktigt.

Heroiska människor försöker stå ut med livets villervalla och kan inte ta emot en väg till förvändling, eller underkänner förvandlingen av en rad skäl. Men den som behöver förstå varför våra självupptagna begär ständer gör oss olyckliga, inser snart att även denna heoriska inställning är ett begär och ett problem som ökar lidandet. Ateisten blir glad över sin kontroll och sin förmåga att avstå från tro, men ser inte hur detta kontrollbegär skapar lidande inombords.

Vad kan vi göra åt våra passioner? Ingenting. Vi kan bara lämna dem i Faderns händer. Alternativet är självkraften som heroiskt försöker bära livet – och hur bra går det? Som en god vän och präst sa: ”De brukar vända botten upp när de ska till att dö!”

Men inte bara i livet utan även i döden sker Faderns förvandling av oss. Vad är döden? Bortom att försök att teoretiser bort döden – den är bara en naturlig förändring osv. – vet vi att döden är en katastrof som negerar allting i vårt liv. Allt tar slut med döden, den är en stort ont, som Luther sa, tillsammans med synden och djävulen. Döden är djävulsk, vad vi än försöker säga om den.

När vi säger Faderns namn ofta och med hela vår kropp involverad, får vi upp ögonen för hur oerhört värdefullt livets korta dagar på jorden egentligen är. Det har vi inte märkt tidigare. Vi har tillbringar timmar, ja dagar, i ohöljda självviska begär och passioner. Men döden lär oss hur oerhört viktigt varje ögonblick är i livet. Det är en transformation som vi får genom Faderns oändliga medkänsla. Kristendomen är inte negativ mot livet på jorden, för att längta till himlen, utan sätter oerhört värde på varje ögonblick isänder. Genom att ständigt säga namnet och ropa på Fadern får i själva verket varje timme i jordelivet en förändrad och förvandlad karaktär. Vem har egentligen tid att spilla en timme liv på förgängliga begär?

Att ha öron att höra med, som Jesus talar om, kan behöva en tragedi för att komma till stånd hos oss. Vi undviker höra sålänge vi tror att vi har det bra och inget ont borde hända oss. Så händer det och vårt hörande kommer som en välsignelse. Detta ”djupa hörande” som går bortanför teologi och filosofi, bortanför argumentation om teism eller ateism, betyder ett kontinuerligt ”ständigt” bedjande – vi ropar på Fadern. Men vi engagerar oss också i frågande, tvivlande, funderande och reflekterande. Vi ligger nära döden i själva insikten om hur det sköra livet kan ta slut när som helst och inte upprepas någon mer gång. Vi bejakar den tragedi som ligger i döden och ser till segern Kristus vann genom varandet i Faderns fullkomliga namn.

Genom att dagligen se hur fragila vi är i våra passioner, i vår glömska och tröghet, i vår stupida fåfänglighet inför minsta vind från våra begär, blir vi

mottagliga för det förvandlande ljuset i Faderns medkänsla med oss. Denna dagliga verksamhet, som inte alls är något stillsamt klosterliv utan ett ofta ett stressigt och bökigt liv, leder till en intimitet med Faderns namn och en nära nog instinktivt beteende där vi sjunger eller säger namnet i tid och otid. Obehagliga händelser som alltid dyker upp tvingar oss gång på gång säga namnet, be till Fadern – inte för att spela ett spel där vi avtvingar Gud något utan mycket enklare: ett rop på hjälp.

Var är himmelriket som Jesus talar om? Det meningsfulla svaret är att det finns här när vi säger Faderns namn. Detta ger frid och vila i nuet. Vi behöver inte tidsplacera någon handling, inte oroa oss för det som var eller det som kommer. Just nu, Faderns namn, det fullkomliga, det heliga.

När döden visar livets enorma värde förstår vi att döden är något gott i en annan mening. Genom insikten den ger visar sig döden vara en vän, en lärare, en älskare. Om vi i Faderns namn innesluter döden i vårt liv, blir den en styrka. Genom Jesu konfrontation med döden och sin offerdöd för oss, får döden en helig roll för oss. Dess udd försvinner, dess fientlighet visar sig på ett nytt förvandlat och i slutänden gott sätt. Döden visar sig som den andra sidan på livet.

Kristendom är möjligheten till att Faderns kraft ska få ge en förvandling av i stort sett allting vi är med om i vårt liv. Genom att svagheten sätts i fokus, får vi med alla lager av tragedi och smärta tillsammans med alla genuint lyckliga moment i våra liv. Och detta sker inte genom en sinnrik metafysisk anordning, det är inte en intellektuell prestation vi är med om. Det sker genom att den Andra kraften hos Faderns namn förbarmar sig och fyller oss med ljus, det ljus Jesus talade om som något som kan fylla hela vår kropp. Bortom teoretiska världsbilder får Faderns medkänsla förändra vår värld inför våra ögon.

Vi fattiga och elända varelser kan alltså genom namnets kraft förvandlas till segrare – det är den klassiska kristna paradoxen som inte har med kyrka eller sekt att göra, som inte ens har med en konventionell ”tro” som kan betvivlas eller diskuteras. Här sker förvandlingen i och med en praxis – den att säga Fader Vår och kalla på namnet – heligt är Ditt namn.

Sägandet av namnet är också hörandet av namnet. Vi säger det med läpparna våra, eller tyst mentalt, eller sjungande högt. Samtidigt hör vi Fadern i hjärtat och låter hans ljus genomtränga oss med liv. På ett märkligt vis blir allt gott, allt blir välmående i det nu vi säger namnet. Vi kommer till roten av det goda och källan för det levande livets ljus. Det är ett sägande-hörande som ger oss en somatisk näring och energi.

Kristendom handlar inte om synd – som många tror. Men all besvikelse och all tragedi som sker i våra liv kan förvandlas. Det som ofta benämns ”synder” är just dessa eländiga erfarenheter som de allra flesta får vara med om i livet – hur lyckligt och framgångsrikt det än verkar. I ett enda ögonblick av sägandet av Faderns namn verkar det som all besvikelse, allt lidande bara sköljs bort av en våg av medkänsla. Vi ropar Abba ! som Jesus ropade och låter denna våg skölja rent och föra oss ut i ett gränslöst hav av ljus. Samtidigt befinner vi oss i vår vardag men människor och plikter, ekonomiska bördor och risker för felbedömningar och faror.

Denna sorts kristendom kräver inte kloster eller kyrkor, inte hierarkier eller ens prästerskap eller sakrament. Samtidigt kan den leva mitt i denna kyrkohistoria och den liturgi som olika kyrkor skapat. Var vi än befinner oss, med vilka triviala omständigheter som helst, kan denna förvandling genom hörandet och sägandet av Faderns namn ske. Verkar det omöjligt? Vi kan omfamna även denna tvivlande fråga!

När vi lägger ner alla aktiviteter och låter Faderns eget Namn vara helgat genom att endast yttra det med våra läppar eller tyst i hjärtat, räddas vi av den Andra kraften som är den Helige Ande.

Till detta behövs föga teologi. Vi behöver endast yttra Namnet utan ansträngning. Vi märker inte ens kraften eftersom vi redan är inne i den, vi är redan inne i Fadern. Om vi märker kraften skapar vi upplevelser utanför det flöde som är Faderns ande. Jesus varnade alltid för upplevelser och effekter som stöd för tro. Istället gav han dem en bön: Fader, helgat är Ditt Namn. Ditt himmelska rike kommer !

Kapitel 24 : Om kärlekens tjänst

Jag tänker ofta att i själva verket är Gud oändligt upphöjd. Vi talar som obehindrat om Honom som om han var en trevlig granne. Jag vill hellre känna storheten i hans majestät, i hans obegränsade ljus och liv. Det är den Uppståndne, Yeshua, som levde en människas liv och gav sitt liv för oss i sin oändliga kärlek till var och en av oss. Det är för människan omöjligt att sätta sig i förbindelse med detta majestät på eget bevåg eller med egen kraft. Det är andlig hybris. När glada pastorer nämner att Gud vill något specifikt i församlingens liv, blir jag orolig för

den hybris detta visar. Men Yeshua älskar oss och blir attraktiv för oss för att kunna nå oss. När vi svarar med ett hängivet liv utan pretentioner på privata samtal med Gud, når vi odödlighet: ”Den som bevarar mitt ord ska aldrig dö” säger Messias.

Allt vi upplever som människor sker i en ganska drömlik verklighet, ofta smärtfull. Tåredalen som våra kristna förfäder uttryckte det. Den är ett avlägset resultat av Guds lila, som indierna säger, Guds egen lek, Hans rike. Det är som ett kalejdoskop där vi inte förstår sammanhanget. Inte så att Herren Gud är engagerad i att framställa just vår verklighet. Den är ett resultat av orsak och verkan, en karmisk påverkan i lager efter lager av historisk identifikation med overklighet. Gud ger oss frihet att välja vilken verklighet vi vill ha på jorden.

Detta är ingen pessimistisk syn! Trots det enorma avstånd till Guds rena kärlek och majestät vi befinner oss på, genom våra begär och förvillelser i sekel efter sekel av förmörkelse, kan vår katekes och gnosis, vår kunskap om denna förvillelse ändå hjälpa oss komma närmare den Älskande Herren i all verklighets mitt genom ständig bön och sjungande av Namnet. Det är en realistisk syn snarare än pessimistisk.

Vi ser Guds majestät återspeglas i Yeshua, Jesus Kristus, och vi tar emot frälsningen genom Hans död och uppståndelse men vi kan inte reducera Gud till denna inkarnation, denna gudomliga "kondensation" som Makarios av Egypten säger, eller försöka göra Gud historisk genom den. Yeshua säger: ” ”Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni skall dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma.” Judarna sade då: ”Tänker han ta sitt liv, eftersom han säger att vi inte kan komma dit han går?” Han sade till dem: ”Ni hör hemma här nere, jag är ovanifrån. Ni tillhör denna världen, jag tillhör inte denna världen. Därför sade jag att ni skall dö i era synder. Ty om ni inte tror att jag är den jag är skall ni dö i era synder.” De frågade: ”Vem är du då?” Jesus svarade: ”Varför talar jag alls till er? Jag har mycket att säga om er och mycket att döma er för. Men han som har sänt mig talar sanning, och det jag har hört av honom förkunnar jag för världen.” De förstod inte att han talade till dem om Fadern. Och Jesus sade: ”När ni har upphöjt Människosonen skall ni förstå att jag är den jag är och att jag inte gör något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig är med mig. Han lämnar mig inte ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom.” När han sade detta kom många till tro på honom.” Det är inför detta vi kommer till hängivenhet. Gud är oändligt höjd över all historia, som egentligen endast är vårt tittskåp på en av oss delvis förvriden mänsklig projektion av verklighet. Rent hängivet tjänande av Gud skapar något helt annat än den historia och den sociala verklighet vi dagligen erfar i våra liv. Gud kom i Yeshua in i denna historia och sociala verklighet för att visa oss Guds rike.

En människa kan glimtvis se allt detta. Jag såg det först under några kvällar med en indisk skrift -- Bhagavad Gita -- den sommar jag var nitton år gammal. Jag bodde ensam i Dalarnas skogar och tältade vid sjöstränderna. Jag sökte Gud och försökte hitta honom i olika traditioner. Jag blev djupt rörd av det jag kände genom läsningen. Men sen kom många år av uppslukande verksamheter i världen och jag glömde allt detta. Det blev förpassat till ”hinduism” som i och för sig var intressant. Jag blev lärare i filosofi och kunde hålla lektioner om filosofin i hinduismen. Min längtan efter Gud drev mig till Yeshua, först trevande, sedan med allt djupare glädje och frihet blandad med syndasorg. Jag blev kristen för jag såg nu Guds majestät i Yeshua och i kyrkan. Denna avatar hade levt som oss, lidit som oss och gett sitt liv för oss alla.

Med åren kom jag i Yeshua tillbaka till det stora svindlande äventyret i ren kärlekstjänst, det hängivna sjungandet av Hans Namn och kontemplationen av Gud i sitt eget rike, Yeshua i sin nuvarande eviga härlighet, ”sittande på Faderns högra sida” och bortom all föreställd materiell värld. Vi är verksamma med kroppen i den världen med Herrens stora medkänsla, men vi är egentligen aldrig födda och kommer aldrig att dö, liksom Gud själv är vi alltid bortom alla materiella speglingar och processer, alla passioner och begär som alla spelar upp sina respektive dramatiska förlopp i den sinnliga världen. Denna världen är som en serie teaterstycken i avlägsna delar av Guds lek. I kärlekens tjänst vill själen vända sig till sin eviga ande och hängivet aktivt till Herrens rena upphöjdhet och tjäna Honom i sjungandet av Namnet.

Från den indiska teismen har jag fått lära mig mycket. Läser jag Isha Upanishad t ex pekar allt, som jag ser det, mot Kristus, vår avatar Yeshua. Detsamma gäller delar av Bhagavatam. Den gamla Rigveda-kulturen hade en frisk realistisk ådra som tyvärr delvis begravdes under påverkan av kulturen i Harappa och Mohenjo Daro. Därifrån kom en gnosticism som tränger in och förklarar världen overklig och lidandet ett sken, skapelsen en skuggvärld. Men trots att den är angripen av denna gnosticism finns i den indiska teismen somligt av det friska kvar.

Vilka element i denna religiositet kan den kristne få näring av? Några förslag.

Gud som avatar. Yeshua Hamaschiah, Jesus Messias, är förvisso den Ende avataren i egentlig mening -- den Ende Guden älskade världen så att han utgav sin ende son. Alltså Gud blev människa, en enkel person som led som vi. Men indisk teism kan objektifiera helighet för oss. En västerlänning som vistas en längre tid i Indien får en realistisk insikt i det heliga i vardagen, hur livet som en hängiven i

kärlekens tjänst ser ut. Kontraste är den vanligt förekommande skenheligheten i Väst.

Det blir då naturligt att tänka på Yeshua som just Gud i en mänsklig kropp, som vi knäfaller inför såsom Gud. Jesus på förklaringsberget är här en central bild. Och Pauli ord: ”Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.” (Filipperbrevet 2)

Han är ljus, han är en ljuskropp som bländar med sitt ljus. Att Jesus inte är en bland andra avatarer framgår av att han verkligen är människa och frälser genom att dela vår smärta, vår sorg, vår svaghet. Ingen indisk avatar gör det och ingen indisk avatar har den judiska konkreta synen på Fadern, såsom Jesus har den. Men indisk teism kan lära oss det realistiska i att det gudomliga tar kropp. För många sekulära i väst är det en stötande idé att helighet äger rum materiellt i en avatar, ja till och med kristna kyrkor har tagit avstånd från detta och vädjat till en inre, intimare, mänsklig andlighet. Men indisk filosofi är här frisk och nyttig för oss: det heliga är ett hantverk här i vardagen där de tre kvaliteterna sattva, rajas och tamas erbjuder strukturer för handlingar och tillstånd och ställer oss inför valet att fokusera på Gud eller världen.

Lite om dessa kvaliteter i den materiella tillvaron.

Sattvakvaliteten. Här kan vi kristna lära oss den praktiska hanteringen i det heliga livet. Sattva är den fokuserade akten, då vi riktar oss till Gud genom olika aktiviteter. Indisk teism kallar det yoga. Vi kristna ser det i vår liturgi och i vår bön. I praktiken är detta att leva inför Yeshua. Renheten i sattva är nåd och kommer i riktning från Gud till oss. Vi kan inte ge oss själva nåd eller träna upp nåden. Den är direkt och endast given av Jesus själv genom den helige Ande.

Rajaskvaliteten. Detta är aktivitetslustan som vi utför med vilja och intention. I kristendomen innebär denna kamp ett kulturarbete där Guds kyrka strider för seger. På alla nivåer som liv lever vårt liv bedrivs denna kamp, även i stillhet med bön och arbete av alla slag. Samtidigt finns en risk för otålighet, rastlöshet och utmattning på grund av alltför ivrig eller till och med girigt aktivitet. Hemligheten med god rajas är att knyta den till sattva.

Tamaskvaliteten. Genom att känna igen våra låga tillstånd kan vi lättare och mer seriöst vända medvetandet till Gud. Tamas tränger ihop vårt perspektiv och låser ner oss till begär som inte ger oss något mer än tillfällig lättnad för själva begäret. Efter tillfredsställelsen vet vi att det var värdelöst för något mer än själva nedlugnandet av begäret. I väst har genom Freud och Reich och Kinsey denna tamas gjorts till en grund för vårt beteende, vilket har lett till perversitet och onödig förminskning av det mänskliga livet. I kristendomen har detta länge varit känt som djävulskt begär och vanlig degraderande synd. Hos Paulus är detta mycket tydligt. Men från indisk teism kan vi få inspiration till att behandla synden som just en objektiv kvalitet som uppmanar oss till fokusering på sattvakvaliteten: genom bön, genom knäfall, genom bugning, genom meditation och kontemplation, genom skriftstudier.

Bhakti-hängivenhet. Inom hinduismens oerhört mångfaldiga religiösa liv är vaishnavarörelsen den som närmar sig kristendomen mest. Det vore inte osannolikt att kristna missionärer inverkat på ett avgörande sätt på denna hängivenhet. Den skiljer sig genom de element som fortfarande är den gamla Harappa-kulturens syn på reinkarnation, livet som illusion, upphovet till livet som en negativ faktor och därmed en ond skapelse i någon mening (gnosticism) och förhållandet till den fria bildningen av uppenbarade religiösa avatarer. Trots dessa skillnader ska vi direkt erkänna den gemensamma betoningen på kärleken till Gud. Den kristna uppenbarelsen visar dock att det är Gud som älskar oss. Inte tvärtom. När detta erkänns av en vaishnava-bhakti – att det är Guds kärlek till oss som är avgörande genom nåd och förlåtelse – är den kristne på samma väg som bhaktan. Jag har själv vänner bland vaishnava och kan intyga att närheten till kristendomen är påtaglig. Dessutom finns en saklighet som liknar den katolska.

Karma. Den kristne tror inte på den karma som kommer från Harappa-kulturens gnosticism. Karma behöver inte heller kopplas till bhakti såsom en del som måste ligga till grund för bhakti. Tvärtom uppfattar många att karmaläran knyts till bhakti på ett onödigt och inte särskilt logiskt sätt. Att vara hängiven och leva i Guds namn, leva i sattvas energi, stöds inte direkt av tanken på karma. Men vad kan vi lära oss av karma? Ordet karma kan användas på tre olika sätt:

1) som konsekvenstänkande

2) försyn

3) determinism.

Den första kan vi som kristna acceptera som egenskap i rum-tiden, skapad av Gud, alltså orsak-verkan och vår egen förmåga att göra prognoser byggda på vår

begränsade kunskap om orsak-verkan. Den andra tror vi kristna direkt på, Gud känner till alla processer och är med oss hela tiden. Denna försyn bör vi lita på, det står nära bönens sätt att förhålla sig till allt som händer. Den tredje meningen är den kristne skeptisk till: det finns en nödvändighet hos Guds plan, men samtidigt är friheten i vår vilja central för Gud. Denna viljans frihet gör karma i meningen determinism mycket tveksam. En bhakta kan alltså tala om karma endast i de två första meningarna.

Reinkarnation. Den kristne tror inte på reinkarnation eftersom Gud uppenbarar en tydlig undervisning i GT och NT där vår själ är en enda unik skapelse, tidlös och skapad för att leva i evighet nära Gud eller på avstånd från Gud. Men den indiska reinkarnationsläran – som inte heller hör till den ursprungliga Veda – kan faktiskt ses på två olika sätt.

1) En saklig beskrivning av själens vandring genom olika kroppar

2) en beskrivning av själens renande på ett mer allmänt sätt.

I den första meningen är reinkarnation ointressant för den kristne, kanske även en störning och en synd. Men i den andra meningen kan skärseldens rening och även hela människolivets rening göra reinkarnationstanken möjlig. Inom bhakti säger man också att vi ständigt reinkarnerar. Barnets kropp är inte densamma som den vuxnes kropp. Åldringens kropp är en annan än ungdomens kropp. Vi reinkarnerar under jordelivet. Detta kan en kristen hålla med om. Själen är det centrala liv som räddas, som lever för evigt, som är vårt sanna jag. Den kristne kan se den ständiga förkroppning som äger rum under jordelivet och den nya härliga förkroppning som sker efter det. Kristendomen har alltså reinkarnation i den bemärkelsen att själes förkroppas ett antal gånger under livet och sedan ytterligare en enda gång i himlen. Den härlighetskropp vi då får är av kvalitativt annat slag än den jordiska kroppen, vi kan säga att den är ren sattvakropp, medan jordekroppen är av blandade kvaliteter.

Om vi utvecklar hängivenhet, bhakti, till Yeshua uppstår ett särskilt tillstånd. Detta tillstånd är enligt NT förutsättningen för vidare öden för din själ. Det kan kallas det Nya livet, livet då vi har Yeshua. Enligt Johannes vet vi då att vi har evigt liv. Det gäller alltså redan nu under livet i den kropp vi har.

Om vi hoppas på en himmel med detta särskilda Nya liv , uppstår ett tillstånd av hopp som är speciellt och inte uppnås på något annat sätt. Om du tror på Gud och Jesus som Gud uppstår en särskild situation för dig som enligt NT krävs för att

din själ ska leva på ett visst sätt både nu och efter kroppens död. Utan de här tre specifika händelserna eller tillstånden – tro, hopp, kärlek/bhakti – händer inte det som kallas Guds rike, frälsning, evig salighet.

Vilka människor lockas av de här villkoren? Vilka vill erfara dessa tillstånd? Här handlar det inte bara om argument och diskussion. Det är den privata viljan, den privata längtan, det handlar om. Vill jag vara med om dessa tre saker? Om jag svarar ja så kommer nästa fråga: vill jag studera saken och investera intresse och energi? Är resultatet värt insatsen?

Indisk kärleksyoga kan här lära oss att den enskilda individens medvetande ytterst styrs av Gud och Han drar till sig de han älskar mest. En gradvis hierarki måste bli naturlig här. Vissa hängivna kommer närmare än andra. Samtidigt har vi dåliga analysmetoder för att se vem som är vem i relation till Herren. Det är inte heller det intressanta. Att finna Gud är det intressanta. Att nå sin egen fullaste grad av hängivenhet är det väsentligaste.

När ungdomar frågar hur min väg såg ut när jag var i deras ålder, brukar jag först säga att det var idel förvirring och vacklande tankar. Sedan, för att snygga upp det lite brukade jag ta fram dessa steg på vägen.

I gymnasiet blev jag under sista läsåret (1968) mer och mer intresserad av bakgrunden till det materiella universum. Hur har all materia uppstått? Varför finns den här? Jag började så smått tänka på någon form för Gud som en källa till all natur, all fysik och allt medvetet liv. Ungefär som hos John Scotus Erigena, som jag senare läste med igenkännande. När jag tänkte på en sådan Gud blev jag också förändrad själv, blev starkt berörd. Jag insåg att den här sortens tankar och information är förändrande.

Jag kom ganska snart till ett koncept där Gud är oändlig kärlek och obegränsad lycka. Allt levande som finns är teofanier, uttryck för den oändliga kärlekens kraft att gestalta. Jag visualiserade ibland denna lycka som intensivt ljus samlat i en oändligt liten punkt. Min själ kunde tänkas närma sig denna punkt och bli alltmer påverkad av den. Det kändes i min kropp och i mitt medvetande som just obegränsad lycka, klart medvetande och fullständig mening med allting.

Sen såg jag hur människor levde olika liv på jorden i relation till denna gränslösa lycka som ligger bakom allt. En del människor levde långt bort från sån lycka, de levde ganska tragiska liv, fulla av små konflikter, återkommande oro och missnöje, ibland våld. Andra hade klarare medvetande, mer intelligenta, mer andligt fullgångna och mycket lyckligare. Det var väldig skillnad mellan människor, det var en distribution i olika grupper av mindre och mer kärlek. Var hörde jag

själv hemma? Jag såg snart att jag ville höra hemma hos de hängivna, men förföll till de lägre nivåerna gång på gång. Och så är det än i mitt liv.

En människa i kärlekens tjänst lever sparsamt, pratar lite, ägnar mycket av sin tid till meditation och bön, samvaro med Guds väsen i allt som finns, som är den oändliga kärleken. En hängiven studerar också Ordet som ständigt kommer från denna gudomliga lycka. Ordet är egentligen bilder, ett bildskapande till hjälp för bönen. Från första till sista sidan ger Bibeln sådana laddade bilder när vi applicerar dem inne i oss själva.

Men sen tog det säkert över tio år efter denna första orientering innan jag hittade Gud i mänsklig och materiell form i Yeshua -- Jesus Kristus. I denna man koncentreras visdomen och kärleken, Guds obegränsade kärleksnatur. Ingen annan man i världshistorien säger och gör det Yeshua säger och gör; så det verkar som han är Gud, precis som Han själv säger. Han verkar tala sanning. När man läser Bibeln utifrån kärlekens tjänst, läser man om Gud såsom strålande lycka och visdom. Texterna verkar alltid bekräfta att Yeshua är all Sällhet i materiell form, i historisk form, som människa med vår sinnlighet.

Men Gud är inte manifesterad som mänsklig varelse just nu och därför är det Hans väsen och Hans kärlek vi är hängivna. Sång och meditation, bön och skrift-avnjutning är det naturliga sättet att befinna sig i Hans lysande och oändliga lycka varje dag, vilka sysselsättningar vi än råkar vara upptagna av. Att vara "i Yeshua" är just detta liv med Honom, detta lyssnande till Ordet i alla bilder, denna ständiga meditation på Hans medvetenhet, kärlek och glädje.

Det var några steg på min väg. Men många dagar har varit mörka, tröga, svåra och eländiga. De flesta har tagit ungefär samma steg. När vår kropp avvecklas och dör kan vi räkna med en ännu renare kärlek, ännu klarare uppfattning om Hans oändliga ljus då vi föds i det himmelska landet. När mitt barnbarn undrade hur fort det går, sa jag: ungefär en kvart efter sista andetaget ! Mått på allting.

Det finns därför ingen död för den hängivne. Detta är väldigt tacksamt och underbart att veta. Redan nu i kärlekens tjänst, finns ingen död någonsin. Han som är källan till all materia är också det kärleksljus vi återvänder till när den temporära kroppen lämnar oss fria. Som John Scotus säger: allt måste återvända till källan, varifrån det kom.

Det hängivna livet är egentligen barnsligt enkelt. Men många människor är inte mogna för det och kan inte tvinga sig till det. Deras begär drar åt helt andra håll, deras rastlöshet hindrar dem. Om du känner att du vill bli en hängiven, en

som tillbringar tid med Gud vars väsen är obegränsad lycka och kärlek, har jag några enkla råd i alla fall. De råden bygger på erfarenhet av misstag och allvarliga hinder som jag varit med om.

Läs Skriften varje dag, men sträckläs inte. Gå t ex efter mässans läsningar och tidebönen. Ta några ord eller bilder eller uttryck i taget och koppla de till Hans strålande kärlek. Låt alltid orden handla om Honom, hans eviga lycka och styrka för din själ. Om du fördjupar dig i textens alla möjligheter förlorar du snart glädjen och renheten. Det märker du. Återvänd till det bländade ljuset och se texten som en påminnare om det.

Herren etablerade en osynlig kyrka på jorden, genom de som är hängivna. Dessa behöver inte känna varandra, behöver inte ens veta om varandra i den matteriella välrden. Han menade inte att det skulle finnas många tusen olika alternativ. Finn Hans egen kyrka och glöm sedan bort att strida i onödan.Var i Hans närvaro genom liturgi, bön, sakrament, skrift. Men sätt aldrig något framför Hans glädje och strålande kärlek till dig och allt som finns.

Detta råd är för män och kvinnor i alla åldrar: låt inte din sexuella lust dra dig till olika handlingar. Sexuellt begär är alltid längtan efter Guds oändliga och intensiva kärlek till din själ. Ingenting annat. Begäret kanaliseras hormonellt och genom biologiska funktioner i kroppen. Låt det klinga ut och vänd dig åter till den stora sällheten i Guds natur, lev det hängivna livet. Han är grunden för all skönhet, all erotik, all sexuell längtan. Gud är attraktion och vi dras till tjänande kärlek. Det är sat-chit-ananda, som det heter på sanskrit — medvetande, tro och lycksalighet.

Koncentrera inte ditt liv på en viss verksamhet, ditt jobb eller ditt företag, din expertis eller din hobby, inte ens på dina stora talanger. Se alltid bakgrunden till all materiell verklighet — Hans kärlek och skaparkraft som uppehåller liv och natur. Låt ditt ansikte spricka upp i glädje inför denna upptäckt, det går ju inte att göra något annat. Det är så starkt. Sprid denna glädje genom att bara vara i denna hängivenhet.

Relationer till människor är till för Guds gränslösa kärlek, inte för ditt bruk. Men du kan inte portionera ut vilka doser som helst, många är inte mottagliga för renhet eller för hängivenhet inför Herren. Det var inte heller du själv tidigare. Människor som inte fått Guds väsen uppenbarat kan inte räddas av dina argument eller din påverkan. Du kan prata med dem och be för dem. Yeshua betonar att detta gäller även föräldrar, syskon och barn, ja även hustrun eller mannen. Deras färd till Herrens kärlek är deras egen själsomständighet. Din mission är din glädje över Herren.

"I sin gohdet gjorde sig vår obegränsade och ofattbara Gud liten. Han klädde sig i den här kroppens lemmar och samlande in sig själv från hela sin storhet i den otillgängliga härligheten. På grund av sin vänlighet gjorde han sig till människans vän, han transfomerade sig och tog kött. Han umgås med heliga och troende själar som glädjer sig åt honom och enligt Paulus uttalande blir han 'en ande' med dem (1Kor 6:17) -- själ blir själ, så att säga, essens blir essens, så att själen kan vandra i det nya livet och sin odödlighet." (Pseudo-Makarios)

Jag mötte den verkliga kristna tron på tåget mellan Uppsala och Skövde då jag köpt en bok för att ha något att läsa på resan. Jag var 19 år och en sökare. Den tunna boken överraskade mig. Det var Prabhupananda's "Bergspredikan och Vedanta." Han berättar i sin inledning om hur extraordinärt Sri Ramakrishna upplevde Kristus och den kristna tron. Jag parafraserar.

Omkring 1874 blev Sri Ramakrishna på allvar intresserad av kristendomen. En av hans trogna följeslagare, som brukade besöka mästaren i tempelträdgården i Dakshineswar nära Kalkutta, förklarade Bibelns innehåll för honom på bengali. En dag när Srl Ramakrishna besökte en annan trogen vän, såg han i dennes salong en bild av Madonnan och Barnet. Medan han befann sig i djup kontemplation inför tavlan, blev denna plötsligt en strålande och levande verklighet for honom. En extatisk kärlek till Kristus fyllde Sri Ramakrishnas hjärta och han såg i en vision en kristen kyrka, där fromma människor brände rökelse och tände ljus framför Jesus.

När jag reste till Rom året därpå hade jag denna lilla bok med mig och upplevde något liknande när jag satt i en katolsk kyrka längs Via Appia, en bit utanför muren. Min månad i Rom den sommaren blev min väg till Yeshua, till Kristus.

Under tre dagar levde Sri Ramakrishna i ruset av denna upplevelse. På den fjärde dagen, medan han promenerade i en skogsdunge i Dakshineswar, såg han någon närma sig med strålande ansikte och blicken fäst på honom. Från Sri Ramakrishnas innersta väsen steg förvissningen: "Detta är Jesus, som utgjutit sitt hjärteblod för mänsklighetens försoning. Detta är ingen annan än Kristus, den förkroppsligade kärleken."

Därefter omfamnade Människosonen Sri Ramakrishna och uppgick i honom, och Sri Ramakrishna upplevde det gudomliggörande som Kristus ger alla som tar emot Honom. En term på sanskrit för detta är "samadhi", det frälsta, översinnliga medvetenhetstillståndet. På detta siitt blev Sri Ramakrishna förvissad om Kristi gudomlighet.

En vintenatt kort efter Sri Ramakrishnas död samlades nio av hans lärjungar. Deras ledare, den blivande Swami Vivekananda, berättade evangeliet om Yeshua för bröderna och uppmanade dem att ta emot Kristus, förneka identifikationen med världen som som Han gjort, och därmed medverka till världens frälsning.

Många indiska munkar använder evangeliet för att förklara och belysa den andliga sanningen om att tjäna Gud genom att låta Kristus leva i oss och som oss. De ser en väsentlig enhet i Hans och de indiska avatarernas gudskärlek. Liksom Krishna och Shakyamuni Buddha förkunnade Yeshua inte endast ett etiskt oh socialt budskap. Det väsentliga är det andliga och klart icke-världsliga evangeliet. Guds förening med oss i gudomliggörandet. Att varje dag försaka världen, ständigt tänka på Hans namn och rena sitt hjärta genom kärlek till Honom.

Den 25 mars läser vi i katolska kyrkan texten om Bebådelsen. Vad som är slående i berättelsen, är att en ”ren andlighet”, är en gudskärlek som inte är kyrklig eller religiös, utan kräver en levande Gud som kontaktar människan och endast kan älskas tillbaka. Det handlar inte om en kontinuerlig dialog mellan Gud och alla människor på människors villkor, något som en ”domesticerad” föreställning om Gud gärna betonar. Det är riktningen från människan till Gud i tjänande kärlek som utgör den enda responsen på Guds tilltal.

En gudsman som ”äger Guds gestalt” är en avatar. I vår avatar Yeshua talar Gud till oss och vår respons blir tjänande gudskärlek i sjungandet av namnet. Och som Paulus säger i Filipperbrevet 2. 6-11 ”Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.”

Vi bör alltså, som Paulus säger, låta ”det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus” — det är tjänarens sinnelag, den tjänande gudskärlekens sinnelag. Detta sinnelag avstår från de materiella objektens betydelse och attraktion. Istället låter vi Andens attraktion verka på oss. Om detta går sällan att predika, det måste bli livets praktik.

Den materiella världens sinnesobjekt visade en gång vår Frälsare under hans korta tid som avatar på jorden, som inkarnationen. ”Saliga de som tror utan att se” sa han efter uppståndelsen till sina apostlar. Där är vi. Vi får njuta av den stora fördelen att Herren är materiellt osynlig, levande i sitt eget rike, i sin egen härlighet som är verkligare än alla sinnesintryck och sinnesobjekt. Bönen blir:

Herren Yeshua, lovad vare du i Din härlighet ! Låt mig leva i hängivenhet inför Dig !

Bertold Brecht hade övertygelsen att skådespelarna behövde distansera sig från själva teatern, själva pjäsen de just spelade, för att spegla verkligheten sådan den är. Han visste att den borgerliga teatern alltid försökte förnöja, harmonisera, underhålla och det budskap han ville ha fram handlade om något helt annat.

Detsamma är fallet för den som tjänar i bhakti. Det är Herren som tjänas och som uppmärksammas när vi sjunger Namnet. Detta leder till att vi hjälper människor där det går och behövs. Men vi har samtidigt en, skulle vi kunna säga, ”göttliche Entfremdung”. Med andra ord, vi är i världen, men genom tjänandet är vi inte i världen såsom vi vore av världen utan vi är i tjänande.

Praktiskt sett blir detta en effekt på allt vi äger och har. Det är inte vårt. Vi är inte ägare eller en förvaltare, vi är inte ”hemma” på vissa platser men inte andra, vi tillhör inte en nation eller ett landskap eller en egendom, även om den gått i släkten i många generationer. Genom det praktiska älskandet av vår Herre Jesus Kristus är vi i ett annat spel. Vi kan inte, om vi ska tjäna väl, stanna kvar i allt vi äger och har enligt världens syn. Omvänt kan vi säga att vi förblir främlingar som likt vår Herre inte har någonstans att vila vårt huvud.

Men glädjen i att vara i Anden ger hundrafalt tillbaka på denna göttliche Entfremdung och det bästa av allt är den frihet denna sanning ger. Ad maiorem Dei gloriam !

När man tränar på sin relation till den Älskande och tjänar bara Honom, får vi en särskilt inställning till vår kropp och dess begär. När en man är i tonåren fyller testosteronet hans kropp och detta förblir ett dagligt faktum i stort sett fram till den kroppsliga döden. Därför är sexintresset hos en man nästan konstant livet igenom.

Begäret efter Gud liknar i hög grad sexbegäret. Vi behöver Gud, vi saknar alltid Gud. Skillnaden ligger i tillfredsställelsen. Sex på jorden gör nästan alltid människor besvikna när det inte skett i gemenskap för att skapa en familj. Det finns många kulturella löften i själva begäret, all reklam visar dessa löften, moderna dataspel och klädkulturen visar dem från unga år. Dessa löften infrias aldrig.

När den organiska och kemiska tillfredsställelsen skett, finns ingenting kvar. Själva begäret hade ingen mening. Men när vi utvecklar tjänande gudskärlek får

sex mening. Det visar sig då att all vår erotiska längtan är just en orientering fram till Gud, en längtan efter lycka. Vi kan aldrig själva skapa den lyckan, endast få den genom sjungande bön av Herrens Namn. Och då är det till slut Anden som sjunger, inte vi.

Därför kan alla grabbar slappna av eftersom alla deras fantasier egentligen handlar om det godaste av allt: relationen i kärlek till den oändliga älskande gudomliga Personen. Men detta är förstås svårt att föreställa sig när det sexuella begäret pockar på organisk och naturlig utlösning. Detsamma gäller i en lite annan form alla flickor och kvinnor. För dem är begäret mer integrerat med alla andra faktorer i livet, särskilt familjens gemenskap, men med samma inriktning på Gud.

Celibatärt liv är ett val inför Gud en det kommer därmed inte att förändra kemin och de organiska begär vi har. Det är att välja en praktisk livsform där inte barn alstras genom samlag. Det är en naturlig livsform under stora delar av varje människas liv. När barn inte längre behövs eller planeras i familjen är celibatärt liv det naturliga.

Innan man lever med en partner som vi ska bilda familj med är det celibatära livet lika naturligt. Men det sexuella begäret finns alltid, ingen kan avstå från det. De fantasier och längtande tankar och känslor som det begäret för med sig är varje människan inre miljö, flicka som pojke, man som kvinna.

Gudstjänande kärlek är alltså erotisk och sexuell i den meningen att kärleken integreras i ett fokuserande på Gud. Nästan hela tiden tänker den hängivne på Gud, säger eller tänker Guds Namn, har ständigt ett oändligt personligt centrum för alla begär, alla begärs fulla tillfredsställelse. Ibland missuppfattas detta som en religiös hedonism och det misstaget är begripligt. Gud är inte bara Vetaren utan också den älskande Njutaren. Guds egen hedonism.

Livet i tjänande bön är alltid det lyckligaste för en människa. Men samtidigt blir den Källa som Guds eget liv utgör för oss, fullständigt obekant och majestätiskt stor. Vi är så att säga i tankeläge och det är det första väsentliga livet i heligheten, som vår nye påve Franciskus I skulle kunna uttrycka det. Att leva i bön är den första pelaren i all andlig utbildning, menar han.

Men detta inre liv i Gud är ren medkänsla och denna ocean av medkänsla är alltid oändligt stor och därför också något helt annorlunda än vårt liv på jorden. Vi kan aldrig paketera ner Guds kärlek i lagom portioner för vårt sociala och politiska liv. Vi är alltid främlingar som bjuds in till Guds fest och trots att Kristus kallar oss bröder och systrar vet vi att något oändligt värdefull ges till oss som ovärdiga och

begränsade varelser. Vi måste ge upp oss själva helt för att kunna ta emot denna gränslösa glädje.

Livet i konstant sjungande av Herrens Namn är alltså den lycka som leder oss till detta obegränsade land av medkänsla och salighet. Men därmed blir gemenskapen med andra människor påverkad av heligheten, den får del av den gudomliga karisman i den oändliga medkänslan. Det går inte att ta miste på den sanna ödmjukhet som medkänslans ocean färgar in i den mänskliga gemenskapen. Livet i bön som kan uppfattas som solitärt, påverkar alla andra människor. Även skete–munken som ber för världen i skogens ensamhet tankar ner Guds kärlek åt alla levande varelser.

Om inte källan är okänd och gränslös kan människan inte vara fri i bönelivet. Det blir då endast en begränsa humanistisk religiös övning. När den helige Ande ber vet vi inte någonting, bara deltar i Gud själv. Anden och Sonen ställer oss inför Fadern. Fria.

Hur mycket du än klagar på att vi inte är nöjda med det som är, kommer vi alltid tillbaka till det. Icke-dualisten kan predika sig blå i ansiktet om att allt egentligen är perfekt just som det är just nu, att vi har en perfekt natur just såsom vi är i denna stund, så kan de inte undvika att två minuter senare är vi inte nöjda med hur det är. Detsamma gäller icke-dualisten. Hon eller han är inte nöjd efter en stund.

Dessutom leder icke-dualistens predikande till att vi blir missnöjda med att vi inte är nöjda !! Det blir en dubbel missnöjdhet. Så tro inte på den här trenden som är så populär just nu. Vi är inte nöjda någon längre stund med någonting. Det finns ingen verklig självtillräcklighet hur mycket vi än faller för frestelsen att önska det och försöka låtsas som om det är på det viset.

Verklig lycka finns, men den finns inte i icke-dualismens försök att vara nöjd med allt som det är. Den verkliga lyckan finns i den andra riktningen. I några enkla steg:

Steg 1: Acceptera att vi inte är nöjda eller perfekta eller lyckliga med allt som det är av sig självt, det som endast tåredalen som våra kristna förfäder kallade livet på jorden. Vi behöver något YTTERLIGARE, vi behöver det ANDRA, den verklighet som kallas Guds Lek.

Steg 2: Det ANDRA är Guds verklighet, som vi se i vår avatar eller inkarnation Jesus Kristus. Om du säger hans namn i en kort bön och lever en stund i sägandet av Hans namn kommer du att märka att lycka, som är den Helige Ande, kommer av sig själv till dig. Du fylls av helig Ande bara genom att sjunga Hans Namn.

Steg 3: Acceptera denna lycka och känn glädjen stiga i dig. Det har inte med dig att göra, det är inte din självklara natur, det är inte allt såsom det är av sig själv.

Det är Grunden till all verklighet som nu talar till dig och ger dig helig Ande, vilket är lycka och styrka – ty riket är ditt och makten och härligheten.

Steg 4: Inse att detta inte är religion eller din privata tro. Du har ingen sådan egentligen, du kan bara tvivla. Istället har du vänt dig till Honom med viljans hjälp. Utan att alls tro eller ha bestämt att du är troende har du viljemässigt börjat sjunga Hans Namn och detta händer. Helig Ande fyller dig och du är i lycka, i frid – du förstår orden ”Min frid ger jag er”.

Steg 5: Du förstår att rörelsen är att viljemässigt ge sig till det ANDRA och något sker. Det är inte att ha en åsikt eller skaffat sig en tro som man ansluter sig till. Det är Guds handling, en respons på att du med viljan ställer dig inför Honom genom sjungandet av Namnet. Du inser, som Ireneus säger, att apostlarna inte förhärligade Messias genom att följa honom utan att de blev förhärligade av Honom när de följde Honom. Det är stor skillnad på det två förloppen.

Herren Yeshua säger om de som tjänar Honom ”De tillhör inte världen liksom inte heller jag tillhör världen.”

Alla former av trosakter och alla former av apostolat är till största delen olika sätt att tillhöra världen. Alla attribut och kvaliteter är teoretiskt analoga men i praktiken är exilen det kristna kärlekslivet. Att älska Honom är att se sin icke-tillhörighet till världen och dess objekt. Samt att be med hjärtat.

Kärlekstjänsten måste vara apofatisk snarare än katafatisk. Vi är genom att hålla den gudomliga Personen kär utvalda och tagna från världen. Sålänge vi är kvar i världen är just exilen vår form – lämnade kvar i världen tills vidare.

Liksom Kristus helgade sig till offer skall sanningen driva oss till offer. Som offer i exil lever vi en värld av rörelser och objekt. Vi är inte nöjda strateger med katafatisk teologi och ”kristendom” som ett sätt att praktisera världen. Vi är på väg från världen.

Herren säger: ”Mitt rike är inte av denna världen. Om mitt rike hörde till denna världen hade mina följeslagare kämpat för att jag inte skulle bli utelämnad åt judarna. Men nu är mitt rike av annat slag.”

Om vi ser Herren som sanningen hör vi inte till världen. Som Tomas måste vi säga: ”Herre jag vet inte vart du går.” Sanningens ande måste leda oss ut ur världen, ingenting annat. Denna sanningens ande kan världen inte ta emot.

Herren Yeshua säger: ”Jag ger er inte det som världen ger.” Detta är inte en gnostisk två-världslära. Jesus förklarar istället livet som inte tillhör denna värld, livet som är ett steg ut ur den genom Hans val av oss. Vi väljs ut ur världen.

Herren Yeshua säger: ”I världen får ni lida men var inte oroliga, jag har besegrat världen.” Fadern tar oss från världen och ger oss till Kristus.

Herren Yeshua säger: ”Rättfärdige Fader, världen känner dig inte, men jag känner dig och de har förstått att du har sänt mig.” Världen känner inte Gud.

Vi kan fascineras av själva lämnandet av världen, göra det till ett sätt att tillhöra världen. Alla religiösas förbannelse som ju till slut bara dömer dem själva.

Herren Yeshua säger: ”Den som här i världen hatar sitt liv, han skall rädda det till ett evigt liv.”

Kärleken till den gudomliga Personen blir livets konspiration gentemot världen. Vi kysser världen adjö och vänder oss till Hans ansikte. För liv finns bara i aktiviteten älska Gud.

När vi verkligen älskar den gudomliga Personen, försvinner fokus på allt annat. Därav den egendomliga frihet och känsla av bekymmersfrihet som kännetecknar kärlekstjänsten.

Detta är inte möjligt att utföra annat än på ett enda sätt: verkligen vilja älska Honom.

Utan den viljemässiga intentionen att ta emot och rikta in kärleksuppmärksamhet sker nämligen ingenting liknande i det mänskliga psyket. Istället ersätts friheten av uttalad bundenhet vid något i världen. Denna relativa bundenhet framstår som en mardröm i jämförelse med friheten och stabiliteten som alltid följer tillåtelsen att älska Personen.

Observera att kärleken är inte en följd av tänkande eller insikt utan mycket mer lik en odetaljerad vision som sätter rot i hjärtat. Därför uppträder en märklig läsning av Skriften: när Personen dyker upp i form av Jesus så är det inte vad han säger eller gör som står i fokus utan Han själv. Det är som om Hans ord ”Jag är vägen, sanningen och livet” genomsyrar varje sida där Han figurerar.

Tystnad och hemligt skådande blir det naturliga beteendet, snarare än medveten och högljudd apologetik. Endast efter träget trugande vill man säga något mer detaljerat om denna glädje.

Bakom all doktrin och katekes ligger Guds egen natur som naturligtvis är något helt annat än våra tankar. Det gudomliga medvetandet är viktigare än alla de

doktriner och uppfattningar vi lär oss och utvecklar under historiens gång. När vi ser hur vår kunskap lägger en egen matris över den gudomligt medvetna verkligheten, förstår vi indirekt att Guds natur, Jesu medvetande är rent och evigt. Alltså raka motsatsen till den form av medvetande som vi använder när vi skapar värld och begär värld.Våra begär är en distortion av verkligheten. Men så även vår empiriska kunskap. Den får oss att felidentifiera det vi producerar med det verkliga. Denna okunskap utgörs av vår kunskap. När vi ser det kan vi börja ta emot gudomligt medvetande, inte längre i form av ett pålägg på verkligheten, en distortion av den – utan vi får insikten att Guds natur är verkligheten själv. Att tjäna i kärlek denna Herre blir då att genomdränka vår vardag med sant medvetande, deifiera vårt liv med fokus på det rena medvetandet. Men enda vägen dit är att se hur vår värld är en produkt, en imposition, ett matrispålägg över den lysande gudomliga sanningen, Kristi egen natur, hans Rike. Det blir alltså två faser: se igenom vår okunskap och tjäna Honom som till sin natur är frälsning, glädje, hopp och tro.

När vi med uppmärksamhet kommer utanför vår ”persona” och ser vad som pågår just då, sker en märklig erfarenhet. Vi ser alltså hur liksom en docka rör sig med sin kropp, säger saker och tänker saker och gör hela dockspelet och tror på det som sin verklighet. Själva är vi inte denna persona, denna docka i spelet utan ser lugnt allt som pågår. Vi gör ingen avidentifiering precis, vi upptäcker snarare denna glimvisa insyn utifrån som något givet.

Att kalla denna erfarenhet, eller detta perspektiv, för frihet, eller insikt eller något annat fint och accepterat i litteraturen, är att säga för mycket. När vi ser hur speldockan med sin kropp fungerar i en situation som är för handen, är det varken något särskilt fritt eller insiktsfullt. Det skulle ju återigen vara ett innehåll som speldockan tänker och säger och animerar med sina olika funktioner.

Därför ska vi avstå från att benämna denna insyn utifrån eller inifrån. Vi bara märker att vi glimtvis kan inta denna synvinkel. Visst är det lugnt. Visst är det det enkelt. Och framför allt är det faktiskt och sant. Låt oss nöja oss med det och vara tacksamma. Tjäna Herren och tacka för alla perspektiv Han ger oss.

Samtidigt som den hängivne vet att all rörelse är av Gud och allt blivande är Gud så lever vi inte bland sinnesföremålen när vi tjänar Honom i kärlek. Det verkar som en motsättning. Men när det utförs visar sig sanningen. Det är enkelt. Genom att vi fäster blicken vid Gud, försvinner sinnesförmålens makt att fixera oss.

När sinnesföremål fixerar oss så att vi fastnar i dem händer två saker: vi glömmer Gud i alla händelser och vi försöker åstadkomma ett resultat för egen del.

Båda är fåfängliga. Glömskan gör att vi lever mindre. Vi reduceras av att separera Gud från någon händelse. Vi dramatiseras åt fel håll när vi fascinerar oss med sinnesföremål. Den själ som lever uti sinnevärlden blir bunden vid sin tankes föremål.

Det betyder inte att vi börjar tycka illa om världen eller dess sinnliga njutningar. En man kan t ex njuta av den sexuella dragningskraften hos en kvinna eller flicka men lämnar genast detta fenomen som sinnligt föremål och tilltalar personen istället. Då möts två själar och båda vill ha frihet och gudomlig glädje. Den sinnliga njutningen blir då endast en marginell och trevlig ingrediens i livet på jorden. När hängivenheten ersätter lystnaden blir alla sinnliga njutningar gudomliga. Gud finns i alla rörelser – det är något vi förstår och minns när vi vänder uppmärksamheten åt rätt håll.

Är hjärtat lugnt får även tanken frid. För rastlösa människor finns inte harmoni eller samling i själen. För de lidelsfulla spretar begären åt alla håll och människan försvinner, förtärs av oro. Om själen försöker följa ett sinnesbegär kastas den snart omkring redlöst som på ett skepp i storm. Rastlösa hinner aldrig tänka efter vad som händer. Men så snart vi skiljer på sinnena och deras föremål och vänder oss bort från föremålet, erfar vi strax hur havet lugnar sig. Gud väntar på vår uppmärksamhet och vår kärlekstjänst. När hjärtat är lugnt kan tjänsten börja. Religiös upphetsning och hysteri är inte tjänst hos Herren utan hos våra lidelser.

Dagens tävlan, liv och kiv och strävan är mörker för den hängivne. Sätt på teven på kvällen och se världens nyheter. Där är mörkret för all gudstjänst. Natten däremot då all strävan insomnat är vakenhet, vigilia, bön och meditation. Därför stiger den vise upp till Herrens tjänst så tidigt som möjligt och ber istället för sover.

Vi har alltid funnits. Vår själ är omätlig och kan inte sluta leva. I denna ocean av omätlighet kan vi låta alla tendenser till ambition och lystnad falla ut som små bäckar rinner ut i havet. Den existens vi just nu erfar kan läggas till vila i denna ocean som utgör vår eviga själ. Då finns ingen brådska eller strävan, inget hett behov eller nödtvungen åtgärd. Då finns glädje, oceanens glädje då vi tjänar vår Herre som är lycksaligheten själv.

När vi så handlar i världen, eftersom vi inte kan låta bli det, kan varje handling skänkas bort. I samma stund den skänks glöms den också bort och istället minns vi Honom som är verksam i alla processer. Visserligen skänker vi egentligen inte bort det vi gör till Honom utan snarare till till alla och till ingen. Genom friheten från bindning blir bortskänkandet naturligt. Att vara fri från handling mitt i handlandet är en av effekterna av kärleken till Honom.

Det är också en paradoxal glädje. Varje handlingsprojekt har ju en viss process av utförande och måluppfyllelse. Vi gör handlingen så bra vi kan och uppfyller målet så gott det går. Men samtidigt ger vi hela tiden bort både handling och resultat för att känna igen den Verksamme i alla processer. Så går den hängivna tjänsten till.

Vi är aldrig våra öden. Om en man mot slutet av sitt liv konstaterar att han begått brott, suttit i fängelse, svikit sina barn och varit otrogen mot sin hustru, misslyckats i karriären och levt ett eländigt liv — så kan han ändå tala sanningen om han säger: jag är inte någon brottsling, svikare eller otrogen, jag är inte misslyckad eller eländig. För inget av det som ingår i hans öde är egentligen hans själv. Han själv är ständigt fri från alla dessa partikulära öden och kan aldrig beblandas med dem. Sanningen är att själen är den mest vakna delen av oss, den som är medveten om det som sker med oss. Denna själ begår aldrig brott, kan inte vara otrogen någon, kan inte svika eller misslyckas. Den är till sin natur evig kärlek och kan endast tjäna Herren.

Men vad vi kan säga till en man med detta öde är: du hade kunnat inse din frihet och din perfekta kärlek till Gud tidigare om du velat. Det är sant för oss alla. Men att vi inte inser vilka vi är redan tidigt i livet — alternativt återupptäcker det efter att ha vetat det i barndomen — har sina bestämda orsaker. Vi kan inte ändra på dessa orsaker annat än mycket långsiktigt. En långsam kulturförändring över en lång tidsrymd kan möjligen ändra detta förhållande. Låt oss arbeta på det. Identifikationen med innehåll förutsätter märkligt nog den eviga själens oberörbarhet.

När mina föräldrar dog så bytte de skepnad. Vi kan inte sörja den som aldrig dör. Min mor och min far kan aldrig dö men de bytte skepnad. Detta kändes tydligt och Gud blir verkligare än vanligt i just dessa situationer. För en människa som tror att någon dött blir det hela mycket sorligare. De är lurade av världens fåfänga idé om tillfällig existens. Det kommer aldrig någon visdom eller kärlek ur en sådan inställning.

Alla byten av skepnader sker i en rörelsen med Gud själv. Vi deltar i hans dans när vi följer med alla förändringar. Men blicken fäst vid Hans leende ansikte kan vi dansa med och både lida och lyckas med Honom. Det är detta GT handlar om: liv och död tillsammans med Herren. Hans vrede och hans glädje är energier som ständigt pågår. Hans kärlek och dom är en enda gudomlig rörelse som pågår i evighet, om så detta universum förstörs i sin helhet.

Under de dagar vi lever i denna kropp och som denna kropp utför vi helt enkelt den första av alla plikter – att älska Herren. Sjunga Hans namn, delta i alla hans förändringar och ha vår blick fästad vid hans. Det är det stora verket som pågår, större än alla yrken och utnämningar, alla projekt och insatser, alla formuleringar och riter, alla relationer till människor och ting, alla känslor och tankar som rör annat än just den Gudomliga Personen.

Men för många människor är detta inte möjligt. De lever med ett temperament och en läggning som gör dem oförmögna att se bortom sina omständigheter – de är liksom fångar i ett nät av sakförhållanden. Ett långt andligt mognande måste först komma för att de ska bli kallade till tjänst. Ibland förvånas vi dock av en plötslig omvändelse, till synes helt oförberedd. Gud kallar ibland på ett för oss nyckfullt sätt. Och somliga kallar han hem överraskande snabbt, kanske redan i en spädbarnsdöd.

Många tilltalas av ett mer distanserat sätt att förhålla sig och gör saker som stöder religionen på något sätt, kyrkligt arbete och liknande. Martin Luther sa att en sådan inställning är ”default mode” för världsliga människor som inte vaknat till personlig kärlek till Herrens Person. Sådan stödjande handling är ett allmänt gott men står klart lägre än klarsynthetens kärlek till Herren, den inre tjänsten i förtjusning och jubel. I det jublet försakas varje resultat av handlingar som något i grunden overkligt. Istället lyser Hans ansikte i full verklighet och tjänandet sker med blicken fästad på detta Guds ansikte.

Den som gläds av endast Herrens Person vet därmed hur kallandet till tjänst fungerar. Det blir då slöseri med tid att fullgöra alla sorters handlingar i olika omständigheter. Att endast glädjas i Herrens eget Själv blir då den stora bhakti, den stora tjänsten, den praktiska tjänsten i ständig bön. Den kan ske i berg och skogar, i grottor eller hus, på vägar eller till sjöss, i köket likaväl som i kyrkan. Den som är gripen av tjänande kärlek kan vandra över jordens alla länder och ändå vara på en enda plats: inför Hans ansikte. Varken fruktan, hat eller vrede får någon möjlighet att aktiveras i denna hängivna själ. Alla rörelser är Guds musik och den hängivne sjunger med.

Inte för att evangeliets sanningar är hemliga -- de finns ju nedskriva på flera olika sätt av evngelisterna och författarna i GT. Vem som helst kan läsa dem i bokform eller som filer i sina elektroniska hjälpmedel. Men Yeshua undervisade sin närmaste på ett annat sätt än de stora folkmassorna. Vad Han gav dessa nära elever var mer än muntliga besked och tolkningar. I gudomligt medvetande lyfte han deras tillstånd från sökandet till tjänandets medvetande.

Jag skulle tro att Yeshua inte så ofta undervisade den stora åskådarskaran utan höll den för de närmaste. Populärkulturen kan inte förstå sanningen om kärlekens tjänande av Herren. Folk i den kulturen, även de som är kyrkliga, vill egentligen inte ha den, eftersom de då går miste om världens sätt att njuta. Viss går människor i kyrkorna och vissa rockgalor med trosinnehåll drar många tusen ungdomar som viftar med ljusen till musiken och sjunger med. Men de vill inte ha skatten, endast hamburgare och strips.

Yeshua talar om hur vi blir av att tjäna Gud. Renhjärtade fast vi faller i synd hela tiden, nådefyllda fast vi omges av mörker och världslighet. Att vara fattig i anden och känna sin ringhet är avgörande för tjänsten i kärlek. Ringheten består i att vi ingenting kan göra av egen kraft, vi måste lita till den Andra kraften och tjäna den i tacksamt förtroende.

Den som i minsta mån är stolt över sina talanger, sin framgång, sin tur, sin fromhet, sin insikt i läror, sin skönhet eller skicklighet kan inte ta emot Yeshua. Det är vad Han säger till oss. De som kommer till gudstjänsterna är ofta inte alls intresserade av att bli fattig i sin ande. Vad skulle det vara bra för? Att tappa sitt självförtroende kan väl aldrig vara gott för vår andliga hälsa?

Sålänge vi tror att vi har det bra med de värdsliga omständigheter vi uppnått, kan inte göra det Yeshua vill göra inom oss. Sålänge vi tror att akademiska bedrifter är värdefulla för oss, kan vi inte ta emot det tillstånd i medvetandet som är tjänande kärlek. Endast när vi sörjer djupt vår fattigdom, vår ringhet och tafatthet inför Gud, kan vi bli tröstade. En professor jag hade på universitetet var stolt över sin lärdom och talade ironiskt om människors behov av tröst. Men han kunde inte ta emot trösten själv. Ambitionen och högfärden hindrade honom. Han gjorde en gest mot bokhyllan och Kierkegaards skrifter och kallade dem för vaggvisor.

Vad sörjer vi över? Över förlusten av pengar, nöjen och ägodelar och ibland över förlusten av någon nära anhörig eller vän. Yeshua talar om en annan sorg. När vi ser vårt elände, sörjer vi på rätt sätt. Den sorgen bereder hjärtat för rening genom att tjäna Hans namn. När vi känner andlig förlust, ja andlig förtvivlan, när vi ser den onda person vi är i världen, kan vi börja ta emot den gudomliga trösten. Men inte förr.

De flesta människor är faktiskt helt nöjda med det liv de lever, även när de klagar och pustar. Innerst inne vet de kanske att något saknas, ja ibland är det vädligt tydligt. Men världen förser oss med så många distraktioner att det är ingen fara. Hjärtats renhet i kärlekstjänsten kan inte komma igång när vi har denna

världsliga förnöjelse, denna "säkerhet" som Lars Levi Laestadius ofta talade om. Vi måste först darra av sorg över hur det är ställt med oss.

Folk skriver långa böcker om sin sorg över olyckor och motgångar, särskilt i kärlek till det andra könet. Men vem gråter över att inte ha sett Gud? Så djup är okunnigheten att redan frågan verkar helt främmande. Vi lever i en hyrvagn av kropp, känslor och mentala aktiviteter, men vi är inte något av dem. Det sker en förväxling i ren okunnighet när folk tror att de är denna kropp, dessa känslor eller denna mentala verksamhet. Den ande i Gud som vi är blir främmande för oss och vi kan inte ens sörja över vår okunnighet.

När vi får veta att vi har cancer tror vi felaktigt att "jag har cancer". Men inget andligt jag kan ha cancer. Kroppen kan ha cancer och många kroppar har det, ibland utan att det märks, ibland så att kroppen dör av det. Men inget sant jag kan ha cancer. Till läkaren som påstår något sådant måste vi säga som när bilmekanikern säger att växellådan är trasig -- jaha, går det att laga. Det är ju inte jag som har cancer, det är kroppen, cellerna.

På samma okunniga sätt säger vi "jag är glad" eller "jag är ledsen" när vi menar att dessa känslor passerar. De passerar och försvinner av sig själv. Det är världsliga processer i kroppen och känslorna och det mentala. I okunnighet identifierar vi oss med ett kön, med en släkt, med en ras. Denna okunnighet är gemensam för hela mänskligheten. Yeshua är läkaren som vill bota oss från denna sjukdom, denna ignorans. Vårt sanna liv finns endast i tjänandet av Herren och vi måste sörja över okunnigheten för att bli mottagliga för Yeshuas undervisning.

När vi börjar känna en andlig brist i oss genom dessa felaktiga identifikationer kan vi sörja så som Yeshua menar att vi bör sörja för att kunna ta emot seendet av Gud och komma in i det medvetandet om verkligheten. Det är den verkliga trösten, det är gåvan av Herren själv inom oss. Som Thomas a Kempis skriver: "Min Herre och Gud, när blir jag äntligen ett med Dig, nedsmält i Din kärlek, så att jag fullständigt glömmer mig själv?" Det är det tillstånd av direkt skådande av Gud, det enda som ger frid.

När tillstånd aktualiseras och rörelser sätts igång sker det vi kallar verklighet. Men redan innan de aktuella tillstånden och händelserna sker inför våra ögon, finns de potentiellt. De måste aktualiseras någonstans för att kunna vara verkliga möjligheter för oss i tiden. Just de möjligheter vi faktiskt ser aktualiserade är bara en oändligt liten den av alla de andra möjligheterna. Därför måste vi tänka oss att i Gud sker alla de andra aktualiserade – de finns och förverkligas alla. Det är en filosofisk föreställning vi kan ha.

Detta ger oss kanske en sannare bild av hur vi verkligen fungerar. Vi vet faktiskt med oss att många andra skeenden skulle kunna ha blivit de som förverkligades och blev vår historia, vår erfarenhet. Genom relationen till Gud vet vi att alla de andra skeendena är verkliga och äger rum. En fullhet av totaliteten av händelser blir närvarande nu.

I stillheten där inga val ännu gjorts finns också alla de möjliga val som kan göras. De är inte overkliga utan finns där som verkliga händelser. Men ingen särskild händelse har valts eller gjort till den händelse som ska ske i vårt liv. Vi vet faktiskt om hur fria vi är i stillheten och tystnaden som är kärleken till Gud. Vi tjänar Honom i att låta alla händelser och tillstånd vara sig själva.

Men även sedan vi väljer enskilda händelser och tillstånd, enskilda tankar och känslor, enskilda impulser och intentioner, vet vi faktiskt om att alla de andra som inte förverkligades ändå är lika verkliga, lika förverkligade, bara någon annanstans eller på ett annat sätt. ”Det hade kunnat gå annorlunda det här!” säger vi ibland, kanske lättade över att det inte skedde. Vi vet på något sätt att det ändå skett, fast inte just här.

Totaliteten av alla händelser, all information som leder till händelserna, är Gud i sin kärlek. Den högsta intention vi kan ha är just tjänandet av Honom och därmed tjänandet av hela den verklighet som möjliga och aktuella tillstånd, händelser och skeeden består av. Vi tar del i hela dansen.

Att röra sig med Gud är allt vi gör. Även när vi syndar och missar målet med vårt liv, rör vi oss med Gud. När vi läser Gamla Testamentet med dess strider och jubel, ser vi denna aktiva rörelse med Gud, denna dans med Honom. Men även materien själv, evolutionen, atomer och elektroner rör sig med Gud, deltar i den stora Rörelsen som Gud utför varje ögonblick på alla platser. Den skapande Ande som finns i kosmos är rörelsen i all verklighet. Den Helige Ande är skapande rörelse som vi kan öppna oss för i våra kroppar i bönen och sången.

Allt vi tänker, känner, vill och säger från födelse till död är denna rörelse med Herren, denna sakrala liturgi som är verkligheten sedd ur kärlekstjänstens perspektiv. All dualism går här in i en mer grundläggande monistisk teism – Gud som allt, Gud som röraren av all verklighet, själv orörlig mitt i sin rörelse, den Helige Ande som Gud i rörelse med oss, livets ständiga pingströrelse i kropp och själ. Vi som Guds barn och avbilder är själva orörliga mitt i all rörelse, och där utan alla bilder, som är Guds verklighet, ren och utan bild. Krig, sjukdom, svek likaväl som glädje, jubel och exstas ingår i denna stora musik som är Guds liturgi. Alla oroliga bilder får ingå i den stora dansen.

I denna rörelse tillsammans med Gud är människan för alltid tillsammans med Gud. Vi behöver inte längta efter en förening med Gud och anstränga oss för att bli heliga, vårt ständiga sjungande är vår glädje inför Honom, inte ett arbete åt oss själva. Vi rör oss redan med Gud i en förenad rörelse. Vi lider och gläds – vi rör oss med Herren. Så fort vi blir medvetna om att något sker inom eller utom oss ser vi rörelsen med Gud äga rum.

Om vi däremot ibland glömmer att vi rör oss med Gud kan vi strax fantisera ihop ett särskilt separat lidande, ett främlingskap för Gud, livet blir svårt och trist. Allt och alla tycks lida meningslöst och sedan försvinna in i döden. Detta är förtvivlans synd och den är fåfäng. Vi kan egentligen inte skilja oss från rörelsen med Gud, men vi kan lida i skuggan som vi själva skapat. Om vi tror på avskiljandet från Gud syndar vi och upplever fåfänga. En onödig isolering känns då i människan. Den försvinner i samma ögonblick vi minns att vi alltid rör oss med Gud sjunger Schema: Hör Israel, Herren Vår Gud, Herren är En, och du ska älska Herren din Gud med hela ditt hjärta, hela din själ, hela ditt förstånd och hela din kraft !

Den förtvivlande synden måste vi ständigt bikta direkt inför Honom. I varje stund bör vi säga: jag är ledsen för alla våra synder Herre. Du som förlåter och utplånar dem, Dig tackar jag nu. Synden är alltid densamma: att glömma rörelsen med Gud. Att existera är att vara i rörelse, sjungande, bedjande rörelse. Själva rörelsen är den primära faktorn för existens. Det är så rörelsen i Gud och med Gud ser ut. Det är den impuls som är aktiv i all verklighet, den hängivna skapande Helig Ande, Gud som livgivaren.

Utan denna rörelse inget synligt universum, ingen tanke, ingen ocean av medkänsla, ingen kärlek till Gud och nästan, ingen kunskap, ingen atomär och sub-atomär materia, ingen energi, ingen strålning, inget ljus. Utan denna gudsrörelse ingen perceptuell verklighet för oss människor eller för djuren, detta goda bildspel under vår korta tid på jorden. Varje människa som är kallad till kärlekstjänst inför Herren kan undgå att se hur vår perceptuella sinnliga verklighet ständigt förändrar sig. Så fungerar Gud i rörelse. Alla former stiger upp, växer, klingar ut och försvinner. Vi själva finns ständigt men när förändringarna sker är det en rörelse med Gud som pågår.

På så sätt förblir vi stilla och i kärlekstjänst mitt i alla förloppen vi kallar verklighet. Vi kommer helt enkelt ihåg att allting rör sig med Gud i en ständigt pågående liturgi. Men så fort begär eller separata projekt skymmer sikten glömmer vi denna förening med Guds rörelse och plötsligt verkar vi vara ensamma och desperationen ligger på lur. Vi tröstar oss då med allehanda mekanismer.

Den Gud vi ser skildras i Bibeln är både skapare, krigare, frälsare och förstörare av all verklighet. Hans rörelse pågår i alla sina faser: alltifrån födelse, över lidande och frälsning till död och förintelse. Men mitt i rörelsen är Älskaren densamme och vi är desamma i Hans sällskap. Att leva som hängiven är att minnas detta och tjäna denna åminnelse.

Gud animerar all verklighet inifrån som ren kärlek, ljus, energi, klar kunskap och yttersta skönhet. Han är det formlösa i alla rörelseform, det fria i all bunden rörelse, det eviga i alla rörelsers födels, utveckling och övergång till något annat. Det är dennaFader som Jesus Kristus ständigt talar till, delar kunskap med, lever med från barndomen i Nasaret till smärtan och döden på korset. Det är Honom vi tillber i den enda bön Jesus lärde oss: Fader Vår.

En hängiven läser Fader Vår medveten om att all rörelse här och nu sker med Honom. En andligt död person läser bönen och tror att Fadern är någon annanstans. Ibland är vi alla andligt döda. Vi har då glömt. Det är svårt att inte synda när vi har glömt. Men ständigt får vi komma tillbaka till rätt åminnelse och bli medvetena igen och igen om att vi redan rör oss i Faderns rörelse.

Okunnighet och irrande är utmärkande för det världsliga sinnet. Förvirringen förstärks av vår jagkänsla som identifierar sig med det mentala, med känslor och kroppens processer. Upplevelsen av att vi är skilda från varandra och skilda, eller på avstånd, från Gud stänger in oss i falska föreställningar. För att frigöra sinnet måste vi som Yeshua undervisar oss om, finns saktmodigheten. De saktmodiga ska besitta jorden säger han.

Varför besitta jorden? Skulle vi inte lämna världen? Jo och saktmodighet är just det att uppge sig själv i kärlekens tjänst. Att lämna känslan av att "jag" är begränsad av något i detta liv, att låta Kristus vara livet i oss så att vi lämnar mig och mitt och mina ägodelar, yttre som inre. Vi behöver inte ge bort allt, såsom franciskanermunkarna gjorde, men släppa tanken på att något "tillhör" oss. Allt vi ser är Guds egendom, endast hans egendom. Han är Ägaren.

När vi helt går upp i tjänsten och ser oss endast som kärlekens tjänare som sjunger gudsnamnen dagarna i ända, förstår vi saktmodighetens makt. Vi besitter jorden genom att Frälsaren är vår identitet och genom Honom kom allt till, som Paulus skriver i ett brev. Också i trosbekännelsen säger vi Kristus "genom vilken allting är till". När vi tror att vi besitter något av egen kraft skapar vi aldrig annat än bekymmer, svårigheter och problem. Känslan av ägande medför alltid smärta, särskilt när ägodelarna försvinner på något sätt. En gammal man led alla helvetets kval på sin ålderdom när han glömde den geografiska placeringen av den skogsfastighet han förvärvat och inte längre förstod sig på kartor.

Många föraktar den undervisningen från Yeshua. Saktmodiga kan väl aldrig få något gjort här i världen, det blir inte precis handlingskraftiga politiker av dem. De tror att man inte blir lycklig utan aggressiv strategi och stark vilja att vinna. När den kristna tron uppmanar dem att ge avkall på ägande och framgång, även inom församlingsverksamheten, blir de ängsliga. De lever i sina sinnen och tror att de njuter av livet. Vad vet de om njutning? Gud är den store Njutaren, den store Älskaren. Endast hos honom finner vi denna äkta njutning.

Även inom de kristna kyrkorna är man tveksamma inför de saktmodiga. Men den som följer Yeshua i denna undervisning finner att det är praktiskt. Den som ingenting anser sig äga, blir inte upprörd när egendom stjäls eller förkommer. Som Tao Te Ching säger: Var såsom vattnet ! Det ligger längst ner och följer marken, men är i längden det starkaste. Det är saktmodighet och följsamhet. I den isländska filmen Korpen flyger, upprepas ett mantra av en kvinna: det mjuka ska besegra det hårda ! Hon är kristen bland våldsamma hedningar på Island, motiverade av hämnd.

Genom att ge oss till Yeshua, vår lärare och till Fadern i kärlekens tjänst, kan vi överlämna det giriga jaget, det ägande jaget. Vi får då paradoxalt nog besitta jorden med en helt annan kvalitet. För många förblir detta en utopi men detta är i förlängningen vägen till gudomliggörande.

När vi lever i tjänande kärlek förändras synen på sig själv. Det blir klart att man alltid lever – ingen individ är tillfällig. Detta är en radikal skillnad mot konventionell visdom. Kroppar genomgår alla stadier från hjälplös baby till barn och ungdom, vuxen, gammal och döende. Men vi själva har aldrig fötts och vi dör aldrig. Detta är lika mycket en intuitiv känsla som en teoretisk övertygelse. När vi sjunger Hans Namn är det denna odödlighet vi sjunger inför.

För det kärleksfulla tjänandet av Herren är detta en underliggande förutsättning. Ett tillfälligt tjänande vore otänkbart, det finita kan aldrig tjäna det infinita. Allt begränsat ingår redan i den Ende. En separat verklighet skulle vara att man mer eller mindre slumpmässigt föds med vissa egenskaper, mer eller mindre slumpmässigt blir intresserad av religion någon gång i livet – innan man blir för gammal – och väljer att inleda ett tjänande andligt liv. Detta förefaller tokigt.

Istället inser vi snart att ett gradvis närmande till Herren och till tjänande kärlek i sjungandet av Namnet är det enda som förändras. Vi själva har ingen början eller slut, vi är alltid redan Skaparens konstverk. Organiska livsformer tar sin början i konceptionen och slits med tiden ut och dör i sjukdom. Men vi själva ser

allt detta ske, själva oberörda av dessa processer, endast berörda av tjänande kärlek.

Vår uppgift är tjänande kärlek genom sjungandet av Namnet i medvetenhet om denna odödlighet. De båda sitter ihop. Tjänande kärlek förutsätter det eviga livet. Vi kan inte tjäna och tro att vi ska dö. Kärleken innebär att vi alltid lever, alltid har levt och alltid kommer att leva under alla dessa förändringar vi iakttar varje minut av vårt liv.

När vår själ befinner sig mitt upp i dessa förändringar tar vi gärna färg av dem. Vi påverkas till stor glädje ibland och stor sorg ibland. Däremellan påverkar oss de kroppsliga processerna till att vara less eller känna missmod. Tusentals olika känslolägen försöker smitta ner vår egentliga fria natur. Men den hängivne sjunger Guds namn och förblir relativt opåverkad av alla dessa vågor av lägen och tillstånd.

Fröjder och kval saknar eget väsen och visar sig alltid vara overkliga. Men vi själva finns där alltid och vi är verkliga. Överallt där vi upplever något finns vi själva men vi är alltid oberoende av själva innehållet som ständigt förändras. Att svänga med i dessa innehåll är fåfänglighet. Att älska Gud och tjäna honom är verkligt och sant. I jämförelse med den gudstjänsten är de fåfänga identifikationerna bara skugglika gester som strax försvinner.

Det har aldrig existerat ett ögonblick då vi inte funnits. Det kommer aldrig att finnas en stund då vi inte är till. Men livsformer föds och dör i varje stund och denna process pågår alldeles oberoende av oss. Det verkliga upphör aldrig att vara. Men det föränderliga upphör hela tiden att vara till.

Tjänande kärlek medför insikten att ingenting kan förinta vårt verkliga jag, det kan inte dödas, inte upphöra, inte dö, inte försvinna. Endast kroppsliga och materiella former genomgår sådana växlingar. Vårt verkliga väsen vilar alltid i samma skådande av växlingarnas dans.

Så mycket fåfänglig visdom talar missmodigt om världens bekymmer. När tjänande kärlek till Herren kommer till oss förlorar vi snart denna ödesmättade självupptagenhet. Istället ser vi att vi aldrig föds och aldrig dör. Vi förblir de vi verkligen är och har alltid förblivit så. Vi har sett öden komma och gå, förändringar leva sina förlopp och upphöra, vi har aldrig berörts av dessa växlingar. Därför ska vi inte jaga dem eller bergära dem utan endast se dem försvinna i fjärran.

Vi får vara med om förändringar utan att själva förändras. Vi ser liv och död växla varje timma på jorden, men själva är vi verkliga och utan någon förändring.

Vi ser trötthet, sjukdom och död komma och gå men tar inte själva någon del av dessa förlopp utan skådar dem bara i kärlek till Herren. Endast Han är värd identifikation, endast Han är värd fascination och uppmärksamhet.

Att klänga sig fast vid njutning, makt eller ära förhindrar visdom och kärlek. Den hängivna personen fäster blicken vid Honom, viskar Namnet och släpper allt fastklängande i världen. Världen ger helt enkelt ingenting av värde utanför medkänslan med alla som lider. Allt värde ligger i medkänsla och tjänande av Herren och därmed insikten om sitt eget oföränderliga och lysande väsen.

Men tjänsten är inget sätt att vinna någon framtida säkerhet eller glädje. Tjänandet utförs istället av ren kärlek. Även i största elände sjunger vi glädjefyllt Namnet. Många som däremot klänger sig fast vid begären förvandlar ofta religion till ett ännu ett område för att skaffa sig tillfredsställelse, oftast framskjuten till ett kommande rike, himmelriket eller det rena landet. Den hängivne som är i ständig bön vet att han är evig i sin relation till Herren och tjänar honom i allt djupare hängivenhet.

De flesta bibelläsare, forskarna inkluderade, läser Bibeln utifrån det budskap man finner där. Det blir en komplicerad läsning, eftersom budskapen är tolkade på en rad olika och varandra motstående sätt. Men en hängiven läser den snarare för att se olika människor skildrade. Budskapet är ett enda: älska Gud, vara med Gud, röra sig med Gud. Men Bibeln förutsätter detta snarare än skildrar det. Vad som skildras är olika sorters människor i ett tumult av händelser och rörelser som alla sker i Gud.

Vilka sorters människor ser vi? De har alla någon form av avstånd till Herren. Vissa är krigare och har en sådan relation till Gud. Andra är enkla människor i folket och har sin relation till Gud. De intressanta personerna är de hängivna, profeterna, diktarna, apostlarna, lärarna och Gud själv i sin Inkarnation. De är medvetna om att allt sker i Guds drama, i den sakrala liturgin som är all verklighet. Alltifrån våldsamt dödande till exstatiskt jubel är en stor symfoni av rörelser med och i Gud. De varnar för syndens verkningar, de har visioner om Messias, de pekar på härskares orättfärdigheter och svek. Allt handlar om relationen till den store symfinkern Gud Fader.

Så när vi läser är det som att gå in i en befolkad värld, precis som vår egen. Där möter vi olika attityder till Herren, olika grader och former av kärlek till honom, varierande grader av tjänande kärlek och medvetande om Guds stora dramatik. Så bör vi läsa Bibeln. Vi promenerar runt och möter olika former av närhet till Herren. Och framför allt möter vi Herren själv, både i GT och NT. Vi behöver inte anstränga oss för att allegoriskt finna Herren. Om vi har den tjänande

hängivenheten till Honom framför ögonen hittar vi snart Hans närvaro överallt och vi ser hur de människor som skildras har olika grad av hängivenhet.

Så är också vår värld. Varhelst du ser en grupp människor, vet du att här finns kanske någon hängiven mitt bland alla likgiltiga. Världen är skiktad, nu som förr. Tjänande kärlek är en bristvara och många har ingen aning om denna kunskap. De tror att de rör sig skilda från en eventuell Gud bakom och bortom allt. Så har det alltid varit. Några minns ibland att allt rör sig med Gud, andra har glömt det helt. Men några minns nästan hela tiden och dessa är i gudstjänst. Bibeln berättar om detta brokiga myller av liv.

När Yeshua för oss inte får vara endast eller främst historisk och auktoritativ och istället blir gudomlig inkarnation som genom hela sitt lidande, sitt helande och sitt undervisande liv pekar på tjänst hos Gud, uppstår hängivenhet, bhakti. Det blir en rörelse ut ur värld snarare än en rörelse i värld. Alla våra aktiviteter i den materiella världen sker genom ett medium (kroppen, perceptioner, uppfattningsformer, emotioner osv) som ger oss en version av verkligheten, medan bhakti är att tjäna den oändligt majestätiska Gud som är rent älskande och lever i sitt kärleksrike. En evangelisk sinnlig bild för detta är Jesus på korset då han försäkrar brottslingen på ett av de andra korsen om paradiset: redan idag skall du sannerligen vara med mig i paradiset.

Vi kan alltså fokusera på Yeshua, Jesus Kristus, men som Guds inkarnation, Gud lidande inkarnation som pekar på paradiset, inte på lidandet i sig. Vägen, sanningen och livet ut ur värld och till paradis undervisar han om. Inte om en väg i världen som är bättre än andra, inte om en sanning gällande historiska eller teologiska fakta, inte om livet i världen, vare sig det kristna eller det frälsta tillståndet för en människa. Utan just om paradiset, Guds eget rike, det rike som skiljer sig oändligt från jordelivet.

När vi kontemplerar denna skillnad rätt uppstår ett paradoxalt njutande, en bhava, som är en god energi att leva på de dagar vi lever på jorden. Det är en sorts tjänande att redan njuta av denna skillnad. Tinget i sig, bortom alla förståndsformer, platsen dit Yeshua går och vi inte kan följa honom, som han säger till apostlarna, blir snarare Personen i sig, alltså en oändligt strålande kärleksgestalt som vi kan ”vara kära i” på ett annat sätt än i världens begärsmiljö, i en överförd betydelse. Denna transcendentala relation mellan den hängivne och Gud, sammanfattar alla aspekter på tillvaron, medan projekten i världen alltid är vinklade och begränsade. De ger aldrig vad vi tror att de lovar. Som Wallace Stevens skrev i en dikt: ”In my contentment I feel the need for some imperishable bliss !”

Det tjänande livet med den bhava som vi tar emot i tänkande och i andlig erfarenhet, behöver inte ha någon särskilt utformning. Kyrkligt liv och tempeltjänst är något annat, det är en verksamhet för att stödja tjänandet. Fokuseringen på Yeshua leder vidare till ren Gud, den Fader som Inkarnationen undervisar om. Genom den upphöjdhet Gud har kan ingen form av teologi eller tempeltjänst ersätta den stora kontemplationens tjänande tjänst. Den sker i hjärta och medvetande och kan sedan mer eller mindre prägla de verksamheter som en person ägnar sig åt i livet.

Hängivenheten ter sig ibland som en besinning, en vilande mognad när den introduceras i maya, i vardagsdramat av omständigheter. Därmed blir den också kulturellt värdefull. Den ger en behaglig världsfrånvändhet mitt i lidandet och kampen för Guds rike. Liksom martyrerna lider och njuter samtidigt inför att komma hem till Gud genom den avrättning de åstundar, kan varje människa överskrida sina omständigheter, hur svåra de än är, genom kontemplationen av overkligheten i det jordiska dramat.

Denna skillnad gör också utformningen av vår erfarenhet till vår egen kreativa yta för dramatik. Vi kan genom tjänandet av Herren Yeshua, vår avatar i Guds gestalt, omformar vi vardagens värld, vi medskapar vår medvetandes uppfattning i kärlekens tjänande inför Honom.

Det hängivna livet är egentligen barnsligt enkelt. Men många människor är inte mogna för det och kan inte tvinga sig till det. Deras begär drar åt helt andra håll, deras rastlöshet hindrar dem. Om du känner att du vill bli en hängiven, en som tillbringar tid med Gud vars väsen är obegränsad lycka och kärlek, har jag några enkla råd i alla fall. De råden bygger på erfarenhet av misstag och allvarliga hinder som jag varit med om.

Läs Skriften varje dag, men sträckläs inte. Gå t ex efter mässans läsningar och tidebönen. Ta några ord eller bilder eller uttryck i taget och koppla de till Hans strålande kärlek. Låt alltid orden handla om Honom, hans eviga lycka och styrka för din själ. Om du fördjupar dig i textens alla möjligheter förlorar du snart glädjen och renheten. Det märker du. Återvänd till det bländade ljuset och se texten som en påminnare om det.

Herren etablerade en osynlig kyrka på jorden, genom de som är hängivna. Dessa behöver inte känna varandra, behöver inte ens veta om varandra i den matteriella välrden. Han menade inte att det skulle finnas många tusen olika alternativ. Finn Hans egen kyrka och glöm sedan bort att strida i onödan.Var i Hans närvaro genom liturgi, bön, sakrament, skrift. Men sätt aldrig något framför Hans glädje och strålande kärlek till dig och allt som finns.

Detta råd är för män och kvinnor i alla åldrar: låt inte din sexuella lust dra dig till olika handlingar. Sexuellt begär är alltid längtan efter Guds oändliga och intensiva kärlek till din själ. Ingenting annat. Begäret kanaliseras hormonellt och genom biologiska funktioner i kroppen. Låt det klinga ut och vänd dig åter till den stora sällheten i Guds natur, lev det hängivna livet. Han är grunden för all skönhet, all erotik, all sexuell längtan. Gud är attraktion och vi dras till tjänande kärlek. Det är sat-chit-ananda — medvetande, tro och lycksalighet.

Koncentrera inte ditt liv på en viss verksamhet, ditt jobb eller ditt företag, din expertis eller din hobby, inte ens på dina stora talanger. Se alltid bakgrunden till all materiell verklighet — Hans kärlek och skaparkraft som uppehåller liv och natur. Låt ditt ansikte spricka upp i glädje inför denna upptäckt, det går ju inte att göra något annat. Det är så starkt. Sprid denna glädje genom att bara vara i denna hängivenhet.

Relationer till människor är till för Guds gränslösa kärlek, inte för ditt bruk. Men du kan inte portionera ut vilka doser som helst, många är inte mottagliga för renhet eller för hängivenhet inför Herren. Det var inte heller du själv tidigare. Människor som inte fått Guds väsen uppenbarat kan inte räddas av dina argument eller din påverkan. Du kan prata med dem och be för dem. Yeshua betonar att detta gäller även föräldrar, syskon och barn, ja även hustrun eller mannen. Deras färd till Herrens kärlek är deras egen själsomständighet. Din mission är din glädje över Herren.

När ungdomar frågar hur min väg såg ut när jag var i deras ålder, brukar jag ta fram dessa steg på vägen.

I gymnasiet blev jag under sista läsåret mer och mer intresserad av bakgrunden till det materiella universum. Hur har all materia uppstått? Varför finns den här? Jag började så smått tänka på Gud som en källa till all natur, all fysik och allt medvetet liv. När jag tänkte på en sådan Gud blev jag också förändrad själv, blev starkt berörd. Jag insåg att den här sortens tankar och information är förändrande.

Jag kom ganska snart till ett koncept där Gud är oändlig kärlek och obegränsad lycka. Jag visualiserade ibland denna lycka som intensivt ljus samlat i en oändligt liten punkt. Min själ kunde tänkas närma sig denna punkt och bli alltmer påverkad av den. Det kändes i min kropp och i mitt medvetande som just obegränsad lycka, klart medvetande och fullständig mening med allting.

Sen såg jag hur människor levde olika liv på jorden i relation till denna gränslösa lycka som ligger bakom allt. En del människor levde långt bort från sån

lycka, de levde ganska tragiska liv, fullt av konflikter, oro och missnöje, ibland våld. Andra hade klarare medvetande, mer intelligenta, mer andligt fullgångna och mycket lyckligare. Det var väldig skillnad mellan människor, det var en distribution i olika grupper av mindre och mer kärlek. Var hörde jag själv hemma? Jag såg snart att jag ville höra hemma hos de hängivna. Och så är det än i mitt liv. En hängiven människa ägnar mycket av sin tid till meditation och bön, samvaro med Guds väsen som är den oändliga kärleken. En hängiven studerar också Ordet som ständigt kommer från denna gudomliga lycka.

Men sen tog det säkert över tio år efter denna första orientering innan jag hittade Gud i mänsklig och materiell form i Jesus Kristus. I denna man koncentreras visdomen och kärleken, Guds obegränsade kärleksnatur. Ingen annan man i världshistorien säger och gör det Jesus gör så det verkar som han är Gud, precis som Han själv säger. Han verkar tala sanning. När man läser dagens texter ur Bibeln utifrån kärlekens till denna strålande lycka och visdom som Gud är, tycks texterna alltid bekräfta att Jesus är all sällhet i materiell form, i historisk form.

Men Jesus är inte manifesterad som mänsklig varelse just nu och därför är det Hans väsen och Hans kärlek vi är hängivna. Sång och meditation, bön och skriftstudier är det naturliga sättet att befinna sig i Hans lysande och oändliga lycka varje dag, vilka sysselsättningar vi än råkar vara upptagna av. Att vara i Jesu kyrka är just detta liv med Honom, detta lyssnande till Ordet, denna ständiga meditation på Hans medvetenhet, kärlek och glädje.

Det var några steg på min väg. Många har tagit ungefär samma steg. När vår kropp avvecklas och dör kan vi räkna med en ännu renare kärlek, ännu klarare uppfattning om Hans oändliga ljus. Det finns därför ingen död för den hängivne. Detta är väldigt tacksamt och underbart att veta. Han som är källan till all materia är också det kärleksljus vi återvänder till när den temporära kroppen lämnar oss fria.

Från den indiska teismen, ej att förblanda med den form av nihilism som går under namnet Advaita, kan den kristne lära mycket. Läser vi Isha upanishad pekar allt mot Kristus, vår avatar Yeshua. Detsamma gäller delar av Bhagavatam. Den gamla Rigveda-kulturen hade en frisk realistisk ådra som tyvärr delvis begravdes under påverkan av kulturen i Harappa och Mohenjo Daro. Därifrån kom en gnosticism som tränger in och förklarar världen overklig och lidandet ett sken, skapelsen blir en skuggvärld. Men trots att den är angripen av denna gnosticism finns i den indiska bhakti-teismen somligt av det friska kvar.

Vilka element i denna religiositet kan den kristne få näring av? Några förslag.

Gud som avatar. Yeshua Hamaschiah, Jesus Messias, är förvisso den ende avataren i egentlig mening. Men indisk teism kan objektifiera helighet för oss. En västerlänning som vistas en längre tid i Indien får en realistisk insikt i det heliga i vardagen, hur livet som hängiven ser ut. Kontraste är den vanligt förekommande skenheligheten i Väst.

Det blir då naturligt att tänka på Yeshua som just Gud i en mänsklig kropp, som vi knäfaller inför såsom Gud. Jesus på förklaringsberget är här en central bild. Och Pauli ord: ”Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.” (Fillipperbrevet 2)

Han är ljus, han är en ljuskropp som bländar med sitt ljus. Att Jesus inte är en bland andra avatarer framgår av att han verkligen är människa och frälser genom att dela vår smärta, vår sorg, vår svaghet. Ingen indisk avatar gör det och ingen indisk avatar har den judiska konkreta synen på Fadern, såsom Jesus har den. Men indisk teism kan lära oss det realistiska i att det gudomliga tar kropp. För många sekulära i väst är det en stötande idé att helighet äger rum materiellt i en avatar, ja till och med kristna kyrkor har tagit avstånd från detta och vädjat till en inre, intimare, mänsklig andlighet. Men indisk filosofi är här frisk och nyttig för oss: det heliga är ett hantverk här i vardagen där de tre kvaliteterna sattva, rajas och tamas erbjuder strukturer för handlingar och tillstånd och ställer oss inför valet att fokusera på Gud eller världen.

Lite om dessa kvaliteter i den materiella tillvaron.

Sattvakvaliteten. Här kan vi kristna lära oss den praktiska hanteringen i det heliga livet. Sattva är den fokuserade akten, då vi riktar oss till Gud genom olika aktiviteter. Indisk teism kallar det yoga. Vi kristna ser det i vår liturgi och i vår bön. I praktiken är detta att leva inför Yeshua. Renheten i sattva är nåd och kommer i riktning från Gud till oss. Vi kan inte ge oss själva nåd eller träna upp nåden. Den är direkt och endast given av Jesus själv genom den helige Ande.

Rajaskvaliteten. Detta är aktivitetslustan som vi utför med vilja och intention. I kristendomen innebär denna kamp ett kulturarbete där Guds kyrka strider för seger. På alla nivåer som liv lever vårt liv bedrivs denna kamp, även i stillhet med bön och arbete av alla slag. Samtidigt finns en risk för otålighet, rastlöshet och

utmattning på grund av alltför ivrig eller till och med girigt aktivitet. Hemligheten med god rajas är att knyta den till sattva.

Tamaskvaliteten. Genom att känna igen våra låga tillstånd kan vi lättare och mer seriöst vända medvetandet till Gud. Tamas tränger ihop vårt perspektiv och låser ner oss till begär som inte ger oss något mer än tillfällig lättnad för själva begäret. Efter tillfredsställelsen vet vi att det var värdelöst för något mer än själva nedlugnandet av begäret. I väst har genom Freud och Reich och Kinsey denna tamas gjorts till en grund för vårt beteende, vilket har lett till perversitet och onödig förminskning av det mänskliga livet. I kristendomen har detta länge varit känt som djävulskt begär och vanlig degraderande synd. Hos Paulus är detta mycket tydligt. Men från indisk teism kan vi få inspiration till att behandla synden som just en objektiv kvalitet som uppmanar oss till fokusering på sattvakvaliteten: genom bön, genom knäfall, genom bugning, genom meditation och kontemplation, genom skriftstudier.

Bhakti-hängivenhet. Inom hinduismens oerhört mångfaldiga religiösa liv är vaishnavarörelsen den som närmar sig kristendomen mest. Det vore inte osannolikt att kristna missionärer inverkat på ett avgörande sätt på denna hängivenhet. Den skiljer sig genom de element som fortfarande är den gamla Harappa-kulturens syn på reinkarnation, livet som illusion, upphovet till livet som en negativ faktor och därmed en ond skapelse i någon mening (gnosticism) och förhållandet till den fria bildningen av uppenbarade religiösa avatarer. Trots dessa skillnader ska vi direkt erkänna den gemensamma betoningen på kärleken till Gud. Den kristna uppenbarelsen visar dock att det är Gud som älskar oss. Inte tvärtom. När detta erkänns av en vaishnava-bhakti – att det är Guds kärlek till oss som är avgörande genom nåd och förlåtelse – är den kristne på samma väg som bhaktan. Jag har själv vänner bland vaishnava och kan intyga att närheten till kristendomen är påtaglig. Dessutom finns en saklighet som liknar den katolska.

Karma. Den kristne tror inte på den karma som kommer från Harappa-kulturens gnosticism. Karma behöver inte heller kopplas till bhakti såsom en del som måste ligga till grund för bhakti. Tvärtom uppfattar många att karmaläran knyts till bhakti på ett onödigt och inte särskilt logiskt sätt. Att vara hängiven och leva i Guds namn, leva i sattvas energi, stöds inte direkt av tanken på karma. Men vad kan vi lära oss av karma? Ordet karma kan användas på tre olika sätt:

1) som konsekvenstänkande

2) försyn

3) determinism.

Den första kan vi som kristna acceptera som egenskap i rum-tiden, skapad av Gud, alltså orsak-verkan och vår egen förmåga att göra prognoser byggda på vår begränsade kunskap om orsak-verkan. Den andra tror vi kristna direkt på, Gud känner till alla processer och är med oss hela tiden. Denna försyn bör vi lita på, det står nära bönens sätt att förhålla sig till allt som händer. Den tredje meningen är den kristne skeptisk till: det finns en nödvändighet hos Guds plan, men samtidigt är friheten i vår vilja central för Gud. Denna viljans frihet gör karma i meningen determinism mycket tveksam. En bhakta kan alltså tala om karma endast i de två första meningarna.

Reinkarnation. Den kristne tror inte på reinkarnation eftersom Gud uppenbarar en tydlig undervisning i GT och NT där vår själ är en enda unik skapelse, tidlös och skapad för att leva i evighet nära Gud eller på avstånd från Gud. Men den indiska reinkarnationsläran – som inte heller hör till den ursprungliga Veda – kan faktiskt ses på två olika sätt.

1) En saklig beskrivning av själens vandring genom olika kroppar

2) en beskrivning av själens renande på ett mer allmänt sätt.

I den första meningen är reinkarnation ointressant för den kristne, kanske även en störning och en synd. Men i den andra meningen kan skärseldens rening och även hela människolivets rening göra reinkarnationstanken möjlig. Inom bhakti säger man också att vi ständigt reinkarnerar. Barnets kropp är inte densamma som den vuxnes kropp. Åldringens kropp är en annan än ungdomens kropp. Vi reinkarnerar under jordelivet. Detta kan en kristen hålla med om. Själen är det centrala liv som räddas, som lever för evigt, som är vårt sanna jag. Den kristne kan se den ständiga förkroppning som äger rum under jordelivet och den nya härliga förkroppning som sker efter det. Kristendomen har alltså reinkarnation i den bemärkelsen att själes förkroppas ett antal gånger under livet och sedan ytterligare en enda gång i himlen. Den härlighetskropp vi då får är av kvalitativt annat slag än den jordiska kroppen, vi kan säga att den är ren sattvakropp, medan jordekroppen är av blandade kvaliteter.

Om vi utvecklar hängivenhet, bhakti, till Yeshua uppstår ett särskilt tillstånd. Detta tillstånd är enligt NT förutsättningen för vidare öden för din själ. Det kan kallas det Nya livet, livet då vi har Yeshua. Enligt Johannes vet vi då att vi har evigt liv. Det gäller alltså redan nu under livet i den kropp vi har.

Om vi hoppas på en himmel med detta särskilda Nya liv , uppstår ett tillstånd av hopp som är speciellt och inte uppnås på något annat sätt. Om du tror på Gud och Jesus som Gud uppstår en särskild situation för dig som enligt NT krävs för att din själ ska leva på ett visst sätt både nu och efter kroppens död. Utan de här tre specifika händelserna eller tillstånden – tro, hopp, kärlek/bhakti – händer inte det som kallas Guds rike, frälsning, evig salighet.

Vilka människor lockas av de här villkoren? Vilka vill erfara dessa tillstånd? Här handlar det inte bara om argument och diskussion. Det är den privata viljan, den privata längtan, det handlar om. Vill jag vara med om dessa tre saker? Om jag svarar ja så kommer nästa fråga: vill jag studera saken och investera intresse och energi? Är resultatet värt insatsen?

Indisk bhakti kan här lära oss att den enskilda individens medvetande ytterst styrs av Gud och Han drar till sig de han älskar mest. Detta är också den underliggande undervisningen i GT. Ofta kallas det "finna behag i Guds ögon" eller "han gjorde vad som var gott i Guds ögon". En gradvis hierarki måste bli naturlig här. Vissa hängivna kommer närmare än andra. Samtidigt har vi dåliga analysmetoder för att se vem som är vem i relation till Herren. Det är inte heller det intressanta. Att finna Gud är det intressanta. Att nå sin egen fullaste grad av hängivenhet är det väsentligaste.

Gud är oändligt upphöjd i sitt majestät, i sitt obegränsade ljus och liv. Det är den Uppståndne, Yeshua, som levde en avatars liv och gav sitt liv för oss i sin oändliga kärlek till var och en av oss. Det är för människan omöjligt att sätta sig i förbindelse med detta majestät på eget bevåg eller med egen kraft. Det är andlig hybris. Men Yeshua älskar oss och blir attraktiv för oss för att kunna nå oss. När vi svarar med ett hängivet liv når vi odödlighet: ”Den som bevarar mitt ord ska aldrig dö” säger Messias.

Allt vi upplever som människor sker i en ganska drömlik verklighet, maya eller tåredalen som våra kristna förfäder uttryckte det, som är ett avlägset resultat av Guds lila, Guds egen lek, Hans rike. Det är som ett kalejdoskop där vi inte förstår sammanhanget. Inte så att Herren Gud är engagerad i att framställa just vår verklighet. Den är ett resultat av orsak och verkan, en karmisk påverkan i lager efter lager av historisk identifikation med overklighet. Gud ger oss frihet att välja vilken verklighet vi vill ha på jorden.

Detta är ingen pessimistisk syn! Trots det enorma avstånd till Guds rena kärlek och majestät vi befinner oss på, genom våra begär och förvillelser i sekel efter sekel av förmörkelse, kan vår katekes och gnosis, vår kunskap om denna

förvillelse ändå hjälpa oss komma närmare den Älskande Herren i all verklighets mitt genom ständig bön och sjungande av Namnet. Det är en realistisk syn snarare än pessimistisk.

Vi ser Guds majestät återspeglas i Yeshua, Jesus Kristus, och vi tar emot frälsningen genom Hans död och uppståndelse men vi kan inte reducera Gud till denna inkarnation, denna gudomliga avatar, eller försöka göra Gud historisk genom den. Yeshua säger: ” ”Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni skall dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma.” Judarna sade då: ”Tänker han ta sitt liv, eftersom han säger att vi inte kan komma dit han går?” Han sade till dem: ”Ni hör hemma här nere, jag är ovanifrån. Ni tillhör denna världen, jag tillhör inte denna världen. Därför sade jag att ni skall dö i era synder. Ty om ni inte tror att jag är den jag är skall ni dö i era synder.” De frågade: ”Vem är du då?” Jesus svarade: ”Varför talar jag alls till er? Jag har mycket att säga om er och mycket att döma er för. Men han som har sänt mig talar sanning, och det jag har hört av honom förkunnar jag för världen.”

De förstod inte att han talade till dem om Fadern. Och Jesus sade: ”När ni har upphöjt Människosonen skall ni förstå att jag är den jag är och att jag inte gör något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig är med mig. Han lämnar mig inte ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom.” När han sade detta kom många till tro på honom.” Det är inför detta vi kommer till hängivenhet. Gud är oändligt höjd över all historia, som egentligen endast är vårt tittskåp på en av oss delvis förvriden mänsklig projektion av verklighet. Ren bhakti, rent hängivet tjänande av Gud skapar något helt annat än den historia och den sociala verklighet vi dagligen erfar i våra liv. Gud kom i Yeshua in i denna historia och sociala verklighet för att visa oss Guds rike.

En människa kan glimtvis se allt detta. Jag såg det under några kvällar med Bhagavad Gita den sommar jag var nitton år gammal. Jag bodde ensam i Dalarnas skogar och tältade vid sjöstränderna. Jag sökte Gud och försökte hitta honom i Bhagavad Gita. Jag blev djupt rörd av det jag kände genom läsningen. Något år senare överraskades jag av Prabhavanandas "Bergspredikan och vedanta" och fick en drift att söka Kristus. En resa till Rom förstärkte denna längtan. Men sen kom många år av uppslukande verksamheter i världen och jag glömde allt detta. Det blev förpassat till ”hinduism” som i och för sig var intressant. Jag blev lärare i filosofi och kunde hålla lektioner om filosofin i hinduismen. Min längtan efter Gud drev mig tillbaka till Yeshua, först trevande, sedan med allt djupare glädje och frihet blandad med syndasorg. Jag blev kristen för jag såg nu Guds majestät i Yeshua och i kyrkan. Denna avatar hade levt som oss, lidit som oss och gett sitt liv för oss alla.

Med åren kom jag i Yeshua tillbaka till det stora svindlande äventyret i ren bhakti, det hängivna sjungandet av Hans Namn och kontemplationen av Gud i sitt eget rike, Yeshua i sin nuvarande eviga härlighet, ”sittande på Faderns högra sida” och bortom all föreställd materiell värld. Vi är verksamma med kroppen i den världen med Herrens stora medkänsla, men vi är egentligen aldrig födda och kommer aldrig att dö, liksom Gud själv är vi alltid bortom alla karmiska speglingar och processer, alla passioner och begär som alla spelar upp sina respektive dramatiska förlopp i den sinnliga världen. Denna världen är som en serie teaterstycken i avlägsna delar av Guds lek. I kristen bhakti vill själen vända sig till sin eviga ande och hängivet aktivt till Herrens rena upphöjdhet och tjäna Honom i sjungandet av Namnet.

Att hungra och törsta efter rättfärdighet, som Yeshua undervisar oss om, handlar inte om politisk rättvisa i världen, eller om att kristna andra nationer med hjälp av militär kraft kombinerat med mission. Det Yeshua vill ge oss är frälsning, alltså befrielse från lidande. Vi kan säga att rättfärdighet är likt den rätta förståelse som Shakyamuni Buddha försökte ge sina elever femhundra år före Kristus. Rättfärdighet är förening med Gud, inte sociala goda förhållanden. Frälsningens rättfärdighet är inte vad vi vanligen tänker på som moraliska förtjänster eller en högtstående etik.

Den rättfärdighet vi ska hungra och törsta efter är inte en relativ godhet i motsats till ondska -- som många förenklade religiösa predikningar går ut på. Det handlar inte om relativ dygd i motsats till synder och brottslig verksamhet. Yeshua menar en absolut frälsande rättfärdighet, ett medvetande där vi ser Gud och förenas med Gud. Att se Gud är nog och det högsta. Det är kärlekstjänsten vi är kallade till.

Vår sociala mänsklighet är mer intresserad av allehanda världsliga ting. Att hjälpa andra med detta är viktigt men vårt intresse för att frälsas till förening i Kristus är oerhört mycket viktigare. Den allra minsta lilla önskan att lära känna Gud -- som är trons mening enligt Johannes evangelisten -- är en början som kan leda oss vidare till verklig gudskärlek. Det är rättfärdigheten Yeshua talar om.

Men hur ska vi kunna ta emot denna frälsande rättfärdighet när vi har sådant begär efter världens nöjen och njutningar? Det tycks inte hjälpa hur vi än samlar våra tankar och böner och andakter. Vi kan säga: ropa efter Honom med längtande hjärta, så kommer vi att få se Honom. Han uppenbarar sig för den som älskar Honom, vare sig vi är i begärens makt eller inte. Ja synden biter inte när vi ser Gud, det är som Paulus säger Kristus som lever, inte jag. Saktmodet gör oss fridfulla och vi låter Honom komma i största envishet.

Alla de begär och distraktioner som tar energi av oss är just detta: energitjuvar. De stjäl livsenergi. Hur trött är inte syndaren? Han jagar efter döda glädjeämnen och tröttas ut av det. När sinnet är upptaget, ockuperat av Gud, förlorar vi ingen energi, vi endast vinner den. Rättfärdighet är just denna inströmning av energi, Guds egen livsglädje. Den ska vi hungra och törsta efter, för den är livet självt. Det är som om någon trycker ner oss under vattnet och vi kämpar för att komma upp till ytan och få luft ! Världens energitjuvar håller oss under vattnet. Frälsaren lyfter upp oss till vattenytan och den friska luften.

Yeshua undervisar också om barmhärtighet och medkänsla. Den som har medkänsla får medkänsla. Detta ska inte sammanblandas med att vi identifierar oss med känslor av att "tycka synd" om någon. Att tycka synd om någon är ofta en form av bedömning eller rentav dom över andra, en nedvärdering. Verklig barmhärtighet är att förlåta allt och se Gud i den andre, hur eländig hon eller han än är i sina förvirrade villkor.

Jagkänslan som följer av okunnighet om vad vi verkligen är, leder till att vi har svårt för medkänsla. Vi tycker eländiga ska skylla sig själva och försöka rycka upp sig. Och när vi ser någon lycklig ska vi glädjas åt denna lycka. Vi känner glädje med dem som känner glädje, och delar sorgen hos dem som sörjer. Det betyder inte att vi identifierar oss med känslorna utan att vi ser Gud i det som sker. Att vara i ett medvetande där Kristus lever oss betyder att vi redan är i medkänslan, ja i den oceanliknande medkänsla som är Guds verklighet.

Om vi möter eländiga människor, aggressiva människor, hårda och dömande människor -- och vi kommer alla att möta dem -- märker vi att en våg av ilska, förakt och till och med hat väller fram genom oss, på grund av vår identifikation med omständigheterna. Inte förrän vi låter en annan våg -- gudskärleken -- välla fram kan medvetandet förändras. Vi måste bli lika Yeshua i medkänsla med allt som lever, särskilt det eländiga och onda.

Vi märker ju hur okunnigheten om vår andliga natur färgar allt vi minns. Om du sårats av en annan människa för många år sedan, sitter detta minne kvar och döljer alla de otaliga fina händelserna och fina välgärningarna denna andra människa gjort mot dig. Vi märker motsatsen vad gäller Yeshua: även om vi faller ner i distraktioner och synder tusentals gånger, väntar Han med fullständig medkänsla på oss. Så snart vi reser oss igen, tar Han emot oss med öppen famn. Där finns barmhärtighet. Hur skulle vi annars kunna klara oss och ha ett hopp om paradiset med Honom? Synd existerar endast i människans ögon. Gud i sin medkänsla fäster inget avseende vid den.

Jag känner flera som lever i tron på Amitabha, den frälsande buddhan som lovar födelse i paradiset för den som litar till hans löfte. Detta paradis kalla det Rena Landet. Detta är vad Yeshua talar om när Han undervisar om hjärtats renhet. De renhjärtade kommer att se Gud. Det är det Rena Landet för oss kristna. Denna renhet är den fullständiga renheten, inte den relativa moraliska renhet som vi kanske med möda kan åstadkomma i våra jordiska liv. Vi föds på nytt i ren Ande, det som är vår innersta natur.

Vad är den renhet Yeshua talar om? De flesta inom kyrkorna idag tänker genast på etisk renhet, en moralisk förmåga att hålla sig ren. Ibland betraktar man hela renhetsbegreppet som föråldrat och trångsynt. Men Yeshua talar inte alls om en sådan renhet. Renhet är att se Gud, att befinna sig i det medvetande som ser Gud hela tiden. Vår verkliga natur är ett sådant medvetande, att vara renhjärtade så att vi ser Gud.

Kierkegaard försökte betona att det religiösa är något annat än det etiska. Men vi måste betona att de som är etiskt medvetna och lägger största vikten vid det etiska och sociala, inte ser Gud. De är inte renhjärtade i den mening Yeshua undervisar om det. Etiskt liv, praktiserandet av moraliska sanningar, behövs som grundval för att skåda Gud men är endast en förberedelse. Etiskt liv sätter oss inte i stånd att vara i det seende som det rena hjärtat ger oss.

I Indien fick jag en lektion i att se Gud. Försökt tänka på Gud just nu, sa läraren. Vad finner du? Du finner att du sitter och tänker, eller står och tänker eller går och tänker. Tanken på Guds närvaro går kanske som en impuls genom hjärnan och kroppen men försvinner sedan. Istället kommer en känsla av att det är för varmt, eller för kallt, eller hunger i magen, eller lite huvudvärk eller någon oro för något -- sådan är tillvaron i denna vår tillfälliga farkost. Att se Gud är att låta allt detta ske -- men i Gud ! Att medvetet låta det ske inför Guds ansikte, inför Fadern som Yeshua säger vet allt som händer och sker med oss just nu.

Vi kan inte göra Gud till ett tankeobjekt som förblir. Vi är fulla av de distraktioner som floden av intryck för med sig varje minut av vårt liv, ända in till sista stunden på dödsbädden. Dessa distraktioner visar vad hjärtats orenhet är och Yeshua talar om att vi måste bli renhjärtade, alltså fria från distraktionerna medan de pågår. Sålänge distraktioner och reaktioner dominerar oss har Gud ingen chans att låta sig ses av oss. Vi styrs då av minnen och lagrade program som inte låter oss vara inspirerade, endast drivna framåt av oro.

När Paulus i Romarbrevet talar om att vi ska förvandlas och förnyas genom att Kristus får leva i oss, innebär det att alla dessa distraktioner som förhindrar vår klara tanke i Gud, måste utplånas, tvättas bort såsom de gamla hawaiianerna

menar att de tvättar bort minnena ur sitt hjärta. Grunden för denna dominans av distraktioner och reaktioner är vår okunnighet om Faderns närvaro. Gud bor i oss och är närvarande runt omkring oss men vi märker det inte på grund av våra reaktiva mönster.

När Yeshua säger att vetekornet måste dö för att kunna växa upp och bära frukt handlar det om att vi måste dö bort från de distraktioner och reaktioner som ständigt skapar lidande. Livsviljan måste dö för att ersättas av Guds kärlek som en inspiration inom oss. Sålänge vi tror att vi är avskilda från Gud kommer denna livsvilja att hindra oss att se Gud. Detta upplever många som en pessimism, men det är hur livet fungerar. När vi tar emot rent hjärta av Gud försvinner okunnigheten, ingen jagkänsla, inga böjelser, inga aversioner eller begär eller fruktan för döden finns kvar. Alla intryck har försvunnit. Men detta sker här och nu, i denna farkost med kroppsintryck, emotionella rörelser och mentala operationer. Vi kan inte förflytta hjärtats renhet till paradiset, som många gör. Varför skulle Yeshua tala om att vi ska vara renhjärtade, om det ändå sker först i himmelriket? Han menar att vi här och nu ska vara perfekta såsom Gud är det, vilket endast kan vara Guds nåd att vi ser honom här och nu, inte något annat.

Även om Fadern erbjöd oss andlig insikt just idag, skulle vi inte kunna ta emot den därför att vi domineras av reaktioner och minnen. Många i världen är i det tillstånd som Hesekiel beskriver: "Våldet har växt till ett ondskans ris." (7:11) Därför är det fåfängligt när människor söker sig till fanatisk religion, till intesivkurser och retreater för att snabbt fixa en andlig upplevelse på djupet. Både i väst och öst pågår detta okunniga religiösa sökande. En hel del fanatiska troende söker sig till krigsområden för att utöva terror och avrättningar. Men även i den bekväma delen av världen söker många fåfängt efter Gud.

Först av allt måste vi tänka på oss själva som förenade med Fadern så att vi lämnar reaktionerna och begären mitt i kroppens närvaro, känslornas närvaro och det mentala livet. Liknelsen med bilen är bra: vi har en bil men vi kan när vi vill stanna den och stiga ur den. Det kallar Yeshua för bön. Gå in på din kammare och be till Fadern. Alltså, vi stiger ur vagnen vi har en stund. Vi vet att vi är föraren, inte bilen.

Att vara renhjärtad enligt kristen tro är att vi övergår till ett oändligt medvetenhetstillstånd och därmed inte domineras av ett ändligt tillstånd av oro och reaktioner på allt möjligt. Men kan man ha familj och jobb i detta tillstånd ? utropar många tvivlande. Ja naturligtvis -- vi älskar våra barn och vår familj utan att bindas av distraktioner och begär. Vi lever renhjärtat.

Ett annat sätt att säga detta, som Yeshua gör, är att vi inte längre klamrar oss fast vi roller som "far" och "mor" eller "son" och "dotter" -- att vi alltså inte begär detta rollspel utan lever i gudskärleken. Vi är samtidigt tacksamma för att ha fötts till människa och få möjligheten till denna tjänande kärlek. Vi hedrar på så sätt våra föräldrar och våra förfäder.

Hur renar man sitt hjärta? Genom bön och hängivenhet. Använder vi dagens timmar till detta ökar kärleken till Gud till ibland exstatiska uttryck. Att däremot isolera oss, undvika frestelser, kämpa mot världen, förstärker endast det ytliga medvetandet och förhindrar hängivenheten att växa. Tjänande kärlek äger rum just där vi är, i kunskapen om att vi är Guds barn. Vi är i världen men håller oss till Gud, ungefär som barn som snurrar runt en pelare eller stång som säkert sitter i marken. Vi snurrar och blir yra av världens alla distraktioner, men vi är med Herren Yeshua, inspirerade av hans Ande. Kom uppfyll dina troendes hjärtan och tänd i oss din kärleks eld ! sjunger vi när vi snurrar.

När jag var i Israel pratade jag med judiska troende. En av dem sa leende: när du sjunger Baruch ata Adonai Avinu meaolam !! finns det ingen synd i dig. Du är rättfärdig genom välsignelsen och sången. Alltså vet du vad du alltid ska göra !

Det låter enkelt, men är faktiskt sant. Vi är egentligen Guds avbilder, rena och gudomliga. Men vi behöver sjunga Namnet för att inte domineras av okunnigheten om vilka vi är. Om vi ständigt klagar på livet och oss själva ökar vi endast våra svagheter och frestelser. Må vi ständigt ha Baruch Ata Adonai på läpparna, såsom Yeshua hade.

Vi är Guds barn från början, vi är alltid gudomliga och vi är föraren av denna vår hyrda farkost genom jordelivet. Men i detta världsliga tillstånd är vårt jag omoget och felidentifierat. Vi tror att vi är våra kläder. Kroppen är kläder vi lägger av förr eller senare. Vi är inte dessa kläder. Yeshua undervisar om oss att vara fridsamma, för då kan vi kallas Guds barn. Men vi kan inte vara fridsamma om vi tror att vi är våra kläder, eller vår farkost med känslor och tankar.

I det översinnliga renhjärtade tillståndet är vi förenade med Fadern. Först då är Han verkligen "avinu meaolam" -- vår Fader. Här är vi förenade med det gudomliga livet och är i egentlig mening Guds barn. När vi återgår till ett lägre tillstånd av individualitet och antar en separation från Gud, men nu har vi kunskap om att känna Gud och vår egen eviga natur i Honom. Vi binder oss inte längre vid det som ständigt dyker upp i kroppen och det mentala livet: girihet, hat, lusta och förvirring. Dessa dyker upp som energier men binder inte längre. Som Paulus säger är det synden som synden, inte längre vi. Kristus äger oss.

Världen ter sig annorlunda när vi erfar denna förening: allt som äger rum sker i Gud och har endast en rad olika masker. Vi ser Gud i rumtiden med alla sina fenomen. Det är en sinnlig teater som Gud spelar upp och vi vet inte hur vi ska beskriva detta. Det är ofattbart. Det finns varken subjekt eller objekt längre, varken tid eller rum. Ändå ser vi dessa kategorier genom att det mentala livet fortfarande är "på".

Den frid "jag ger er" som Yeshua talar om, är av detta översinnliga slag för endast som fri från världen kan de skänka frid åt andra. Genom att helt enkelt existera mitt bland oro och strävan, kan en sådan fridsam person sprida en kvalitet och ett medvetande som inte ord kan förmedla. Så måste det också ha varit i Yeshuas närvaro bland sina elever. Därför låter vi Honom leva oss och i våra omständigheter.

På det berg vi kallar Förklaringsberget förvandlades Herren till ljus och apostlarna föll till marken och tillbad. Detta är en bra bild som vi kan ha för ögonen – vi finner Hans ljus obergripligt och fascinerande. Hans ljus är liv, obegränsat liv. Hur kan vi omfattas av detta ljus? Genom att vi sjunger och reciterar Namnet.

Att Gud blev kött i Jesus vår Herre innebär att Löftet om födelse i Himmelriket manifesterades i en människa. Det innebär inte att vi förstår det oändliga ljus och liv som omfattar oss och tar in oss i det gudomliga. Det blir helt och hållet omedvetet för oss. Vi endast litar till Löftet som inte sviker oss men omfamnar oss in i riket. Genom att yttra Namnet omfamnas vi av den oändliga medkänslan i Herren.

Han som är Infinit och inkarnerades i Jesus finns före allt tid. Han är det obegripliga Ljuset och Livet. Hans frälsande nåd manifesterar sig i alla världar. Renhet, glädje, visdom, oändlig medkänsla är Ljusets och Livets egenskaper som lyser upp alla varelser som sjunger Hans Heliga Namn. Som finita varelser kan vi aldrig göra medvetet detta Ljus och Liv, endast ta emot det genom att omedvetet omfattas av det. Vi är då i Kristi rike, inte i vår begränsade livsordning.

Det som berättas poetiskt i syndafallsberättelsen är hur våra omedvetna minnessysstem aktiverar synder och bedrövligheter i oss. Vi kan rena oss genom att låta Helig Ande tvätta oss och på så sätt blir vi inspirerade, vilket är vad Yehsuas förlåtelsedöd på korset innebär. Vi blir rentvättade i Hans blod.

Varje dag kan vi se på oss själva om vi är inspirerade eller drivna av habituella mönster som egentligen är minnen – eller minnestroll som vi kan kalla dem. De finns där passivt även hos helgon och ovanligt renhjärtade människor,

men kan bli aktiva när som helst. Vi är alla i samma situation där och vi behöver alla sjunga Herrens namn kontinuerligt. I sjungade av Namnet inbjuder vi Helig Ande att tvätta oss rena från alla gamla minnesbanker.

Att gå från memorerad och persevererad till att vara ren och inspirerad, är en daglig syssla, en underbar uppgift och ett härligt sätt att ta ansvar för allt som sker – observera ALLT som sker. Det är vårt levande ansvar inför allt och det som verkligen är att låta Hans vilja ske.

Bönen till Herren lever när vi med hjärtat har Hans levande gestalt framför oss. Det går inte att hålla en abstrakt bön levande, eller en bön som mekaniskt utförs med hopp om belöning. Det är själva attraktionen hos Herren Yeshua som lever i oss här och nu, som bär bönens levande flöde under dagen och natten. Denna kärlek är hemlig och underbar men också helt konkret en levande tjänst av kärlek.

Den sinnliga verkligheten distraherar bara när vi kallnar, när hjärtat slaknar i sitt kärleksliv och intellektuella eller materiella begär fyller upp tomrummet och söker någon form av tillfredsställelse. Så fort vi märker hur hjärtat kallnar får vi ropa Hosanna! vilket ursprungligen betyder på hebreiska ”Herren fräls mig nu !” – en lämplig bön vid flera tillfällen under en vanlig dag i livet. Den bygger också på en realistisk insikt om det mänskliga hjärtat som har så nära till fall ner i kyla och likgiltighet. Herren är intill oss men vi ignorerar och väljer bort Honom. Detta utmärker vår frihet och är en fantastisk gåva – som ska brukas rätt !

Bönen är som andningen, den ger syre. Nu kan en kritiker av bedjaren säga: det där är att gå till överdrift, be inte hela tiden, det är för ansträngande och du har inte tid med andra människor! Men detta är sant bara när bönen är självansträngning. När bönen är som den syregivande andningen är den snarare förutsättning för allt annat.

Det finns uppgifter, t ex att undervisa eller analysera, där din fulla uppmärksamhet behövs under kortare intervaller. Men dessa stunder är få och bönen kan finnas med i bakgrunden även under dessa. Till och med när vi syndar kan bönen finnas med ända fram till höjandet av glaset med stark alkohol, ända fram till vi stoppar slantar i spelmaskinen, ända fram till vi börjar säga mindre bra saker om andra människor, ända fram till den lusfyllda blicken på en medmänniska, och bönen kan finnas där att återgå till strax efter synden. Men troligast är förstås att synden blir ointressant när den levande bönen fungerar och ger oss allt vi behöver. Det är så ett rent liv uppstår, allt annat är helt enkelt ointressant.

Att vara i Herrens tjänst är en fullstidssyssla även om vi lever alldeles ensamma. Sketemunken ute i skogen kanske mycket sällan får besökare som vill att han ska be för dem. De långsamma dagarna i skogen är fyllda av bönen, den fulltidssyssla munken valt och ärofyllt är engagerad i natt som dag. Att be för hela världen är den noblaste tjänsten i Herren.

När vi ständigt sjunger Hans Namn står vi i hans tjänst. Och denna tjänst är det bästa i livet, själva meningen med allt. Vi kan nog säga att den ständiga bönen och sången fungerar väl endast när vi har en personlig tjänande inställning till denna Kung, fridsfursten som Jesaja talar om. Om vi endast tillber på avstånd finner vi ingen direkt mening i sjungandet, annat än som trevlig social aktivitet. Helt ensam verkar det meningslöst att sjunga Hans Namn.

Vi blir också ett med Herren när vi sjunger eller reciterar Hans Heliga Namn, men inte så att vårt medvetna liv skulle inrymma Herren. Det är absurt att Gud skulle reducera sig till vårt lilla begränsade medvetande. Men Han tar in oss i Sig vilket är helt omedvetet för oss. Vi känner endast djup frid men förstår inte vad som händer. Vi blir vår Herres kärlek men kan inte få plats med detta i vår hjärna eller kropp. Vi sjunger Namnet och blir upptagna i Honom.

Att vara tjänare till denna Kung i bön och sång är också samvaro med Honom, en innerlig, trofast samvaro som verkar fånig i världens ögon. Relationen till världen blir inte längre så girig utan fokuserar på att världen är en god skapelse vilken vi när som helst kan lämna genom sjukdom eller olycka. Detta är gott, födelse och död är båda goda, och varje minut i detta liv mår bäst av samvaro med skapelsens Kung som ger evigt liv som fortsättning på vår samvaro.

Många troende som hoppas på en relation till denna Kung men ännu inte känner den eller ens vill den på riktigt, lever i ett mellanland och vill åt båda hållen, både vara i världen som religiösa och vara hos Honom som endast tjänare. I denna zon av väntan går det inte att känna den personliga relationen till vår Kung, hur många mässor man än firar och hur mycket man än läser Skriften. Det förblir på avstånd och Kungen kan säga: men jag känner er ju inte, när de vill in till bröllopsfesten.

När vi har det svårt av olika anledningar är det ständiga sjungandet det bästa sättet att ställa oss framför Honom med vårt tillstånd, vilket det än är. Där försvinner vi som tjänare åt världen och återfinner Den vi tjänar varje vaken minut. Som Jeremia skriver känner då både små och stora Herren direkt och behöver ingen undervisning av någon annan. Alla missgärningar är förlåtna och Gud minns ingenting av vårt världsliga tvivelaktiga liv.

När det inre sinnet tar emot Andens energi till tjänande av vår Herre och Kung, fylls det av en rad känslor och rörelser: förundran inför Honom, glädje inför Hans närvaro, frid inför Hans eget slag av frid, helighet inför Hans totala helighet, vänskap inför den störste Vännen, samvarons vila inför den som är Vilan.

Pneumatologin bakom den ständiga tjänande bönen är att Helig Ande rör sig som en livgivande och hjälpande kraft i våra kroppar och själar. Vi kan uppleva den som en livsgivande rotation, en svängning och intensifierande kraft inom oss. Men den är också moralisk, den innebär att vi lyfts i vårt inre sinne till en nivå som är ljusare än den vanliga.

Att kultivera denna rörelse är en av bönens uppgifter. Vi märker det tydligt när vi vaknar på morgonen. Det är förvirrat och trögt att få ”igång” bönen, men bara efter en timmas bön märker vi hur levande allt blivit. Den Helige Ande rör sig och ger oss liv.

Det kan förstås låta lite väl barnsligt – att prata om en rotation inom oss. Men när vi sjunger gamla hymner som Veni Sancte Spiritus, den berömda Gyllene Sekvens från slutet av 900-talet, så hör vi ungefär samma budskap. Anden är en livgivare som vi kan kultivera och denna livgivare är lika mycket moral och andlig dygd som tröstare, hjälpare, vitaliserande kärlek, moralisk rening – tänk på raderna ”Lava quod est sordidum, riga quod est aridum, sana quod est saucium. Det handlar om moralisk andlig lyftning. Även raderna Flecte quod est rigidum, fove quod est frigidum, reger quod est devium, gäller hela det moraliska livet.

Bön och kultivering av Helig Ande sker varje dag genom att låta upp kropp och själ för Andens rörelse. Tjänandet av Herren i ständig bön blir en medrörelse i den Helige Andes rörelse. Det är dock inte självförbättring utan lämnade av självet i denna stora rörelse, återvinnandet av den ursprungliga naturen i Gud.

Den amerikanske predikanten Charles Finney, som var verksam på förra delen av 1800-talet, är märkligt nog mycket modern och samtidigt klassisk i sin penumatologi. Han skriver i sin självbiografi:

”The doctrines preached were those which I have always preached as the Gospel of Christ. I insisted upon the voluntary total moral depravity of the unregenerate, and the unalterable necessity of a radical change of heart by the Holy Ghost, and by means of the truth.

I laid great stress upon prayer as an indispensable condition of promoting the revival. The Atonement of Jesus Christ, His divinity, His divine mission, His perfect life, His vicarious death, His resurrection, repentance, faith, justification by faith,

and all the kindred doctrines were discussed as thoroughly as l was able, and pressed home, and were manifestly made efficacious by the power of the Holy Ghost.

The means used were simply preaching, prayer and conference meetings, much private prayer, much personal conversation, and meetings for the instruction of earnest inquirers. These and no other means, were used for the promotion of that work. There was no appearance of fanaticism, no bad spirit, no divisions, no heresies, no schisms. Neither at that time, nor certainly so long as I was acquainted at that place, was there any result of that revival to be lamented, nor any feature of it that was of questionable validity.

Idag kallas Finney för "pelagian", alltså en som betonar att vi delvis kan frälsa oss själva. Men det är inte helt klart att han menade detta. Med övandet av Namnet ökar den moraliska kraften. Den helige Ande är moralisk kraft, något som är svårt att förstå i en tradition där moral huvudsakligen angår huvudet via våra egna moraluppfattningar och personliga val, snarare än en hjärtekraft. Att sjungandet av Herrens Namn gör moralens kraft i oss starkare är ett mysterium. Hur går det till?

En del av denna styrka är att vi inte bryr oss särskilt mycket om de negativa omdömen som kan fällas av omvärlden. I kärlekstjänsten till Gud har vi nog. Vi behöver inte bli kända eller respekterade. Alltför många präster som fått en bok utgiven har fastnat i begäret efter berömmelse och heder. Vi får i tjänsten till Yeshua en avsmak för all form av berömmelse och vi kan prisa Herren när vi förblir helt okända för andra än vänner och släkt. Ambitionsdjävulen är en av de värsta, sa ibland Lars Levi Laestadius uppe i Pajala.

När någon talar nedsättande om oss eller försöker skada vårt rykte eller oss själva, önskar vi ofta blidka dessa kritiker snarare än tjäna Gud i kärlek. Men om vi ger efter för denna impuls sårar vi oss själva. Det avskär oss från Gud som alltid har en unik relation till vårt viljeliv och vårt handlingsliv. Girighet, vrede och lusta kan inte kombineras med vår blick lyft mot himlen. En zenlärare, Robert Atiken, skrev till mig: "Jag lärde mig av min mamma att se upp i den blå himlen när livet blev svårt. Själva storleken och friheten där hjälpte mig."

Den unika relationen är den hunger och törst som Yeshua talar om. Vi helt enkelt måste få Guds levande vatten i oss. Men vi kan det inte. Vi helt enkelt måste tala till Gud. Men vi kan det inte. Däremot kan Gud tala till oss, älska oss, ge oss det levande vattnet. Som Karl Barth säger: Wir sollen aber können nicht. Därför blir så mycken teologi och gudstjänst i kyrkorna endast mänsklig underhållning, mänsklig distraktion, ett krympande av den levande Guden till en behändig social

kommoditet. Om vi felaktigt tror att "wir können", att vi vet och kan beskriva vad mysteriet handlar om, förstår vi inte Yeshua när han talar om det rena hjärtat och att se Gud.

Religionshistorien uppvisar många sådana reduktioner av vad Gud är och därmed en förstörelse av vårt verkliga tjänande in kärlek till den Älskade. Vi kan inte jämföra våra gudstjänstordningar med vad Fadern vill göra för oss. Tystnad och hjärtats renhet är det som krävs från vår sida, inte program och liturgier och oändliga arrangemang som ska tillfredsställa en tänkt Herre. Yeshua sa på korset: Förlåt dem för de vet inte vad de gör ! Det gäller hela vårt förhållande till Gud i våra kyrkliga former av fromhet.

Världsliga människor, särskilt de inom kyrkorna och templen, förstår inte det andliga livets värde. De driver gärna med andligt inriktade personer, skojar och ser en smula ner på dem. Ibland när detta sker inom familjen eller släkten kan det bli pinsamt och svårt. Men den andlige försjunker helst i Gud och ignorerar den lätta förföljelsen -- eller ibland den svåra förföljelsen. Yeshua undervisade: de hör himmelriket till, dessa som lider för den andliga rättfärdighetens skull. Den som tjänar i hängivenhetens tystnad och enkelhet är hos Gud, känner enheten med Fadern och vill bara bli lämnad ifred.

En gudsmedveten man, knuten till klostret i Valamo, levde ensam i ett eremitage i ödemarken. Släkten kom ditt och beklagade hur eländigt han hade det och tog dit bekväma möbler och andra ting. Mannen ville endast vara ifred i sin kontemplation, men störtes ständigt av släktingarna. Han försvann längre bort och hans familj kritiserade honom hårt för att så ignorera hjälpen han fick. Man förstod inte det andliga livets värde.

Den som försjunken i det gudomliga inte svarar på den milda eller svåra förföljelsen hon eller han utsätts för, märker omedelart hur Gud belönar oss. Himmelriket är alltid närvarande, även i detta livets villervalla. Människor tror att den förlöjligade och beklagade andlige personen lider men anar inte att det är glädje i det medvetandetillstånd den andliga personen upplever. De som lever i kontempationen tillber Gud i alla händelser och väsen. Det som är slumpartade händelser i världen är för den andliga undervisning och sanning. Olyckor, epidemier, krig, katastrofer, är ett direkt tilltal från Gud om hur saker sker i en fragil och ständigt växlande värld. Vi är endast halm, som Petrusbrevet säger och måste stå inför Frälsarens ansikte under de dagar vi lever.

”Ju mer regnet skvalar ner över jorden, ju mjukare blir jorden; så verkar också det Heliga Namnet hos Kristus, när vi säger det utan tankar och ju mer

ständigt vi ropar på det, ju mjukare gör Namnet vårt hjärtas jordmån, och fyller det med glädje och njutning.” (Hesychios av Jerusalem i Filokalia)

Det är ett lycklig beslut hos en människa när den ständiga bönen måste bli livsvägen, när det andliga tillbakadragna livet börjar, och vi kan förstå att mänskligheten inte uppnår social harmoni förrän vi alla är tillsammans i bedjandet av Namnet, på vilket sätt vi nu än väljer att göra det.

I själva Namnet blir Andens rörelse aktiv i kropp och själ och först då finner vi sann lycka. Så många behandlar Gud som ett badrum dit man återvänder för att göra sig ren och göra ifrån sig för att sedan fortsätta ute i världen som förut. Man är söndagskristen och förgyller veckan med att "göra" gudstjänst enligt den helt förutsägbara vanliga ordningen. Men Guds Ande är en radikal livgivare som alltid och i alla händelser är obegränsat ljus och liv, en ocean av medkänsla, manifesterad i energi på alla nivåer. Vi går alltså till själva verkligheten när vi ber, vi tar inte paus från den.

Hjärtat är mötesplatsen där Guds rike kan växa när regnet från Anden i bönen gjort marken tillräckligt lucker för glädje och frid. Vissa människor tar inte emot detta regn förrän på dödsbädden. Där ger de upp alla beslut och lämnar över sig. Men det kan ske långt tidigare i livet, det kan ske från ungdomen och fortsätta i alla livsdagar.

Själen i alla levande vill ingenting annat än denna första naturliga mjukhet i jorden där glädjen kan växa, där verklig njutning kan fylla våra livsdagar. Som Hesychios av Jerusalem säger, har de inte med tankar att göra, det är inga teorier eller försanthållanden av påståenden som pågår. Det är kärlek från Vännen till den som älskar vännen. Det är som den gudomlige kusken Krishnas samtal med Arjuna, den store Vännen undervisar den räddhågade krigaren om vad som är vår verkliga natur. Denna verkliga andliga natur, att vara Guds barn, innebär att vi inte ska identifiera oss med känslor av svaghet eller rädsla, inte heller med det mentala tankelivets program och omdömen, utan känna igen vår gudomlighet som Faderns egna barn.

Gud ser allt innehåll i våra felidentifikationer. Som C.S. Lewis tänker: han är författaren till hela det avslutade kapitlet om oss och han dömer inte. Han ser och älskar oss för just vad vi är men dömer inte -- däremot dömer vi ut oss och skadar oss själva trots hans kärlek. Gud känner den mänskliga naturen och vet att vi inte kan åstadkomma en sann kännedom om Gud, fast vi, som Barth sade, verkligen måste det. Gud ser vilka förmågor vi kommer att utveckla, vårt hjärtas längtan efter förening. Alla kan vi utveckla den gudomlighet som är inom oss som en gåva

av Gud, men sålänge vi lever i reaktioner och omdömen, identifiterar vi oss okunnigt.

I kontrast till det som vanligtvis predikas i de kristna kyrkorna, ingav Yeshua sina lärjungar en tro på det högre Självet, inte det lägre ytliga medvetandet. Det som gör oss till "jordens salt" är just uppgåendet i detta högre Själv och med en sådan kristen tro kommer självuppgivelse och frihet från all jagkänsla. Och vägen till detta är gudskärlek. Detta betyder inte att vi lämnar jorden. Theresa av Avila blev en gång anklagad för glupande aptit på mat, hon kastade i sig maten under förnöjsamma ljud. Hon svarade med att när man ber, gör man det med intensiv njutning, när man äter gör man det med njutning. Ett jag finns där -- men vems? Hon har inget jag, allt tillhör Kristus. Detta förstod inte alla de andra karmelitsystrarna, de trodde deras abbedissa var självupptagen och njutningsmänniska. För dem var det ett yttre skeende, ett beteende utåt, som avgjorde fromheten.

Vi kan säga att det som gör oss till "jordens salt" som Yeshua talar om är den inre nåden att tillhöra Honom, att tillbringa sin tid i stilla försjunkande i Honom, utan att bry sig om yttre skeenden.

Många kristna ser fragmentariskt på sanningen. Det råkar vara så att Jesus dyker upp och visar sig vara Herren Kristus som frälser genom sin död och uppståndelse. Men hela sammanhanget är borta. Det universum i vilket Herren dyker upp är inte ett neutralt bakgrundsfenomen, en sorts scen på vilken Han plötsligt spelar en roll. Istället måste vi se hur allt som existerar alltid redan är i Gud, skapat genom Guds skapande ande och till sin karaktär ren kärlek, oändlig medkänsla. Jesus inkarnerar denna medkänslas Lag, den judiska Toran, och fulländar kärleken för att vi ska odla den i ett praktiskt liv i Herren, ett liv i bön.

Allt är ett enda sammanhang: genomförande av räddningen av allt levande i den stora medkänslan. Det är inte fragmentariska delar i vilka vi skapar en religion. Det är inte så, som många tycks tro, att Jesus Kristus är en grundare av en religion och en kyrka och huvudsakligen kan refereras till som formell grundare av denna kyrka som vi nu valt att tillhöra och arbeta för. Det är en rent världslig religionsuppfattning som tyvärr många har. Välj en religion – här har vi en som grundades av Jesus. Den är bäst, välj den !

Istället ser vi hela kosmos som skapande verksamhet. Gud skapar med sin Heliga Ande denna verklighet nu. Den högsta manifestationen är medkänsla och kärlek till Gud och människor. Inkarnationen av Gud i Ieshua från Nasaret är fullkomligandet av denna lag, denna Tora och i Herren Messias fullföljer vi odlandet av denna kärlek och lag för det högsta livet, det som den Helige Ande till

sin natur är. Detta är energi som vi organiskt med våra kroppar gestaltar och lever med i bönen som daglig ständig aktivitet. Det är inte teori eller kyrklig doktrin utan liv och Ande.

Den tjänande gudskärleken är alltså att delta i Kristi verk genom bönen. Det är inte åsikter om sanningshalten i kristna påståenden eller andra religiösa påståenden. Det är inte i första hand tro på sådana påståenden. Det är att i sin kropp och sin själv leva i bön, leva i den frälsning av allt levande som Kristus är. Därmed lever vi i en oändlighet av medkänsla, inte i en mänskligt organiserad kyrka vars grundare vi ihågkommer med respekt och andakt. Vi tror att vi vet något och hanterar detta på ett ordnat sätt. Men vi vet ingenting. Vi kan ingenting. Karl Barths bok om Romarbrevet 1919 säger tydligt: "Wir sollen Beides, unser Sollen und unser Nicht-können, wissen und eben damit Gott die Ehre geben." Frukten av detta är självuppgivandet i den Älskade.

Jag trodde mig själv om att redan i unga år kunna missionera och predika och undervisa. Jag hade fel. Endast gudomligt bemyndigande kan ge någon av oss rätten att göra detta. Endast den som ser Gud kan få detta bemyndigande är när vi så ser Gud vill vi leva ifred och endast glädjas åt kärlekens låga, som Johannes av Korset skriver så poetiskt om. En teologisk examen är ingenting att lita på, en professur i exegetik ännu mindre. Man kan ha studerat andliga skrifter i femtio år och skrivit hyllmetrar -- det ger ingen andlig upplysning. För att kunna tala om förvandlingen i Gud måste det egna ljuset ha tänts. Jag mötte en gång en man som var oerhört kunnig i det bengaliska språket och beläst i den bengaliska litteraturen, men som inte kunde utstråla något av Herrens kärlek till varje själ som söker Honom. Han hade fastnat i sin lärdom.

Vi kan tala om en differentiering mellan lägre akademisk kunskap om Gud och en högre omedelbar varseblivning av Gud. När Yeshua talar om att vi ska vara världens ljus, avser Han denna direkta varseblivning. Guds hus är hjärtat och denna varseblivning är den verkliga gudstjänsten. Den som lyser av detta i stillhet och tystnad behöver ingen encyclopedisk lärdom för att förklara vad som står i Bibelns många böcker. Hon eller han vet inifrån vad allt handlar om. Vare sig en sådan gudshängiven ofta eller mindre ofta läser i Skriften spelar en helt underordnad roll.

Den som ser Gud i försjunkandet och kontemplationen behöver inte akademisk kunskap för att undervisa, ja hon eller han behöver inte ens ord eller begrepp för att göra det. Det räcker med spontan närvaro. Hjärtat har skänkts till Herren att använda och det spelar ingen roll om fängelse och brott har varit inslag i denna persons liv, eller om ateism och självrättfärdighet finns i bakgrunden. Hjärtat har renast av Yeshua och folk omkring henne eller honom kan inte låta bli

att känna hopp och tro på kärleken. Det är en som blomma som luktar nektar och bina söker sig dit för att hämta material till sin honung. De som söker Gud känner plötsligt att det är självklart och lätt att finna sin gudomlighet i Herren, det är ingenting mystiskt, det är enkel. Man solar i den gudomliga solen, det är allt.

I västerlandet har vi sällan heliga kvinnor och män som går omkring och vistas bland folk. Sedan Upplysningens 1700-tal har den "intelligenta" förföljelsen av det andliga livet gjort att de försvunnit från offentligheten. På medeltiden genomkorsades Europa av vandra gudsmän i form av munkar och nunnor. Vår egen Heliga Birgitta vandrade till Rom med sin familj. Men efter 1700-talet får vi söka i eremitage och kloster för att finna dem, om ens där. De finns överallt, men anonymt. Vi kan säga att aldrig har förföljelsen varit så stor som idag, bara på ett annat sätt än under antikens tid.

Om vi är helt sålda till den distraherade kulturen och världens nöjen kunde Yeshua stå framför oss och undervisa utan att något sker med oss. Vi skulle inte uppskatta hans närvaro eller påståenden, endast le lite överseende. Men om vi är andligt verksamma sökare kan vi inte låta bli att smittas av gudskärlek. Vi känner Faderns närvaro, den Fader Yeshua är ett med, trots att han lever inkarnerat som människa bland oss. Att prisa "Fadern som är i himlen" är att älska i den omedelbara närvaron av Honom.

Många tror idag bland de som inspireras av den hebreiska bakgrunden till Yeshuas undervisning, att GT's torah är något vi ska återvända till. Men en levande torah är inkarnationens kallelse och Yeshua fullbordar denna torah. Lagen är kärlekens lag som leder oss till förening med vår Fader så att vi ärligt kan sjunga de gamla orden "Beruch Atah Adonai Avinu meaolam !" den hebreiska välsignelse som används vid många judiska ceremonier. När vi känner oss som Guds söner och döttrar betyder de orden en verklig förening med Gud, annars förblir de respektfull hållning till en Gud på avstånd.

Torahs djupaste innebörd är Guds Son och när vi låter Honom inta oss i livet fullbordas torah. Johannes evangelium handlar nästan enbart om detta. Det Ord som finns i begynnelsen har en återlösande kraft som ger oss tillträde till det gudomliga i barnaskapet tillsammans med Yeshua. Detta levande Ord, som kallas "spota" på sanskrit, har blivit kött i Yeshua och han ger det åt oss i sin död och uppståndelse.

Många kristna, som tror sig vara avskilda från Gud, gör detta till en separat unik händelse för just en enda historisk person. Men Yeshuas undervisning och apostlarnas är att vi kommer in i fullständigt gemenskap med Gud, inte fortsätter tro oss vara avskilda eller enskilda. Han är en förlossare -- löser oss från

begränsningen i perspektivet, i självkännedomen. Vi får gåvan att hängivet söka gudsgemenskapen, försjunka i Herrens varande, sjunga Hans namn och få komma hem till verkligheten Själv.

Fadern ger sig till oss genom Sonen, inte tvärtom separerar sig från oss genom Sonen, som fortfarade ligger under många kyrkors uppfattning. Det hjälper inte hur mycket vi än förgyller avskildheten, Gud själv vill komma in i våra liv, vara oss, uppta oss i Sig. Detta är något vi kristna har gemensamt med flera stora andliga traditioner, som under historien alltid saminfluerat varandra, givit varandra djup inspiration till det gudshängivna livet.

Genom att uppenbarelsen äger rum, såsom när Yeshua visar sig i gudomligt ljus på förklaringsberget, och såsom apostlarnas skrifter som finns för oss att inspireras av, kan vi dagligen nära vår andliga försjunkenhet i ljusets Herre. Med gudsmänniskor från andra traditioner kan vi glädjas tillsammans över detta ljus som är universellt. Vi behöver inte syssla med ekumenik -- vi är redan tillsammans i Guds ljus.

Yeshua visar oss hur en människa kan bli helig i Hans fullkomlighet, genom kärleken till Herren. Han blir vägen, sanningen och livet för oss. Som inkarnerad levde Yeshua under begränsningar, han blev törstig, hungrig, trött och kunde dödas av andra människor. Men som Han själv säger, "ni är här nedifrån, jag är ovanifrån". Just därför är han Frälsaren, inte endast en judisk rabbi. Han är HaMaschiach, inte en profet som Jesaja eller Hesekiel. Dessa profeter är som vi, utvecklingsprodukter, fångade i okunnighetens halsjärn, förtrollade av sinnesupplevelsen världen. Betingade av begär, temprament, sociala arv, med vissa talanger och förmågor, är vi vanliga dumbommar allihop, med mycket små variationer. Vi behöver alla frälsas av Den som kommer ovanifrån.

Yeshua föds av fritt val av Gud. Han har inga begär, inga tendenser från det förflutna, han domineras inte av sinnevärldens förtrollning utan tvärtom kuvar denna värld om Han finner det lämpligt. Han uppträder i mänsklig gestalt endast för att frälsa levande varelser, ge sitt oändliga medlidande till oss som behöver det och ber om det. Han tar oss till floden med levande vatten som Upp. 22 säger och de som hör hans ord "De skall se hans ansikte, och hans namn skall stå skrivet på deras pannor. Någon natt skall inte finnas mer, och de behöver inte någon lampas sken eller solens ljus. Ty Herren Gud skall lysa över dem, och de skall regera som kungar i evigheternas evigheter."

Att tillbe Yeshua är att tillbe Gud. Men i kyrkorna sker ofta en annan sak: tillbedjan av personen i den kropp Yeshua hade. Det blir avgudadyrkan. Istället sa Yeshua att Han och Fadern är ett och samma. Den Helige Ande är kraften med

vilken vi kan tillbe Yeshua som Gud. Till de som gör misstaget att dyrka personen i den kropp Yeshua hade säger han: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud ! När vi tillber Yeshua som ett med Fadern känner vi också oss själva såsom Gud vill ha oss: ett med Anden, transcendent som Fadern som samtidigt är immanent i våra hjärtan

I Yeshua som gudsinkarnation bor vår egen fullhet. Kolosserbrevet säger att vi alla: " skall bli undervisade i kärlek och styrkta i sina hjärtan och nå fram till hela rikedomen i en fast övertygelse, som ger rätt insikt i Guds hemlighet, Kristus. I honom är vishetens och kunskapens alla skatter gömda.... er ordning och fasthet i tron på Kristus. Liksom ni tog emot Kristus Jesus som Herren, så lev i honom och låt er rotas och uppbyggas i honom och befästas i tron i enlighet med den undervisning ni fått, och överflöda i tacksägelse." De sista orden säger också hur bönen bör vara vid alla tillfällen: tacksägelse.

Yeshua som vi tillber som Gud är före all tid, som Johannesprologen säger. Yeshua säger om sig själv i samma evangelium att Han är till före Abraham blev född. Men Yeshua säger aldrig att han är den enda inkarnationen av Gud. Det behöver Han inte heller säga, som om det fanns en marknad med inkarnationer och Han behövde hävda sig. Han är ett med Fadern och kan helt ignorera denna mänskliga fåfänga fråga. Den som sett mig, säger Han, har sett Fadern. Det räcker och blir ett överflöd av nåd och frälsning. Guds sanning är en evig sanning, inte en tillfällig aktör på en marknad där man måste sälja sitt varumärke.

Augustinus sa: "Det som kallas den kristna religionen existerade bland forntidens folk och det fanns aldrig en tid då den inte existerade, från mänskligheten begynnelse till dess Kristus kom i köttet, då den sanna religionen som redan fanns till, började kallas kristendom". Vi kan observera att Yeshua aldrig tänkte på en religion, en kristendom. Det var ett nedsättande uttryck som greker i Antiokia gav till den judiska sekten som tillbad Yeshua. "Christos" är en översättning av HaMaschiach och betyder "smord".

Yeshua är inte upphovsmannen till den eviga sanningen, toran, utan säger sig ha kommit för att fullborda den. Det är själva den eviga sanningen som är det befriande enligt Yeshua. Han är världens ljus därför att han kommer med den eviga befrielsen som är sanningen. I Joh. 8 läser vi: 12 Yeshua talade åter till dem och sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." 13 Fariseerna sade till honom: "Du vittnar om dig själv. Ditt vittnesbörd är inte giltigt." 14 Jesus svarade: "Även om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd giltigt, eftersom jag vet varifrån jag har kommit och vart jag går. Ni vet inte varifrån jag kommer eller vart jag går. 15 Ni dömer på människors vis. Jag dömer ingen. 16 Och även om jag dömer är min dom rättvis, eftersom jag inte är

ensam, utan Fadern som har sänt mig är med mig. 17 Också i er egen lag står det skrivet att vad två människor vittnar är giltigt. 18 Jag är den som vittnar om mig själv. Om mig vittnar även Fadern som har sänt mig." 19 Då frågade de: "Var är din Fader?" Jesus svarade: "Ni känner varken mig eller min Fader. Om ni kände mig, skulle ni också känna min Fader."

De judiska laglärda invänder helt korrekt att det inte kan handla om personen Yeshua. Och detta vet Frälsaren om och visar därför något högre: hur Han är ett med Fadern. Sålänge vi inte kan se inkarnationen av Fadern känner vi varken Sonen eller Fadern. Samma sak gäller om vi tror att vi ska tillbe personen Yeshua som var inkarnerad i begränsningar, då känner vi varken Yeshua eller Fadern. Det är denna sanning som gör oss fria: "31Jesus sade till de judar som hade satt tro till honom: "Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar, 32 och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria." 33 De svarade honom: "Vi är Abrahams barn och har aldrig varit slavar under någon. Hur kan du säga att vi skall bli fria?" 34 Jesus svarade: "Amen, amen säger jag er: Var och en som gör synd är syndens slav. 35 Slaven bor inte kvar i huset för alltid, men sonen stannar där för alltid. 36 Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria. 37 Jag vet att ni är Abrahams barn, men ni vill döda mig därför att ni inte förstår mitt ord. 38 Jag talar vad jag har sett hos min Fader. Ni gör vad ni har hört av er fader."

Här syns skillnaden klart på de som missförstår personen Yeshua som självförhärligande och de som ser den eviga sanningens ljus i Honom. Den gudomliga inkarnationen behöver förverkligas i varje troendes liv. Om vi håller fast vid bokstaven, den yttre formen, förlorar vi den tidlösa anden ur sikte. Detta sker ständigt i våra kyrkor och förklarar den ständigt sjunkande vitaliteten, de allt färre kyrkobesöken. De kinesiska hemkyrkorna visar på något annat: levande vital insikt om den eviga sanningen i Kristus.

Universum kom till genom Helig Ande, den skapande Guds Ande. Dess natur är godhet, medkänsla, gudomlig kärlek. Grundnaturen hos allt har alltså från början denna godhet och medkänsla. Gnostikerna införde en dualism som försökte nedvärdera skapelsen till ett lägre värde, liksom även de platoniserande kristna fäderna inom kyrkan. Men djupt inne i kristendomen finns fortfarande den ursprungliga godheten kvar.

Vi kan använda den Helige Ande i allt skapat som en måttstock för ont och gott. Istället för att mystifiera det onda och ge det en personifikation i djävulska personligheter kan vi istället se hur allting har en grad av ursprunglig natur, en högre eller lägre grad. Augustinus var inne på detta i sin liknelse om gropar i vägen – de är brist på godhet, inte onda i sig. Likaså Thomas Aquinas menade att en låg uppfyllelse av gudomlig godhet är vad vi kallar moraliskt ont. Berättelse om

Yeshua som nedstiger till helvetet för att rädda även de fördömda, visar på samma tankesätt.

En person i ständig kärlekstjänst inför Herren sjunger i och med den Helige Ande och uppfylls därför av den godhet och medkänsla som är den Helige Ande i rörelse. En person som är självcentrerad eller världscentrerad är fylld av en annan energi, en distraherande rörelse som inte tillåter ens känslan av medlidande eller gudskärlek. Det blir för abstrakt för en sådan person att tänka på medkänsla, det blir bara ett rollspel. En politiker eller präst kan prata om medkänsla och godhet men har inte kontakt med det själv. Den världsliga energin ger inte utrymme åt Helig Ande i kropp och själ.

Social harmoni kan inte uppstå när inte människor lever i bönens energi och är försjunkna i Gud. En distraherad människa kan inte vara intelligent nog att känna Helig Ande i rörelse. Då sjunker också moralen i samhället trots att många kämpar för mänskliga rättigheter och människors värdighet på det världsliga sättet. Man tröstar sig med att göra det "politiskt möjliga" vilket är en omskrivning för den andliga nivån. Många kyrkor och politiska partier talar om människors rätt till värdiga liv men känner inte själva den Helige Ande röra sig inom sig och förstår inte den gudomliga värdigheten som allt i universum redan har. Därför blir det mer etiska koncept man talar om från predikstolen eller från riksdagshuset.

Somliga människor i väst söker sig i sin desperation till österländska religioner som uttrycker en pessimism – allt är ändå maya eller samsara, en tåredal som inte kan bli bättre. Människan är och förblir ett offer för plågsamma lidelser och kommer aldrig att finna social harmoni. Därför är det enda som återstår att blicka mot ett paradis efter döden, ett nirvana bortom livet i kosmos, ett rent land som lovas åt oss.

Men om vi håller oss till den skapande Anden som skapat och levandegör hela universum just nu och dess natur av godhet, medkänsla, sanning, tålmodighet, tro och hopp, så behöver vi inte ge upp och ansluta oss till dekadenta tänkesätt. Vi kan se hur moraluppfattningar skiftar hela tiden men hur universum självt är gott och medkännande och tålmodigt, ja i sig själv är uttryck för gudomlig kärlek och obegränsad medkänsla. Då märker vi också hur bönen fyller vår kropp och inre sinne med samma kvaliteter. Vi tänker då att andra i framtiden kan komma att följa samma väg och bereda vägen för social harmoni.

Människor som närmar sig denna odling av tillbedjan av Yeshua, förstår vi då som goda och människor som distraherar sig med annat förstår vi som förvirrade och i stånd att utföra onda handlingar, hur de än rättfärdigar sig med olika motiv. Människor som närmar sig den tjänande kärleke till Gud ser vi som bidragande till

tro, hopp och kärlek medan människor som fjärmar sig från tjänande kärlek genom ekonomi, politik eller annan verksamhet, ser vi som bidragande till social disharmoni och bristande värdighet.

Vi kan säga att universums natur är Helig Ande och människornas väg är Toran, eller den inre lagen som grundar sig i Helig Ande. Kristus är denna Toras fulländning och den Helige Ande får oss att tillbe Yeshua som Messias, den som fullständigt inkarnerar Toran, den fullständiga lagen i en människas form. Hans död frälser oss till att vara i det nya liv Han är efter uppståndelsen.

Men att endast tala om dessa saker som en doktrin, den kristna doktrinen, är att enbart närma sig praktiken. Själva praktiken är att be ständigt, leva ett liv där sjungandet av Namnet är centralt i varje handling, när det är praktiskt möjligt. Ibland måste vi ägna hela uppmärksamheten åt uppgifter för handen men efteråt kan vi alltid återgå till bönen. Vi kan se hur t ex Louis Pasteur i varje paus av sitt mikrobiologiska arbete tog upp sin rosenkrans för att be.

Ofta förklaras sökandet efter böneliv som en rent personlig sak. Den som är religiöst lagd finner ofta mening i bönens liv, heter det. Andra trivs bättre med ett världsligt liv. Men samtidigt är detta böenliv att följa skapelsen grund, den Helige Andes rörelse och kärlek till Herren. Det är alltså inte endast en personlig sak, det är att följa verklighetens Tora, sanningen som befriar, verklighetens inre lag om gudomlig frälsnng, medkänsla och kärlek.

Den sociala harmoni som mänskligheten strävat efter i många tusen år kan endast bli verklighet när tillräckligt många individer följder denna den inre bönens väg. Den världsliga vägen har inte givit social harmoni. Fortfarande startas krig där avsikten är att döda andra människor. 1900-talets två stora krig i centrala Europa visade hur världens humanistiska former av fascism inte leder till social harmoni. Förtroendet för den världsliga formen av religion sjönk dessutom katastrofalt på grund av dessa krig.

Men det spelar ingen roll vilka moraliska kriterier vi har eller vilka etiska system vi uppskattar, universums andliga natur genom att vara skapat genom Guds heliga Ande, förblir detsamma: kärlek till nästan, kärlek till Gud, kärlek och medkänsla till allt levande liv i nöd och i lust. Det enda ledning vi behöver ligger i verklighetens egen natur – medkänslans ocean.

I bönen återvänder vi till denna första natur hos det som Gud skapar och därför blir bönen ett fortgående engagemang i odlingen av detta medvetande, det som kallas att ”vara i Kristus” som Paulus uttrycker det i sina brev. Samtidigt som vi inte behöver orientera oss i olika moraliska synsätt behöver vi ständigt förstå att

allting är moraliskt. Skapelsens Ande är högsta moraliska instans i sin medkänsla och kärlek, sitt obegränsade medlidande. Detta är alltings sanna natur och i Kristus återvänder vi till medvetande om den. Till det behövs den ständiga bönen, för utanför bönen kan vi inte tänka oss fram till medkänslan.

Vi kan sjunga och mediterar på endast Namnet eller en kort bön med Namnet. Vi kan vara trogna hans namn Yeshua och sjunga Kyrie Yeshua eleison, som Paulus torde ha gjort, blandande grekiska och hebreiska och arameiska som många gjorde vid den tiden. Vi kan sjunga delar av Fader vår, eller hela, på svenska, hebreiska eller arameiska, Abun d'Bashmayo. Här måste vi hitta vår bön. En av mina elever dansar som David och rappar Guds Namn varje dag ! Jesusbönen är dock den mest prövade i vår kristna historia.

Men vi kan också välja någon psalm eller kort stycke ur Pauli brev, eller ta något ut dagens läsningar. Om vi använder de 32 varven runt radbandet som ”uppvärmning” på morgonen och lämnar resten av dagen fri till andra Namn är Psaltaren full av användbara böneord. Eller så sprider vi ut vår ”böneranson” över dygnet, ifall vi har mycket annat att göra som kräver hela uppmärksamheten. Faktum är att väldigt få aktiviteter gör det !

Det väsentliga är att alltid återvända till den enkla sägandet. När vi blir sjuka och kanske ligger för döden är det viktigt att den enkla bönen är hos oss utan ansträngning. När vi råkar illa ut ska vi utan reflektion kunna börja bönen och på så sätt komma till rätt inre plats när smärta och elände är överväldigande. Det går inte att då börja söka med minnet efter glömda bibelverser.

Att vara fri i den Helige Ande betyder att vara fri från alla platser och tider. Då kan vi låta allt hända som det händer utan att kontrollera eller gestalta vårt vetande som en kontroll över det som sker. Vi säger Herre Jesus Kristus förbarma dig ! och så snart det är sagt är det borta och vi är i frihet. I nästa andetag säger vi åter Herre Jesus Kristus förbarma dig och då är det helt nytt, det har aldrig hänt tidigare. På så sätt är vi fria i det verkliga trots att vi ständigt använder samma ord och föreställningar.

Vi försöker alltså inte vara fria från alla föreställningar utan använder dem och är fria från dem på samma gång. Vi tillber ständigt Yeshua, den gudomliga inkarnationen som frälser, i andanom men binds inte av någon föreställning alls. Tron är helt öppen och fri från alla världar men samtidigt kan vi använda de goda föreställningarna och ropa till Herren – förbarma dig !

Den som ber ständigt har alltid Jesu person framför sig i sitt inre sinne. Samtidigt är en sådan bedjare alltid fri eftersom Jesus Kristus är frälsning och

frihet. Då sker alla sinnesintryck i denna frihet, vi hör och känner och smakar och rör vid allt i frihet från allt. Även om vi befinner oss i en situation där folk hatar varandra och försöker ha ihjäl varandra, är vi helt fria i den ständiga bönen därför att frälsning innebär att vi inte binds av något. Då kan vi lättare visa medkänsla med alla som lider.

Detta kan låta extremt för många som gör religionen till sin lilla värld. Men ögon, näsa, tunga, kropp och inre sinne är alla en enda process i Helig Ande. Det är samma process som alla galaxer och solsystem rör sig inom. Verkligheten är en enda rörelse i Gud. Jesus Kritus är den genom vilket allting är skapat, som Paulus uttrycker det. Så när vi ständigt har Namnet på läpparna och sjunger bönen är vi inte begränsade av något utan fria i kosmos.

Det viktiga är att vi får frälsning och frihet genom Kristus, den Smorde. Messias befriar oss och i sjungandet av Namnet sker denna befrielse. Den kan ske även om vi inte sjunger förstås, men i den ständiga bönen befinner vi oss i Honom på ett särskilt sätt. Genom den ständiga bönen kan vi också se Hans Ansikte i det att vi erfar Honom som livet självt. Detta kommer av sig själv, genom den Helige Ande. Det är inte konceptuellt. Vi återvänder på så sätt till den ursprungliga renheten i det inre sinnet, att bara vara i Gud.

Att vara tillsammans med Yeshua HaMaschiach, försjunken i den ständiga tjänande bönen, är att vara gränslös. Alla tankar och begrepp får komma och gå som de vill när vi behöver dem, men vi är inte bundna av några. Det vi kallar vår verklighet är som en liten teckning där vi ordnat allt för vårt bästa, men när vi lever i Messias har vi lämnat denna lilla teckning för det stora okända och underbara i Gud. Vi ser allt som det är utan våra väldordnade kategorier, vi är i frälsningens fria värld.

Vi kan förstås använda den lilla humana världens kategorier och begrepp för att spela med i världens affärer men vi är alltid fria från dem i bönen. Vi kan använda den lilla ordnade illusionen för att visa medkänsla och hjälpa andra, men samtidigt är vi inte bundna av några illusioner längre för i Yeshua är den fria och obegränsade vägen och sanningen. Livet självt i Messias är inte bundet av någon liten mänsklig anordning i föreställning och språk.

När religionen används för att skapa en alternativ liten välordnad värld av föreställningar förblir vi fångar i världen. Då har vi inte släppt in Herren i vårt hjärta. Många präster och biskopar är i denna situation, de har bara valt en delvis annorlunda berättelse. När vi är i ständig bön slits dessa begrep och berättelser ut så småningom och vi går ut i Kristi frid och frihet.

Religion som alternativ föreställningsvärld hjälper oss inte när det går riktigt illa för oss. Då hjälper endast verklig frihet i Gud som vi mött i den ständiga tjänande bönen. Där är vi fria från eländets bindningar och kan ha medkänsla med alla andra och oss själva. Den enkla bönen med Hans Namn är då den enda verkliga friheten vi kan erfara. Där är Kristus själv och det är den verkliga godheten och sanningen, till skillnad från de föreställningar vi hade i religionen eller i den humana föreställningsbilden av verkligheten.

Det finns två sidor av denna process att nå frälsningens frihet. Den ena är att vidga det lilla fönster som vår välordnade fiktiva föreställning om verkligheten och livet utgör. Denna fönstervärld är väldigt begränsad – vi lider av en rad ting genom denna begränsning. När vi blir äldre säger vi: det kunde varit värre. Vi förstår en större bild. Det som skulle varit smärta för oss när vi var yngre är det inte längre. Vi har en större bild. Genom den ständiga bönen blir bilden oändligt stor. Vi ser att vi inte känner ens en bråkdel av verkligheten i sig. Allt ter sig okänt och förunderligt. Frälsning och frihet är här samma sak.

Den andra sidan av processen är att ivrigt sjunga Guds Namn i ständig bön. Där bryr vi oss inte om små eller stora fönster, små eller stora bilder av verkligheten. Vi tjänar endast den Ende Herren med att säga eller sjunga Namnet. Det ser ut som en aktivitet i den lilla världen – se där går hon och sjunger ett gudsnamn ! Men i själva verket är det något helt annat, det är ett liv i det obegränsade ljuset. Vi får del av transcendental energi, vi lever i Kristus.

Den ena sidan ser passiv ut – vi släpper den lilla fiktiva föreställningen om världen som bara är en fabrikation av vår neurologi och psykiska behov av säkerhet och kontroll. Den andra ser aktiv ut – vi sjunger Namnet i allt vi gör under våra vakna timmar. Men de båda är samma process, upptäckandet av livet sådant det är.

Gud är bortom relativt ont och gott genom att vara det Absolut Goda Varat. Denna sanning har ofta blivit abstrakt metafysik, men när vi kopplar det till Yeshuas levande ord om Sig själv som det levande brödet, blir det frälsande kraft för oss. Då gör vi inte misstaget att struta i goda handlingar, för ett etiskt liv är själva grundvalen för andlighet. Många västerlänningar som börjar med Raja Yoga blir förvånade att de två första stegen, yama och niyama, är etiska och moraliska uppgifter för att bereda vägen för de högre övningarna. Om vi vill leva ett andlig liv, anger Raja Yoga, måste vi först medvetet avstå från att i någon form skada andra, från falskhet, stöld, lusta och habegär, utsvävningar, vi måste iakkta inre och yttre renhet, förnöjsamhet och självkontroll och besinna oss på Gud.

Detta kan ske endast om vi följer Torans första bud -- älska Gud och uppleva Honom i vårt eget inre. Redan här faller många kyrkor bort, eftersom de har gjort Gud till en kommoditet i sin religiösa värld. Men följer vi det första budet, följer de andra av sig själv. När vi älskar försjunkenheten i Gud, bortom allt världsligt, kommer vi att älska vår nästa såsom oss själva, eftersom vår nästa är den familj vi är så beroende av. Varje dag är vi direkt beroende av så många andra människor och deras arbete för vårt goda. I denna växlingarnas värld är vi en familj, hur många inbillade fientligheter men ytterst skadliga sådana, vi än ser på kvällsnyheterna.

Helighet och renhet är vår verkliga natur. Vi är på det sättet redan i himmelriket, i det rena landet som alltid består, hur ond världen än blir. Budet om att inte döda, ja som Yeshua säger, inte det minsta förarga dig på din nästa, blir ett bud som endast djup tillbedjan till Yeshua kan göra naturligt i oss. Vi kan försöka inbilla oss att om vi avstår från yttre fientlighet mot någon enda, men tänker vad vi vill, är det nog för oss ofullkomliga varelser. Men det räcker inte. När vi sätts på prov kommer våra fientliga tankar eller känslor att ta sig uttryck i destruktiva handlingar. Att hysa agg är i själva verket, menar Yeshua, att dra på sig domen om det brinnande Gehenna. Är detta ett hårt bud? I samma stund vi försjunker i tillbedjan är det inte alls hårt, det faller sig själv som det sanna sättet att vara. I kärlekstjänstens bön kan vare sig vrede eller förargelse äga rum. Tack för det Herre, hur skulle vi annars klara oss?

När den gudomliga kärleken får tid att växa inom oss, då växer också kärleken till nästan. Det framtvingade älskvärda beteendet emot andra, hur glättigt och ivrigt det än ter sig, kommer alltid att ringa falskt. Det är alltid via Helig Ande kärleken blir äkta. Att se Gud är centrum för all kärlek. Men de flesta har glömt detta centrum och därför kan man inte, hur gärna man än ville, lyda Yeshuas att älska våra ovänner. Vi vet inte hur vi ska bära oss åt. Men åter igen: vi kan inte samtidigt älska Gud och känna fientlighet mot någon enda människa. Det går inte. Där får vi det tydliga valet.

Kyrkor är ofta nog arbetsplatser där inre motsättningar och hat kommer tydligast till uttryck. Detta visar tydligare än något att kärleken till Gud inte längre är central för kyrkoanställda. Detta är en bra lärdom. Att i det yttre syssla med gudomliga ting, garanterar ingenting. Om vi verkligen älskar Gud finner vi honom i alla och envar, även arbetskollegorna. Alla känslor av avskildhet, exklusivitet är endast skadliga för alla. De bottnar i okunnighet om vad försjunkandet i Gud är för något, ja det bottnar i en förnekelse av den allestädes närvarande Gud.

Vi märker alla hur bönen och meditationen inte går bra om vi hyser fientliga eller negativa uppfattningar om någon eller något. Liksom sömnen störs av det,

störs bönen och försjunkandet i Guds namn. Den absurda situationen vi ser när en grupp män faller på knä inför Gud, för att en stund senare spränga bomber som dödar stora antal oskyldiga civila människor, visar att kärleken till Gud kan spelas upp i yttre gester. Vi kan spela andliga men sakna centrum i gudskärleken.

Jag lärde mig detta när jag under en period upplevde att jag förolämpades av överordnade kollegor. Vad händer när man börjar bönen när dessa känslor finns inom oss? Vi ställs inför valet. Bönen och meditationen koncentrerar och renar sinnet och intensifierar känslorna av förargelsen. Den lilla irritationen blir ett berg av ursinne när vi sitter eller står stilla i meditation. Jag finner att jag inte är istånd att tillbe förrän jag överger hela min jaginriktade existens. För att göra detta måste jag beredvilligt erkänna att jag älskar alla varelser Gud skapat. Att älska sina fiender, som Yeshua säger, blir ett utomordentligt effektivt verktyg i den inre gudstjänsten. Jag måste be för den som sårar mig, jag måste önska gott för den som förföljt mig på arbetsplatsen. I samma stund jag väljer det, går det att älska Gud återigen. Orden i bönen blir ljuvliga som honung.

Av en buddhist i Indien lärde jag mig att innan meditationen börjar sända medkännande och tacksamma tankar till alla andra människor, i synnerhet de som direkt medverkat till mitt välbefinnande i denna stund: de som tillverkat mina kläder, de som byggt huset i vilket jag befinner mig, de som gjort min lediga tid möjlig, de som producerat de livsmedel jag har i magen, de som tagit hand om mig som litet barn och senare barndom och uppväxt. Han sa enkelt: "Tack alla ni som..." och några ord som angav vilka. Detta sändande skapar goda energier inom mig. Dessa energier är helt nödvändiga för att gudskärlekens försjunkande ska fungera. Jag kan inte hoppa över dessa. Särskilt tacksamheten är avgörande för lyckan i gudskärleken.

Yeshua uttrycker detta: "När du är på väg till domaren tillsammans med din motpart, så gör under vägen vad du kan för att förlikas med honom, så att han inte drar dig inför domaren, och domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och rättstjänaren kastar dig i fängelse." (Luk 12:58) Detta gäller i yttre som i inre situationer lika mycket. Detta bottnar i vår önskan att "finna sak" mot andra människor i stort och i smått. Om du lyssnar på människor när de pratar på bussen eller på caféet, hör du nästan alltid "skitprat", dvs felfinnande, kritik, klagomål och uttryck för fientlighet. Detta är motsatsen till gudskärlek, det är förvirringen i världen som talar. Folk tror de "talar ut", men har egentligen endast fortsatt med förgiftning av oss själva i självupptagenhetens dimma.

När vi kliver ut ur dimman och börjar med ständig tillbedjan blir vi snart engagerade i kärlekens tjänst. Ibland möter dock den som är engagerad i tjänande

kärlek människor som undrar – vad håller du på med? Gå omkring och nynna Jesu namn hela dagarna? Är du tokig?

Och vi måste skratta och medge att kärleken till Herren är som lite tokig. En normal världslig människa inne i världens dimma, förstår inte vad som kan vara gott med att ständigt sjunga eller viska Namnet. Det verkar som en distraktion eller som en nedlugnande självterapi. Men som sådana kan inte det ljus förklaras som vi får genom det hängivna sjungandet. Glädjen kan inte förklaras på så sätt. Energin och lyftningen kan inte förklaras genom att kalla det något nedsättande.

Ibland kan en hängiven tappa modet inför omvärldens kritik av beteendet. Men då går vi gärna tillbaka till Paulus i hans sju äkta brev och sätter oss in i hur den tidiga messianismen fungerar, hur sanningen i Uppståndelsen gör det möjligt för oss att leva i Herren, låta Honom vara med oss i ett nytt liv utan en separat individ och en berättelse om mitt ”jag” med sina begränsningar. Snart kan den hängivne åter vara tokig i Herrens Namn, hans medkänsla och frälsande kärlek.

När Petrus säger i sitt andra brev att vi ska ge skäl för vårt hopp om födelse i himmelriket kan vi tolka det så att kritik från andra om vårt sjungande i hängivenhet, helst ska besvaras av dig genom att åter studera breven från Paulus och evangelierna. Obesvarad kommer nämligen denna kritik att följa efter oss. Och vi kan ge skäl för det levande hoppet i tanken på hela kosmos. Det kom till genom skapande Helig Ande och det var en god skapelse enligt Genesis 1. Den rörelse av kärlek och medkänsla vi kan föreställa oss som grunden till all materiell skapelse, finns i våra kroppar, i vår andning, i våra celler. När vi låter den Helige Ande sjunga gudsnamnet fylls vi av denna ursprungliga kraft som sätter hela kosmos i rörelse.

Om vi tycker att det är lite väl materiella argument att hänvisa till Big Bang så låt oss minnas att all verklighet är energi, all verklighet är kvalitet och vi bör anta att hela kosmos är moraliskt suveränt gott och fyllt av medkänsla. Det är den kosmologi som bäst stämmer med det andliga förverkligandet i den tjänande kärleken till Herren. Det hängivna tjänandet är inte först och främst en självförbättring även om kampen mot synden ofta går bättre för den som ständigt sjunger Namnet. Inte heller är det endast en positiv psykologi, något som skänker stillhet och frid och stärker personen i sin kraft att vara sig själv och ha medkänsla med andra. Det är självbelönande att meditera och utföra de olika övningarna. I reklamen ser man ibland den moderna unga människan jäkta mellan jobb och yoga-klasser. Det ena ska stärka personen att klara av det andra: andlighet i världens tjänst. Det är ungefär som söndagens högmässa i kyrkan som ska förgylla livet under veckan i världen.

Den kristna kärlekstjänsten lämnar detta världsliga schema bakom sig och tjänar i stället En Annan, tjänar Herren som ett kärleksobjekt som inte direkt har med självförbättrande eller krafthämtande att göra, som är evig sanning som frälser. Om vi blir trötta av allt sjungande är det väsentliga inte vår hälsa utan Den vi lovsjunger. Av denna anledning är hägivenheten till Kristus inte alls lika populär i den breda kulturen, såsom yoga, t'ai chi, chigong, reiki, zenmeditation, vipassana och allt vad som erbjuds. Om inte jag själv mår bra och har ljusa erfarenheter, hur ska jag då kunna hjälpa andra? Men salighet finns i försjunkandet i Gud, inte i den världsliga användningen av Honom.

När västerlänningar konverterar till tibetansk buddhism eller yogasekter eller indianska stamtraditioner är det nog ofta till en kristendom man konverterar, minus det man inte kan smälta i den ortodoxa kristendomen. Detta är fullt begripligt. Men det leder ofta fel. Heligheten i lovsjungandet tenderar att försvinna och den transcendenta energi vi får i helig Ande när vi sjunger Herrens Namn märks inte eftersom det egna goda väbefinnandet är i fokus, inte Herrens helighet. Karl Barths kritik när han 1919 gav ut sin bok om Romarbrevet, är fortfarande väsentlig: vi kan inte foga in Gud i vår sökande efter värdsligt välbefinnande.

Många glömmer av att bönen har många funktioner och verkningar i alla människors liv. När vi sjunger eller ber Guds heliga namn är detta kontakt med Den som helar sjuka, uppväcker döda, frälser de lidande till evigt liv. Därför är det inte själva sjungandet av Namnet som står i centrum utan Kristus och det Han kan göra för världen.

Den livslånga vanan att sjunga Namnet eller den korta bönen med Namnet kontinuerligt hjälper alla andra levande varelser till födelse i Guds rike, det nya förhärligade livet. Det är viktigt att vi inte splittrar oss på olika psalmer och långa litanior utan etablerar oss i en kort bön, intefolierad med något längre. Många munkar blir distraherade av de många och långa läsningarna i breviariet där en mer kontinuerlig och intensiv bön av några få ord och Herrens Namn hade givit större kärlek till Honom.

Den kontinuerliga bönen håller oss också borta både från världens jagande av passioner och självlivets komplicerade distraktioner. Som någon sa angående alla pedofilskandaler: varför befann sig inte dessa präster och biskopar i bön? Den som sjunger Namnet oupphörligen har inte tillfälle till dessa distraktioner och skadliga vanor. Den helige Ande ber med oss och vi fyller världen med denna helande kraft när vi ber i andanom. Detta är en stor tjänst åt alla andra levande varelser, synligt eller osynligt.

Som Angelus Silesius skriver i en kort dikt är en bön till Gud om gåvor i själva verket en bön till skapelsen, inte till Skaparen. Men den ständiga tjänsten i sjungadet av Hans Namn är en direkt adoration till Herren, ett välsignande av den verkliga kraften som helar alla levande varelser. Därför är sjungandet direkt kopplat till en verklighet, inte ett önskande eller ett ”be om”. Vi sjunger Namnet på den som i verkligheten gör att vi kan andas, se, höra, vakna, sova, äta och växa, älska och ta hand om andra. Som Augustinus skrev -- vi kan inte finna oss tillfreds om vi inte lovar Gud, ingenting annat håller.

I sjungadet av Herrens Namn ser vi att självet inte är verkligt, det är Verkligheten vi besjunger och tillber. Gudomens Högsta Personlighet är den verklighet vi erkänner i själva sjungandet, hur trivialt det än verkar i vardagen när vi går omkring och sjunger bönerna. Utifrån ser det endast ut som en glatt sjungande eller nynnande person. Men i verkligheten är det livets egen Herre som betjänas av denna obetydliga sång. Samtidigt blir social harmoni möjlig när människor i tillräcklig mängd lever den ständiga bönens liv. Men inte förrän dess.

Sjungadet av Namnet gör oss också medvetna om impermanensen i allt som sker och befinner sig framför våra ögon. Våra liv är fragila, plötsligt är det slut. Så obeständigt och skört är varje dygn på jorden för oss. Att sjunga Herrens lov är att redan befinna sig i det eviga livet, livet hos Honom i Hans rike. Det är alltså inte en tröst eller önskan om nästa liv utan en försäkran och en tillit till Det Nya Landet, det himmelrike Jesus alltid talar om i evangelierna.

Vi kan säga att vi sjunger oss in i himlen varje dag. Vi behöver inte gå genom olika faser av skärseld som kan vara smärtsamt nog i reningen av oss, för vi har sysslat med Hans helande rening av oss alla år då vi sjungit ständigt, bett den ständiga bönen. Det är för evigheten vi sjunger och vi tar del av den i den kontinuerliga bönen. Men samtidigt tar vi del av den Helige Andes godhet och medkänsla här på jorden, vi tar del av den etiska kvaliteten i Gud själv, den som Jesus Kristus inkarnerade i sitt liv och sin frälsning genom död och uppståndelse.

I sjungandet ser vi liksom himlen redan och vi kan nog fråga oss då och då – vad finns det egentligen att hålla så krampaktigt fast vid här på jorden? Det är så obetydligt och så obeständigt jämfört med Riket och kärleken i denna eviga dimension. Allt här förändras hela tiden, hur vi än försöker få det stabilt och referera till en abstrakt fiktiv ”jag”-bild. Vi låtsas att den inte förändras eller är helt labil. Genom sjungandet får istället Anden rum att ge medkänsla och sanning åt livet på jorden, de få år vi har att leva här.

Att ge upp denna fiktion är lätt i sjungadet tjänande liv. Hängivenheten för hans Namn upplöser denna fiktiva passion som är jaget i världens program för

begär och sträan. Detta kräver inte studier eller teologi. Det kräver ditt försjunkande i gudsmedvetenheten, i sjungandet timme efter timme, i glädje och lätthet, i den Helige Andes rörelse, den som rör galaxerna sedan universums skapelse genom Anden. Sjungandet och bönen eliminerar tyngden i den falska jag-fiktionen och fäster blicken vid Hans ansikte.

Yeshua talar om nödvändigheten av självdiciplin, i synnerhet inför girigheten och lustan. Inte endast de yttre giriga eller lustfyllda handlingarna måste undvikas, också de inre: att se med lusta på en anna kvinna än den man lever med, är att begår hor. Många anser detta extremt och omöjligt att följa. Inom min kyrka, den katolska, finns långtgående diskussioner om olika mått och steg för att förstå Yeshua på denna punkt. Många skulle säga att visst, det är klart att en viss kontroll av sina begär är nödvändig. Men få skulle kunna förklara just varför det är nödvändigt. Många stannar där och kan inte se att begären är onda om de inte skadar andra.

Inför denna invändning, som ofta är ärlig i hedonismens tidevarv, tjänar det föga till att komma med en moralistisk förklaring av synd. Säger vi det kommer många att helt enkelt inte tro oss. Deras insinkt säger dem att vi hycklar eller ljuger. Men om vi börjar i andra änden och förklarar att Gud faktiskt bor i oss redan, att Kristus uppstått för att kunna leva inom oss och att himmelriket finns inom oss redan -- och att vi därför kommer att vilja avstå från de lätta tillfredsställandena av begären, eftersom de hindrar det verkligt goda livet. När det blir uppenbart att begären, särskilt lustan och berusningslängtan, endast är dåliga ersättningar för gudsglädje, kommer bönens och försjunkandets liv i annan dager. Då blir enkelt att konstatera hur förvirrande det är att ge efter för lusten och begäret, hur detta beteenden gör det värre att finna glädje och frid.

För de flesta unga människor har avhållsamhet blivit ett negativt ord. När jag bjöd in några munkar till min skola för att tala om deras liv i bön, var elevernas frågor nästan ständigt upptagna av den sexuella avhållsamheten. Rodnande fick munkarna förklara sig och försöka visa varför de valt som de gjort. Men när de betonade glädjen som uppstår i bönens liv som följd av avhållsamheten tycktes ungdomarna ta till sig budskapet. Jag hoppades det i alla fall. Om våra ungdomar inte får kunskap om det vitala sambandet mellan kyskhet och andligt liv, kommer de att slösa bort sina år och förlora möjligheten att välja den översinnliga glädjen.

Jagandet efter okyska tillfredsställelser hindrar energin i oss att gå till glädje och frid, den spills på lustarnas förvirrande nöjesfält. Det går inte att kombinera sinnliga utsvävningar med bönens ihållande fröjder. I samma utsträckning som den sexuella energin lagras och omvandlas finner vi att en ny och mycket djupare energi leder oss till livsglädje. Det är glädjen i det nuptiala livet med Gud.

Att vara fri från känslan att begära och äga ger en upplevelse av frid i livet. För det världsliga sinnet är detta trågkigt som graven och föga åtråvärt. Men det är tvärtom en upplevelse av underbar och bestående glädje, den troendes salighet som är tyst och dold för världen men som i längden förvandlar den. Ju mer vi lever det hängivna livet i sjungandet av Hans namn, desto likgiltigare blir vi för den dramatik som världen alltid lockar oss med, både den ohyggliga dramatiken med övergrepp och terrirism, och den inre driften efter snabb gratifikation av sinnenas begär.

Yeshua undervisade sina efterföljare i strängaste ordalag kan man tycka. Hade de inte familj och vänner, levde de inte ett socialt liv innan de kallades? Gav de verkligen upp det för gott? Men Yeshua menade att de måste vara helt avhållsamma i tankar och ord och gärningar. Ingen tvekan där. Men eftersom Han visste att kravet på total avhållsamhet inte kunde uppfyllas av alla, sa han också: "Alla kan inte ta emot det här ordet, utan bara de som har fått den gåvan: Det finns de som inte kan gifta sig för att de är födda sådana, och de som inte kan det för att människor har gjort dem sådana. Och det finns andra som väljer att inte gifta sig för himmelrikets skull. Den som kan förstå detta bör ta det till sig." Med andra ord, lustan och åtrån finns i våra sinnen och måste övervinnas genom kontroll och förmåga till avhållsamhet. Att ha lystfyllda tankar fast man är avhållsam utåt är inte denna kontroll eller avhållsamhet. Inte heller renar man sig genom att gissla sig eller tvinga sig till avhållsamhet, det försvagar oss endast. Endast kunskap om vad vi verkligen är innerst inne, gudomliga arvingar till himmelriket, gudomliga andar med hemortsätt i ljuset, gör det möjligt för oss att avstå på rätt sätt från världens krav på njutning och tillfredsställelse.

Detsamma gäller girighetens krav. Ramakrishna i Indien lär ha sagt: "Gud skrattar högt vid två tillfällen: när två bröder skiftar jord mellan sig och säger "Det här är mitt och det där är ditt!" och Gud tänker. "Hela universum är mitt och de tror om en liten jordbit att de äger varsin del av den ! Yeshua säger något liknande. Den som samlar ägodelar i sina lador kan få brand om natten och allt är borta på morgonen. Våra planer för ägande och förvaltande är nät som vi fångas i och vi slipper inte loss. En gammal man som ägt mycket och förlorat allt sa till mig: "Jag sitter fast, först i det jag ägde och nu i förlusten." Andliga människor planerar inte för ägande, de har uppgivit sig jag till Gud och äger därigenom allt. Det är kärlekens tjänst och glädje.

Trots att de stora andliga traditionerna talar om icke-våld och att inte motstå det onda, är detta något som de flesta människor finner i stort sett omöjligt att följa. Tolstoy beskriver i full längd hur häpen han är att kyrkan inte förkunnar detta utan tvärtom sanktionerar våld i nationens intresse eller i klassens intresse. För honom är det absurt att kalla sig kristen i det fallet. Yeshua undervisar om att

totalt avhålla sig från varje form av vrede eller lusta till vedergällning. Att vi ska vara perfekta såsom vår Fader. Hur är detta möjligt att förverkliga?

Genom att lämna jaget för att förenas med Fadern. I den föreningen inser vi snart att vrede, hat, lusta till vedergällning, inte ens kan komma till ytan inom oss och aldrig blir något vi måste bekämpa. Det föds inte när vi utövar gudskärlek. En person försänkt i kärlek till endast Gud har lämnat det område i vilket ett jag upplever hämdlusta och Yeshua talar om ett sådant liv för oss. Vi tror inte, lurade av sinnesbegären, att detta är möjligt men det är enda vägen enligt Herren.

Absolut icke-motstånd är det Yeshua talar om, medveten om att få människor strävar efter detta -- den smala vägen används av ett fåtal -- och Han menar att endast detta upphöjda andliga tillstånd möjliggör den utvecklingen bland människor vi alla saknar idag. Men Gud är inte uppenbar för många människor. En stor variation finns bland människor historiskt liksom idag. Lidelsfulla och rastlösa människor har svårt att gå den sanningens väg som är Yeshua. Vi får grupper av människor och det vore naivt att ignorera dessa.

Som ung läste jag skrifter av den indiske Swami Vivekananda. Han skrev bl a: "Två vägar står öppna för oss -- den okunniges och den vises. Den okunnige tror att det bara finns en väg till sanningen och att alla andra för vilse. Den vise medger att plikt och moral kan variera med läggning och existensnivå. Det viktiga är att veta att plikt och moral är graderade, att den plikt som gäller för ett levnadsstadium, i en livssituation, varken är eller kan vara identisk med den som gäller i ett annat sammanhang." Mitt europeiska demokratiska ideal reagerade mot den tanke i Vivekanandas ord som kan motivera kast-tänkandet, men om vi lägger till att varje människa, oavsett livssituation måste finna Gud i kärleksfullt tjänande för att bli fri, kan jag tänka som Vivekananda: många går den breda vägen i världen, som Yeshua säger. Men endast på den smala finns den befriande sanningen. Den smala vägen är och förblir: "Gör inte motstånd mot det onda!"

I den indiska traditionen uppmanar Krishna krigaren Arjuna till kamp. Men detta handlar om kampen med "slagfältet" som det sinnliga livet utgör, den komplicerade värld som uppstår när vi lever i reaktivitet och styrda av minnen. Men tyvärr missförstår många denna symbolik och tror att Gud uppmanar Arjuna till våld. Jag mötte en gång en swami som inte kunde begripa att jag vapenvägrat vid den miliära mönstringen, inspirerad av evangeliet. Han trodde att det faktum att vi kallas till mönstring visar att vi har som plikt att militärt försvara landet. Att himmelriket är mitt verkliga land förblev ofattbart för honom. Men Yeshua är klar: den som dödar med svärd blir också dödad med svärd, ja vi dör inombords.

Den som är försänkt i gudskärleken om dagarna har ingen teori om olika plikter vid olika livsstillstånd. Hon eller han är helt enkelt i ett tillstånd av icke-våld. Spontant gör hon eller han vad Yeshua talar om -- älskar Gud i allt och alla som möter under dagen. Då sker det naturligt att älska sina ovänner, välsigna de som förföljer och be för fienderna. Men vi ser ständigt hur gudskärleken inte uppnås av människor, inte ens i kyrkorna.

Det beror på att alla är inte beredda genom anden att ta emot läran om icke-motstånd, och detta är en svår nöt att knäcka för alla kristna predikanter. Hur ska evangeliets sanning presenteras om vi vet att inte alla kan ta emot den andliga sanningen i absolut icke-mostånd? När vi inser att plikter och uppträdande måste växla för att passa olika individer och omständigheter, kan vi förstå varför Sri Krishna i Gita uppmanar Arjuna till strid med motiveringen "du är ksatrya (av krigarkast) Arjuna !" medan Kristus i Bergspredikan begär av sina lärjungar att inte motsätta sig det onda. Petrus får inte ens höja svärdet mot tempelsoldaterna som tillfångatar Yeshua just med motiveringen att den som dödar med svärd blir dödad med svärd -- något som vore självklart för en ksatriya i Indien.

I sin undrevisning om icke-motstånd mot allt ont talar Yeshua från en högre gudomlig ståndpunkt, han talar till oss troende som några som flytt världen redan. Det är detta många präster inte kan ta till sig. De har inte flytt världen, de har gjort sin tro till något i världen. Deras verksamhet som präst och församlingsledare är något som sker i världen och för världen. Bergspredikan fungerar då inte riktigt, den blir på sin höjd radikala ideal.

Man kan tänka sig att Arjuna i Bhagavad-Gita är en lekmannalärjunge och yrkeskrigare. Men det skulle bli som undermedeltiden då vi skilde på frisamma munkar och soldat-munkar. Det är inte något Yeshua lärde ut. Att vara i Guds kärlekstjänst är att inte ens ta i ett svärd. Att använda ordets auktoritet och kärlekens auktoritet, ja. Men inte våldets.

Krishna säger till Arjuna: "Din egen natur kommer att driva dig till handling", men i vår kristna tro är vår natur -- oavsett vilket samhällsskikt vi anser oss tillhöra -- att älska vår nästa, därför att nästan är den verkliga Andre som egentligen är Gud. Om nu den andre tänker döda mig kan jag skydda mig så gott det går och även med våld oskadliggöra den andre. Det är försvar. Detta är också tanken i Koranen: att skydda sig. Hur lätt att misstolka !

Men betyder inte Yeshuas undervisning att "Ge till kejsaren vad kejsaren tillhör..." att vi också strider i nationella strider och dödar andra? Så har många kristna under historiens gång tolkat. Men nej, se til Yeshuas ord och det blir tydligt att han inte medger detta. Betala skatt då denna kommer andra till del. Ge till

samhällets goda din skatt. Men lyft aldrig vapen i nationellt intresse eller annat intresse.

Föräldrar som måste leva i samhället och fullgöra sina plikter mot familjen kan stundom behöva försvara sina intressen. Säga ifrån blir nödvändigt. Fromlaren som låter sig sig dras vid näsan är inte helig utan dum. Och detta kan ske på nationell nivå. Men även om vi har rätt att skydda sig själva och de sina, bör vi varken vara flaka eller hämndlystna. Som troende och gudsälskande måste vi tillämpa icke-motstånd i dess högsta form.

Den som är ståndaktig i sin andliga bön, inte den värdsliga sortens bön som ibland predikas, kommer slutligen att leva i ett tillstånd av gudstjänst. Där faller sig icke-våld naturligt i tankar, ord och gärningar -- vilket vi påminner oss om varje dag i mässans inledande text. I det tillståndet gör vi spontant det Yeshua begär av oss -- älskar den verkliga Nästan, vem hon eller han än är i världen. På något annat sätt går det inte att älska sina ovänner, eller att välsigna dem som förbannar oss av någon anledninge, eller göra gott mot den som uppenbarligen hatar oss.

Något som alltid skapat bryderi för oss kristna är att Yeshua säger till oss att vara fullkomliga såsom vårr himmelske Fader är det. Detta går inte med mindre att vi känner oss själva som det Fadern ser i oss. För att ta en gammal välkänd bild: den gamla oljejampan. För att det ska lysa behövs kärlet för oljan, oljan, veken på oljan och elden som brinnder. Faderns ser i oss elden. Yeshua undervisar oss om att vi är elden. Vi är inte veken även om det är den som brinner. Vi är inte oljan, bränslet för elden, vi är inte kärlet för oljan. Detta är lätt att översätta till kropp, mentalt liv, emotionellt liv och själva livet. Vi är själva livet, det som lever och rör sig i Gud. Vi är inte de andra delarna.

Att vara fullkomliga utifrån denna självkännedom är underbart och enkelt. Vi är Faderns barn, precis som Yeshua undervisar oss om. Och själva syftet med människans liv är denna självkännedom. Samma tema finner vi utan tvekan i andra filosofier och religioner: Sök fullkomligheten ! Upplev Guds ljus ! Var i detta perfekta ljus, detta obegränsade liv och ljus.

Även om individuella och kulturella värdeskalor kan skifta, har vi en föreställning om det perfekta. Här är ett utdrag ur den text jag skrev och använde med mina elever inom detta tema:

"Kan vi människor nå särskilt långt i moralisk perfektion? Eller är vi alla tveksamma, svaga och förvirrade varelser? Rockgruppen Flyleaf använder denna text i låten "Perfect":

Sick of circling the same road
Sick of bearing the guilt
So open the windows to cool off
And heat pours in instead

Perfect in weakness
I'm only perfect in just your strength alone

All my efforts to clean me
Leave me putrid and filthy
And how can you look at me
When I can't stand myself

I'm tired to be honest
I'm nobody

Perfect in weakness
I'm only perfect in just your strength alone

Perfect in weakness
I'm only running in just your strength alone

I tried to kill you
You tried to save me

You save me
You save me
You save me
You save me

Perfect in weakness
I'm only perfect in just your strength alone

Perfect in weakness
I'm only running in just your strength alone

En del moralfilosofer menar att målet är moralisk perfektion och att vi måste sätta ribban så högt som möjligt för att bli tillfredsställda med vår moraliska strävan.

Men hur ska detta gå till?

En person som ofta och tålmodigt gör goda handlingar mot andra, uppnår efter en tid en viss kvalitet både vad gäller handlingarna och i sin egen karaktär. Omgivningen uppfattar dessutom en sån person som mer pålitlig än andra. Denna kvalitet, snarare än den enskilda handlingen, är det som många moralfilosofer menar vara vägen till det perfekta moraliska livet - ett liv som ingen människa kan nå helt och hållet men som de flesta ändå skulle vilja uppnå.

Istället för att diskutera och definiera vad som är goda handlingar vill många tänkare istället koncentrera sig på denna kvalitet och kalla den för "dygd". Det är en viktig distinktion. Om vi endast koncentrerar oss på den goda handlingen uppstår en del problematiska situationer. Vi skulle kunna tänka oss att om bara vi utför den goda handlingen så spelar det ingen verklig roll varför vi gjorde den, eller om vi gjorde den frivilligt eller under hot, om vi gjorde den glatt eller med stark irritation, om vi var rädda för vad folk skulle tycka eller om vi gjorde handlingen för sin egen skull.

Sanningen är ju att goda handlingar som görs av fel motiv inte bygger särskilt goda karaktärer och inte leder till personens egen dygd eller perfektion. Just detta byggande är emellertid det som de flesta menar med moralisk utveckling. Om en dålig tennisspelare slår väldigt hårt, inte för att han inser att styrkan behövs i just det slaget, utan för att är förbannad, kan hans slag genom stor tur vinna ett game, men det hjälper honom inte att bli en pålitilig och god spelare.

Man kan också tänka sig att en moraliskt medveten Gud helt enkelt kräver lydnad av en rad regler. Ibland framställs religionen som ett sådant lydande, t ex Lagen som Moses får av Gud på berget. Men närmare filosofiska studier visar nästan alltid att det är en särskild sorts människa som Gud vill få fram genom etiken. Särskilt gäller detta Bergspredikans budskap. "Saliga är de..." i denna formulering talas om en sorts människa. Den första psalmen i GT säger något liknande: "Lycklig den människa som..."

I kulturer som annars moraliskt sett är tämligen olika finns i regel en tanke att människan utvecklas etiskt från ett enkelt regellydande till en alltmer perfekt moralisk karaktär. Regler och bud är till för att utveckla människors karaktär, inte för att hålla dem i schack mot sin vilja. Paulus förhållande till Toran tycks ha varit att den utvecklar oss till att upptäcka vad gott och ont är och att upptäcka vad synden är för något i våra liv. Denna upptäckt är väsentlig för utvecklingen till Guds rike.

Ibland påpekas att dygder bara är aktuella för det liv vi lever på jorden och att de därför endast är ett sätt att en tid anpassa sig efter en viss plats och en viss

grupp - vilket kan gå bra utan egen övertygelse. Om det nu finns ett liv bortom jordelivet borde inte detta liv kräva att vi ska vara modiga, rättvisa eller ärliga. All moralisk strävan borde vara över då.

Studerar vi t ex den kristna filosofin ser vi att det är visserligen sant att vi inte behöver vara modiga inför faror i nästkommande liv. Men det kommer finnas alla skäl att anta att vi måste vara den sorts moraliska personer som vi tränade oss till på jorden. Poängen är inte att Gud vägrar ta emot en själ i den framtida världen på grund av att vissa moraliska karaktärsdrag saknas. Poängen är att om en person inte har i alla fall en elementär början till moralisk karaktär inombords, så kan heller inga yttre omständighet någonsin bilda en "himmel" för dem. En sån person kan ju knappast vara lycklig i den form av stark, djup och stabil glädje som avses med begreppet "himmel". Man kan tänka på bilden i C.S. Lewis bok "Den stora skilsmässan" där folk från helvetet besöker himmelriket under en dag. Det är alldeles för starkt ljus där och det gör ont att på marken som är av kristall. De är inte den sorts personer som passar där.

Den sociala moralen uppfanns inte med kristendomen, den fanns långt innan och förstärktes i Nya Testamentet. Den gyllene regeln "Gör mot andra vad du vill de ska göra mot dig" var en urgammal summering som även Jesus använde i sin undervisning om moral. De flesta stora moralfilosofer introducerar sällan eller aldrig nya moraliska läror utan ger liv åt de gamla. Som Samuel Johnson sa: "Folk behöver komma ihåg mycket mer än de behöver bli undervisade om något nytt". Det verkliga arbetet för moralfilosofen verkar vara att åter och åter igen föra oss tillbaka till de gamla enkla principerna - som vi alla så ofta försöker undvika.

Den moralfilosofi som söker det perfekta har inte något utarbetat program för en politik som ska leda människor till allt djupare dygd och inte heller någon modell för ett visst samhälle vid en viss tidpunkt. Det är nästan omöjligt. Moralisk perfektion är avsedd för alla människor vid alla tider. Ett socialt program som fungerar vid en viss tid och ett visst samhälle passar inte vid andra tider och andra sociala grupper.

När moralfilosofen säger: Ge de hungriga mat! undervisar den inte om hur man lagar mat. När den säger: Studera skrifterna! undervisar den inte om hebreiska eller grekiska. Moralfilosofin ersätter inte kokkonsten eller språkvetenskapen. Snarare fungerar moralfilosofen som en dirigent som får instrumenten att spela samfällt för att skapa en enda symfoni. Moralfilosofin är en energikälla som alla olika människor kan hämta näring från.

Många vänder sig till kyrkor för att få ledning i moralfrågor. Det kan naturligtvis gå bra om de finner goda moralfilosofer där. De flesta präster är dock

inte moralfilosofer. Om kyrkan utbildade ekonomer, politiker och domare skulle troligtvis samhället bli ett moraliskt godare samhälle. Men så är inte fallet. Om kyrkan sysslade med handlingsprogram för alla ekonomer, politiker och domare skulle sannolikt inte många bry sig om det. Prästen är inte utbildad eller kallad till att skapa ett sådant etiskt handlingsprogram utan är specialiserad på människans eviga ande och frälsningen till himmelriket genom sakramenten. Vi ber inte prästen om handledning i etik eller politik utan något väldigt annorlunda.

Moralfilosofen låter människor själva stå för arbetet på den moraliska perfektionen. Tillämpningen av moralen i en fackförening, skola eller en domstol måste komma från personer som är fackföreningsmän och advokater och lärare. Det måste komma inifrån. Precis som god litteratur kommer från goda författare, inte bara skickliga och framgångsrika och precis som goda familjer kommer från goda individuella mammor och pappor, inte från socialstyrelsen.

Nya Testamentet (NT) ger oss faktiskt en liten antydan om vad ett moraliskt gott samhälle är. Kanske är det mer än vi kan ta emot. Ett samhälle skildras i NT där det inte finns några parasiter eller några som bara åker med utan att bidra. En person som inte arbetar bör heller inte äta, står det. Varje individ förväntas bidra till något gott med sitt dagliga arbete. Redan så långt befinner vi oss på 2000-talet långt bakom. Vi har ännu inte ett sådant samhälle. Många lever på olika former av brottslighet, ännu fler deltar i handel med skadliga produkter.

Vidare skildrar NT ett samhälle där inga onödiga eller lyxbetonade struntartiklar produceras. Inga oärliga försäljningsmetoder används. Inga skrytsamma eller falska informationskampanjer bedrivs. Ingen tjänar oförtjänt stora summor på andras behov. NT skildrar ett samhälle med många vänstervärderingar. Men samtidigt beskrivs ett samhälle där alla lyder och visar både yttre och inre respekt inför alla myndigheter som är tillsatta på ett rättvist sätt. Barn lyder sina föräldrar och kvinnor lyder sina män -- något som är tämligen impopulärt i vår tid. Men framför allt skildras ett samhälle där glädje dominerar. Sång och dans, jubel och fest, är vanliga inslag. Oro och ångest är främmande för detta samhälle. Dygder som artighet och hövlighet är prisade dygder i detta NT-samhälle.

Om NT-samhället fanns någonstans på jorden och vi besökte det, skulle vi troligen resa därifrån med en märklig blanding av intryck. Vi skulle tycka att det ekonomiska livet var väldigt socialistiskt upplagt men att familjelivet och det sociala livet i övrigt var väldigt gammalmodigt, kanske till och med ceremoniellt och en smula aristokratiskt. Många av besökarna skulle gilla något men de flesta skulle inte gilla NT-samhället som helhet. Och något är nog inte att förvänta om ett moraliskt perfekt samhälle presenteras för oss.

Trots att de flesta tänkande människor håller med i princip om NT-samhällets etik har vi alla gått ifrån det på olika vis. Många moralfilosofer pläderar för ett samhälle som är ett modifierat NT-samhälle, modifierat så som den enskilde filosofen vill ha det. Vi finner hos Thomas Hobbes en lydnad, hos John Locke den moraliska dygden, hos Swift respekten och hos Rousseau frihetens lust och glädje. Alla tar fram några sidor och glömmer de andra. Därmed kan moraliska grupper och polititiska rörelser kämpa mot varandra och alla ha rätt på sitt sätt.

Ett moraliskt råd vi fått från de gamla grekerna och även från den äldre judiska traditionen liksom de medeltida kristna filosoferna, men som helt bortses från idag är detta: ta inte ränta på utlånade pengar. Att låna mot ränta är idag grunden för vårt ekonomiska system. Har vi då fel när vi hävdar att det är moraliskt riktigt att låna ut mot ränta? Vissa filosofer hävdar att Moses, Aristoteles och Thomas Aquinas inte kunde förutse den aktiebörs vi har idag. De tänkte dessutom endast på den utlånande individen, inte företag och regeringar.Tre stora civilisationer har emellertid tidigare förbjudit räntan. Vi baserar vår ekonomi på den.

Att skänka till fattiga är en moralisk dygd i NT-samhället. I den liknelse som handlar om getter och får -- vilka som kan komma till himlen och inte -- är denna princip om hjälp till den fattige en avgörande dygd. Idag hävdar många att ett gott samhälle inte ska ha fattiga, det ska vara så organiserat att de fattiga inte finns. Det är en gemensam politisk fråga, inte en individuell moralisk plikt. Men samtidigt kan vi tänka att detta inte utesluter den individuella skyldigheten att hjälpa fattiga. De flesta av oss känner nog alltid att vi skänker för lite.

För de flesta ligger hindret till att hjälpa fattiga inte i vårt begär för lyx eller kärlek till pengar utan i en rädsla för ekonomisk osäkerhet. Detta skulle ses som en frestelse i NT-samhället. Ibland hindrar även vår stolthet att vi hjälper fattiga. Vi skänker hellre där det syns -- någon känd form av välgörenhet, någon stor gala.

De flesta människor vill finna något gott i vårt samhälle och försvara det. De som hänvisar till det moraliskt perfekta eller till NT och den kristna traditionen hämtar argument för något som redan sker i samhället och försvarar detta. Men samtidigt undviker vi andra saker som vi borde göra. Vi är som elever som inte vill acceptera lärarens auktoritet men samtidigt hävdar att vi gör som han säger i vissa hänseenden. Andra saker som vi inte gör vill vi helst inte prata om. Vi talar då om "ålderdomligt" eller "överdriven lydnad".

Därför kommer det moraliskt perfekta samhället inte att bli verkligt förrän alla uppriktigt vill ha det. Vi kan upprepa: Gör mot andra vad du vill att de ska göra

mot dig ! tills vi blir blåa i ansiktet av ansträngningen, men vi kan inte utföra det förrän vi uppriktigt älskar vår nästa som oss själva. Den sociala moralen kräver en inre byggnad som vi ännu inte har. Den långa omvägen blir till slut de kortaste vägen till målet.

NT-samhället sätter kärleken i högsätet, både den till nästan och den till Gud. I äktenskapet menar man att kärleken får ett viktigt uttryck. Men många moralfilosofer har kritiserat äktenskapet som en borgerlig och ensidigt heterosexuell institution som ofta bundit upp kvinnor och isolerat individer i kärnfamiljen.

Men vilken moral innebär äktenskapet? Återigen ser vi en strävan efter det perfekta. Det traditionella kristna äktenskapet såsom det skildras i NT lägger inte något främmande på den passion mannen och kvinnan känner inför varandra. Men äktenskapet fordrar någonting av bådadera. Detta som fordras finns redan med i den naturliga attraktionen som två förälskade känner. Det ligger i den naturliga åtrån att vara trogen den andra. Lusten och attraktionen har enligt denna tradition själva troheten i sig själva från början. Det läggs inte på utifrån.

Men skilsmässostatistiken tycks säga något annat. Många teorier under 1900-talet utgick dessutom från att lust och attraktion kunde separeras från trogen kärlek och detta gjorde skilsmässan enklare. Löftet jag ger när jag är kär och på grund av att jag är kär innebär att vara trogen min älskade så länge jag lever, så ser den kristna moralfilosofen på saken. Löftet innebär naturligtvis att jag är trogen även när jag upphör vara kär.

Synen på moral och ärligt löfte utgår från att ett löfte gäller något jag verkligen kan utföra, inte en symbolisk omöjlighet som man säger för det att det låter fint. Ingen kan lova att han eller hon kommer att fortsätta känna på ett visst sätt. Ingen kan lova attraktion och förälskelse. Det vore som att lova att aldrig mer ha huvudvärk eller som att lova att alltid i fortsättningen vara hungrig. Löftet går ut på något annat.

Kritiker har kring detta "perfekta" äktenskap betonat att det är meningslöst att tvinga ett par att leva ihop år efter år fast de inte längre är kära i varandra. Det finns naturligtvis ett sunt förnuft i att fortsätta leva tillsammans. Man ger ett hem åt barnen. Man skyddar kvinnan som kanske offrat en karriär för att vara hemma med barnen. Man skyddar kvinnan från att bli lämnad när mannen i 45-årsåldern hittar en yngre vackrare kvinna och erfar förälskelse igen.

Men det finns också ett annat skäl som säkerligen många känner igen. Det är lite svårt att förklara detta skäl. Det är svårt därför att många inte förstår att när

B är bättre än C så kan faktiskt A vara ännu bättre än B. Många tycker om att tänka i svart-vitt, i gott och ont, inte i gott-bättre-bäst och motsvarande dåligt-sämre-sämst. Men här måste vi tänka så för att se äktenskapets moraliska dygd.

Att vara kär och känna attraktion är enligt NT ett fantastiskt tillstånd. Det är ett tillstånd som gör oss gott på flera sätt. Det gör oss generösa, modiga, det öppnar våra ögon för all möjlig sorts skönhet, inte bara den älskades, det underordnar den rent animaliska sexualiteten under en högre princip. Vi märker hur kärlek besegrar lust och integrerar den. Ingen förnekar att förälskelse är vida bättre än simpel sensualitet och kall självupptagenhet.

Här varnar moralfilosofin oss. Det tokigaste vi kan göra ut filosofisk synpunkt är att ta en viss given impuls i vår natur och göra den impulsen till ett mål att följa framför allt annat. Att vara kär och attraherad är något gott men inte det bästa. Det finns många saker som är sämre men samtidigt många saker som är bättre. Man kan inte basera ett liv på att vara kär. Det är nobel känsla men det är alltid fortfarande en växlande känsla, inte pålitlig.

Ett emotionellt tillstånd kan inte förväntas vara detsamma över tid, det kan inte förväntas vara detsamma ens en kort tid. Kunskap varar, principer varar, vanor kan förbli mer eller mindre permanenta. Men tillstånd kommer och går. Hur mycket vi än skildrar förälskelsen i filmer och romaner, kommer den inte att förbli sig själv. Den går alltid förlorad. När en saga slutar med orden "...och så levde de lyckligt i alla sina dagar" betyder det inte att de kände varje dag vad de kände dagen innan de gifte sig. Det vore högst beklagligt om det skedde: för vem skulle stå ut med förälskelsens intensitet ens i fem år? Vad skulle hända med aptiten, med sömnen, med arbetet, med vännerna?

Att vara kär är alltså inte det perfekta. Att sluta vara förälskad är inte att sluta älska enligt NT-moralen. Att älska är inte endast ett emotionellt tillstånd. Det är snarare en fördjupad enhet, en verksamhet där man använder viljan och medvetet förstärker kärleken med vanehandlingar. I det kristna äktenskapet tänker man sig dessutom en förstärkning från ovan, kallat nåd, vilket gör att man viger sig inför en vigd präst. Poängen är att ha denna kärlek inför varandra även när man inte tycker om varandra.

Här närmar vi oss också perfektionen i att älska sin nästa som sig själv. Vi älskar då oss själva även i situationer där vi inte tycker om oss själva, även i situationer där vi hatar det vi gjort. Detta blir möjligt när vi vet att vi inte är kroppen med sina begär, de omväxlande emotionerna eller ens det resonerande förnuftet. På samma sätt älskar vi i ett äktenskap en person som vi ibland inte tycker om, ibland till och med hatar. Dessutom kan denna kärlek faktiskt

uppehållas när den andra är kär i någon tredje person. Vi älskar det eviga i oss, det evigt värdefulla i Gud.

Förälskelsen ledde de två till att lova trohet. Kärlek och trohet integrerades. Kärleken gör det sedan möjligt att under många år hålla det löftet. Äktenskapet drivs med detta bränsle, denna kärlek som är något annat än specifika emotionella tillstånd och som fungerar även i situationer där förälskelser i främmande personer uppträder. Förälskelsen var explosionen som startade äktenskapet.

Trohet är i denna form en moral som närmar sig perfektionen. I filmer och romaner skildras ofta längtan efter nya förälskelser på ett förskönande sätt och mycket sällan framhävs troheten som den verkliga kärleken. Det är kanske därför moralfilosofer gärna hänvisar till äldre "gammalmodiga" skrifter och principer. Skulle vi följa moderna romantiska filmer och romaner så skulle allt familjeliv snart vara över. Det tar emellertid både tid och filosofisk tankemöda att så att säga deschiffrera oss bort från falska bilder av attraktion och förälskade tillstånd tillbaka den realistiska kärleken."

Men vad menar Yeshua med gudomlig fullkomlighet? Så länge vi tror att vi endast är kropp, emotioner och tankar inom tid och rum och kausalitet, kan vi inte veta vad denna fullkomlighet är. Vi anar bara att det rör sig om ett ovanligt tillstånd. Det är inte ett emotionellt och labilt tillstånd men något annat. Det är ett tillstånd av bestående frid och varaktig uppfyllelse. "Min frid ger jag er" säger Yeshua vid ett tillfälle.

Det är helt klart att varje människa längtar efter uppfyllelse och fullkomlighet på olika sätt -- i sina relationer till andra, i sitt arbete, i sin ensamhet. Men när vi når de mål världen erbjuder, är vi uppenbarligen inte nöjda. Vi kan ha en präktig familj och goda vänner och njuta av en viss rikedom och god hälsa. Vi kan ha personlig charm och skönhet, vi kan ha gott rykte och anseende inom en krets människor. Ändå följer oss diskret en känsla av tomhet oh besvikelse. Så många filmer, romaner och sånger handlar om detta.

Det är naturligtvis alldeles riktigt, som den epikureiska filosofin säger, att våra världsliga njutningar i sin begränsning ändå duger gott för stunden. Vi kan ha en viss kortvarig glädje av en framgång eller av barnens lycka i sina liv. Men vi glömmer att dessa hänger ihop med sina motsvarigheter besvikelse och motgångar -- som vi då också får ta emot med jämnmod. Den gamla theravadatraditionen inom buddhismen strävar genom meditativa övningar efter en negativ fullkomlighet, liksom mystiker som Johannes av Korset: den fullständiga frånvaron. Implicit är det frånvaron av lidande, men det blir frånvaron av allt som syns i det vakna dagsljuset. Vi väljer hellre själens natt hos Gud.

I Indien fick jag lära mig innebörder av sat-chit-ananda: den positiva formuleringen av varat i tre termer. Klarhet-Medvetande-Lycksalighet var den översättning jag fick lära mig. Bakom varje mänsklig utövning av yoga ligger längtan efter detta verkliga Vara. I kristna termer är det Faderns himmelska verklighet, om vilken Yeshua ständigt undervisar.

Var finns denna himmelska verklighet? En theravadamunk från Canada sa nyligen: alla trosföreställningar är bara abstrakta gissanden. Han glömde att all buddhism bygger på tro och förtroende för något som är större och som verkar inom oss och är möjligt att praktisera, dvs. tro på. En kristen säger som Yeshua: himmelriket finns inom oss. Det är alltså konkret, har med den levande existensen att göra. Det är inte abstrakt och metafysiskt. När sinnets renats genom bönens andliga träning inser människan sitt eget sanna väsen. Hon kan kalla det Annata, Nibbana, Atma, Sat-Chit-Ananda --- eller Adonai som israeliterna säger, eller Abba som Yeshua säger.

Guds rike finns inte, säger Yeshua, här eller där. Det är inte en lokalisering, det är inte en kontingent plats. Visst talar evangelisterna om en kroppslig person de kalla Mashiach. Men om vi inte medger att Kristi ord syftar på gudomligheten inom människan, kontaktbar, uppenbar för bönens uppmärksamhet, kontinuerligt där för vår rening och praktik -- hur skall vi då kunna förstå hans bön till Fadern? Han påstår där att han är i oss och Fadern i honom. Vi ska enligt Yeshua vara fullkomligt förenade med det Verkliga.

Eller om vi tar Pauli påminnelse till korintierna: "Hur kan Guds tempel förlikas med avgudar? Vi är den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: Jag skall bo och vandra mitt ibland dem och vara deras Gud, och de skall vara mitt folk." Vad hindrar oss från att uppleva senna sanning, att Gud alltid är inom oss? Det är vår okunnighet -- endera att vi inte har någon sann natur i nibbana (som den västerländske munken) eller att vi tror vi är kroppen, tankarna eller emotionerna. Den falska identifieringen av vår samna natur, som ande, gör att vi endast skapar mer obehag, mer lidande, mer sorg i våra liv, på varierande sätt.

Det kristna bildspråket är universellt. Ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte makt över det. Guds ljus lyser men okunnighetens slöja täcker världen. Denna okunnighet är en direkt och smärtsa upplevelse. Den kan undanrjas endast av en annan lika direkt och omedelbar upplevels i bön och meditation. Skillnaden mellan okunnighet och gudsupplevelse är, som Buddha sa, att likna vid skillnaden mellan sömn och uppvaknande. Många buddhister som tror att de är agnostiker bör kanske begrunda denna liknelse en smula.

I vår okunnighet och agnosticism finner vi det svårt att tro att man faktiskt kan uppleva Gud. Ja, mången modern sökare uppreser sig mot blotta tanken och letar efter någon form av andlighet som inte "kräver" gudstro. Och likväl har det alltid funnits stora lärare som ser Gud, talar med Honom och upplever förening med Honor. Sådana lärare som Moses, Yeshua, Zarathustra, Vyasa, Gautama Buddha, Sri Caitanya och Sri Ramakrishna -- den senare inte bara upplevde Gud utan hävdade dessutom att alla måste göra det för att alls göra framsteg på vägen.

En bra beskring av hur palibuddhismens "nibbana" är Gud i en filosofisk form finns i Heilers bok "Die buddhistiche Versenkun" där att han ser nibbana som människans erfarenhet av Varat i sin renaste och godaste gestalt. Det är vad den judisk-kristna traditionen menar med den Obeskrivlige som Gud är. Han kan inte avbildas, inte beskrivas, inte kännas som något begränsat.

Många sökare upplever "den stora Varelsen" som är rent ljus bortom allt mörker. Buddhister kan tala om det Obergänsade Ljus som Amitahba Buddha är i sitt paradis, dit han inbjuder oss alla. Yeshua säger i: "Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall ha livets ljus.» Han säger också: "...och ni kommer att förstå sanningen och sanningen ska göra er fria. Men vi härstammar från Abraham, sa de, och har aldrig varit slavar åt någon människa på jorden. Vad menar du med 'göra er fria'? Yeshua svarade: Ni är slavar under synden varenda en av er. Och slavar har inga rättigheter, men Sonen har alla rättigheter som finns. Om därför Sonen gör er fria, så är ni verkligen fria."

Denna sanningsupplevelse möjliggörs genom en andlig förvandling, eller med Jesu ord, en pånyttfödelse. Till Nikodemos säger han: om en människa inte blir född på nytt kan hon inte se Guds rike. Som en kommentar till detta kan vi se den tyske mystiker Angelus Silesius: "Föddes Kristus tusenfalt uti Judeens stall/ men ej i dig, så vore dock din frälsning all..." -- det vill säga: endast när Gud föds i dig, kan förvandlingen ske.

Vad menar kristna med att Kristus föds på nytt i oss? Förmodligen förekommer alla möjliga fantasier om detta. När jag var i Indien började undervisningen med att vi alltid finns i ett av tre tillstånd: vaken, sovande med dröm och sovande utan dröm. I dessa tre tillstånd är det omöjligt att se Gud. Vi kan inte tro på Gud i något av dessa tre tillstånd. En katolsk präst jag mötte i Rishikesh sa att denna grundläggande sanning lett honom till den verkliga Faderns, som Jesus talar om. Men de kristna mystlker jag senare bekantade mig med, delvis med hjälp av just denna katolska präst, menar att vi kan vara i ytterligare ett tillstånd -- utanför tid och rum, utanför kausalitet, utan det "jag" som är i tiden. Det är detta Yeshua talar om. Då är vi inte längre inom den mänskliga religionens föreställningar, vi är i Fadern.

Fadern är himmelriket och det är ingen plats vid en tidpunkt, det är det fjärde tillstånd en människa kan vistas och leva inom. Det som upplevs där upplevs av "ingen", för vi har dött med Kristus på korset i detta tillstånd. Vi är inte kvar på scenen för all tro på att det finns ett "jag" som ska uppleva något är undantvättad. Vi endast är och detta rena vara är himmelriket. Det som erfars här kan aldrig vederläggas av någon som helst teologi eller av någon som helst annan erfarenhet. Detta i motsats till fantasier, emotionella tillstånd under exstas, bilder vi ser i drömtillståndet, som ju alla dementeras vid uppvaknandet eller när vi nyktrar till från exstasen.

Trots att det himmelska tillståndet övergår och aldrig kan identifieras som tankar. emotiva rörelser eller sinnesförnimmelser, motsäger inga av dessa erfarenheter detta fjärde tillstånd som Yeshua vill att vi ska ta emot i nåd. Det motsäger inte på någon punkt det begrundande och analyserande förnuftet. När det upplyser hjärtat och vi får tillit till himmelrikets tillstånd, undergår vi en varaktig karaktärsomvandlng som våra medmänniskor ofta kan uppfatta i vårt sätt att vara. Därmed inte sagt att vi beter oss som många anser att helgon ska bete sig !

Det är inte enkelt att förmedla hur vi genom detta tillstånd föds på nytt, för alla klichéer är oandvändbara och oftast är tystnad det bästa. Det är inte i tiden vi blir fullkomliga, det är i Fadern vi blir det. I detta översinnliga tillstånd tjänar vi Herren och endast Honom. I detta kontinuerliga medvetande om världen är all mångfald utplånad. Vi ser endast Gud och det är Allt som Gud. Endast Fadern existerar och man upplever genom detta den frid som overgår allt förstånd.

Jag försökte sammanfatta detta i en liten text för eleverna mina med titeln Allt Gud som (humlebo.nu/alltgud.pdf) Hinduerna kallar detta hjärtats tillstånd samadhi, buddhisterna nibbana och de krishna unio mystica eller förening med Gud. Men få är intresserade i dagens kristna kyrkor att träda in i detta Guds rike, man talar hellre om det som ett poetiskt och etiskt ideal. Få vågar sträva efter att finna det, det är helt enkelt inte riktigt rumsrent. Som Bhagavad Gita säger: "Vem strävar efter fullkomlighet? En kanske bland flera tusen?" Och psalm 1 säger om dessa få som inte följer världens vägar: "Salig är den som inte följer de ogudaktigas råd och inte går på syndares väg eller sitter bland bespottare utan har sin glädje i Herrens undervisning och begrundar hans ord dag och natt. Han är som ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i rätt tid och vars blad inte vissnar."

Under min vistelse i Indien började jag spontant sjunga Guds namn när jag gick längs stigen från samhället till min grotta, där jag bodde en tid. Detta gjorde

att människor började buga och hälsa mig när jag gick upptagen av mitt sjungande, särskilt när jag hade mina ockrafärgade nysydda kläder på mig.

Jag hade tröttnat på mina indiska lärares sega utläggningar och den yoga jag gjorde visade sig endast vara gymnastik. Meditationen var nedlugnande men inte lyckogivande, fann jag efter en tid. Att sjunga Namnet var däremot lyckobringande, det var svårt att inte le stort och må väldigt bra inuti när jag sjöng.

Och så är de än idag, över fyrtio år senare. Eftersom jag är kristen från Europa är det Yeshuas namn jag sjunger. I Indien inledde jag med OM NAMO BHAGAVAN som betyder ungefär "jag tar min tillflykt till Herren" och därefter OM NAMO YESHUA, alltså "jag tar min tillflykt till Herren Yeshua". Vi kristna tänker ju att Gud själv tog plats i denna profet från Israel och då är detta det riktiga namnet att sjunga.

Men detta sjungande blev också ett undervisande. Flera indier blev glatt överraskade att Yeshua är Bhagavan, för den jämlikhet inför Gud som mannen från Nasaret predikade är vad många i världen söker, särskilt de som är fast i kastsystemet eller i ett strikt klasstänkande. Alla vet ju att Jesus var de fattigas vän, liksom många kända kristna helgon. Jag hittade i Rishikesh en bok med titeln "St Francis, the Western Bhakta Who Loved the Poor". Att Gud kan älska de kastlösa var en revolutionär tanke i Indien.

Poängen med att ständigt sjunga Guds namn är lycka. Om man är inne på att få ut något annat, eller skapa någon effekt i omvärlden, är det endast en tröttande sysselsättning. Gör man det som en diciplin blir det ledsamt. Därför ser man många anhängare av Hare Krishna-rörelsen som mekaniskt och mödosamt utför sin kirtan, liksom många i de kristna kyrkorna som tar sig genom psalmerna med ansträngning, behagligt dränkta av orgelbruset. Att sjunga Guds namn är meningslöst när det inte är lyckan som står i centrum.

Essensen i Namnet är lycka. Det är ett tillstånd före alla tillstånd, en natur före alla jordiska temprament, ett primordialt ljus som fyller hela kroppen när vi går in i det. Det är en omständighet före alla andra omständigheter i detta växlande jordeliv. Därför är sjungandet av Namnet möjligt i alla lägen -- tyst i hjärtat kan sången pågå om det inte passar sig att sjunga högt där man befinner sig. Denna lyckosång kan dygnet runt vara vår egen natur. På så sätt förblir vi i Yeshua, vi lever i Fadern.

Att ständigt, om och om igen, komma ihåg Fadern, är en sorts fundamental ordning. När vi är i den, kommer allt annat som det ska, även om svårigheter alltid dyker upp. När vi inte är i den, blir till och med religiöst prat meningslöst, liksom

allt annat prat. Det är tur att vårt mentala liv är så obeständigt, liksom emotionerna. Det medför nämligen att vi måste praktisera dhikr -- att sjunga Namnet och minnas Fadern. Annars går vi förlorade i kroppsliga, mentala och emotionella rörelser och innehåll. Många klagar över det jobbiga i att vara född som människa med alla dessa fluktuationer i begär, i kroppens och känslornas alla händelser. Men det är ett unikt instrument för oss att ständigt minnas Gud och sjunga eller viska Hans namn. Utan dessa distraktioner skulle vi inte kunna gå till Herren. Tack vare växlingarna och impermanensen har vi alltid möjligt att vända om, konvertera och gå till hans Vilja. På det sättet har vi en stor fördel emot Adams och Evas liv i paradiset. De fick närvaron gratis, vi måste röra oss fram till den, konvertera. Det är en extra glädje !

De fiesta filosofer tvistar om huruvida man kan finna Gud och om huruvida fullkomlighet i någon enda mening är möjlig att uppnå eller se eller erfara. Under hela medeltiden pågick handgemäng och ordstrider om vem Kristus var och om våra möjligheten att, som Yeshua sa "vara fullkomliga som Gud är det". Oändliga är debatterna om vad Kristus menade med allt han sa. Att förstå sanniugen tycks vara en omöjlig uppgift !

Men när Yeshua HaMaschiach talade till sina åhörare menade han bokstavligen att Fadern kunde ses i detta liv som vi nu lever. Hade det rört sig om en svår abstraktion kunde inte många se den, hade det rört sig om avancerade andliga nivåer, kunde inte många ha förverkligat detta seende. Men han menade att olärda fiskare och hantverkare kunde se perfektionen i Fadern här och nu. Så underbar är sanningen att detta är möjligt och de naturligaste som finns för oss gudslängtande människor. Folk hungrar efter denna sanning. Kineserna i vår tid hungrar efter denna sanning. Det fanns 17000 missionärer i Kina 1949 men fem år senare ingen alls, de var utdrivna. Idag 2015 finns miljoner församlingar och många miljoner ivrigt troende kristna i Kina. Hungern har lett till detta, hungern efter helig Ande, efter att se Gud.

Att se denna sanning om möjligheten att se Gud och bli fullkomliga som Fadern, är vad de flesta andliga sökare längtar efter. En buddhist jag mötte ägnade sig åt att räkna sina andetag och sina fotsteg när han promenerade. Jag sa till honom: "Vad tjänar det till att lugna ner sig genom att meditera på detta sätt? Njut av din tid på jorden istället och var perfekt såsom Gud är det !" Många tror, liksom denna buddhistmunk att vi hamnat på en tokig plats och behöver lugna ner oss, vara tysta och inåtvända. Även kristna kloster är fulla av inåtvända personer som inte accepterar Herrens skapelse. Det är ett slags tyst förnekande. Och framför allt en förlust av "föröka er och uppfyll jorden" som Faderns vilja uppenbarligen är.

Yeshua lärde oss hur vi ska lära känna Gud. Han lärde det som profeten Hosea skriver att Herren säger: "Jag är som en grönskande cypress, hos mig finner du din frukt. Den som är vis förstår detta, den som är förståndig besinnar det. Ty Herrens vägar är rätta, och på dem vandrar de rättfärdiga, men överträdarna kommer där på fall." (Hos. 14) Yeshua påstod inte att gudomlig fullkomlighet kan gudomlig fullkomlighet kan nås först efter kroppens död. Vikingarna tänkte så. Egyptierna tänkte så. Men tyvärr har den tanken åter vunnit inträde i vår kristenhet bland ganska många.

Upplev Herrens perfektion här och nu ! Denna för många otänkbara uppmaning kan vi höra från människor av olika tro världen över. Det huvudsakliga hindret som ligger i vägen för denna gudsuppmedvetenhet är faktiskt något så enkelt som lättja och brist på entusiasm. När jag läste Knox's stora genomgång av alltför entusiastiska kristna -- "Enthusiasm" -- insåg jag att en historisk dämpande blöt filt genomsyrar teologin sedan flera sekel tillbaka. Istället förordas en katastrofal slapphet i sökandet efter det ljus Yeshua talade som, det ljus som ska upplysa hela vårt medvetande.

Yeshua gav uttryck för denna fara när han sa: »Den som ser sig om när han har satt sin hand till plogen, han passar inte för Guds rike.« (Luk. 9:62) Vilka passar inte för Guds rike? De som lägger hinder ivägen för entusiasmen, för hängivenheten. När Luther 1513 upptäcker att Guds frälsning har givits till honom, kan han ge upp alla yttre handlingar och lita på Gud -- men därmed förstås inte förklara riket fjärran från oss ! Vilket många senare protestanter gjort.

När fullkomlighet upptäcks, som för Luther 1513, blir sökarens hela personlighet som inifrån upplyst. Man får glädje och medvetande som skiner av perfektion. Men det är väl helt naturligt att de privata vägarna dit ser olika ut och ger olika erfarenheter. De egensinniga tendenser som finns i den mänskliga utrustningen gör uppenbart att somliga människor är mer intellektuella, andra mer emotionella, somliga mer aktiva och utåtriktade och andra åter kontemplativa och stillhetssökande. Den katolska och ortodoxa kristenheten erbjuder nischer för alla dessa temprament. Men de skymmer ofta det Yeshua lär oss: var perfekta såsom er Fader är det. Och detta är hängivenhetens väg, den ursprungliga toran: du ska älska Herren din Gud av allt ditt hj'rta och av all din själv och av allt ditt förstånd. Denna tora fulländade Yeshua i oss och åt oss.

I denna Yeshuas undervisning om hängivenhet och tjänande kärlek finner vi i de senare redigerade evangelierna -- som skrivits av begåvade grupper av skrivare -- yttanden av olika slag. Vi finner uttalanden i vilka han betraktar sig själv som dualist, en Faderns tillgivne tjänare och rekommenderar denna hållning hos oss. Vi finner uttalanden där han hävdar sin fulla identitet med Fadern och likaledes

rekommenderar detta för oss. Den huvudsakliga bönen är Fader vår och i den är vi helt klart dualister som tillber Fadern och önskar att Hans vilja sker och att vi håller Hans namn heligt. I Johannesevangeliet, som är skrivet av en annan sorts tänkare, framhåller Yeshua identiteten mellan oss och honom själv och med Fadern. Om ni älskar mig så håller ni mitt ord och min Fader ska älska er och vi ska komma till Honom och ta vår boning i Honom. Här är det inte dualism utan identitet. Och som Augsut Tholuck, den tyske filosofen och teologen skrev: "Det man älskar, det blir man" -- det är den tanke som genomsyrar Yeshuas undervisning.

Att med kärlek förbli i Yeshua är att förbli i Fadern. Som grenen inte kan bära frukt av sig själv, utan endast om den förblir i vinträdet, så kan vi inte heller få gudomligt liv om vi inte förblir i Yeshua. Den som har "sett" Yeshua som ett med Fadern har också "sett" Fadern. Denna kärleksfulla identitet är underförstådd i sådana uttalanden. Genom gudskärlek ska vi komma till detta gudomliga Mig. Återigen som Tholuck uttrycker det: "Människor kan man älska när man lär känna dem, men Gud måste man älska för att lära känna!"

Flera andliga traditioner har särskilt framhävt hängivenheten som den "enkla" vägen. Amitabha-buddhismen talar alltid, ungefär som Yeshua, om att låta Faderns räddande löfte verka inom oss och ge oss födelse i paradiset, i det Rena Landet Sukhavati. Man markerar skillnaden mellan att låta den Andra kraften föra oss över jämmerdalens flod istället för att försöka simma över med egen kraft. Paraleller till detta finner vi hos många katolska mystiker och även hos Luther i början av hans upptäckt av Romarbrevets verkliga innebörd. På denna väg är vår avstående från världen helt naturlig. Även då vi syndar vet vi att räddningen är verkställd och vi längtar att endast "sola i Fadern" som Gutman Locks uttrycker sig när han ska förklara den verkliga judiska toran.

När vi ser alla våra känslor som endast förbipasserande virvlar i luften behöver vi inte undertrycka dem eller sublimera dem utan endast minnas Faderns namn och sjunga det stilla för oss själva, tyst eller högt. Vi riktar allt som sker till Gud för att vi älskar Herren. Det är något så fundamentalt i människan: längtan efter att bli älskad, längtan efter att få tillgivenhet från maken eller makan, barnen, barnbarnen, från en far, en mor. Men inte alla inser att denna längtan i själva verket är detsamma som längtan efter Gud. När jag läser mina dagboksanteckningar från den grotta vid Ganges jag bebodde under min tid i Indien, inser jag att kärleken till hustrun hemma i Sverige gick upp i kärleken till det gudomliga. De sammanföll.

När allt kommer omkring känner vi oss ofta besvikna och ensamma i våra relationer till varandra. Människor klarar inte bördan av denna gudslängtan och i våra relationer erfar vi ofta bristen på gudsmedvetande. Det uttrycker sig i en

saknad som endast Herren, den högsta kärlekens Person, kan fylla och eliminera med absolut kärlek. Som Philip Yancey uttryckte det i en intervju i England: "Gud kan inte hjälpa att han älskar oss vad vi än tar oss till!." Det är den äkta varan, den sannaste relationen till Fadern som är perfekt.

Gudskärleken gör det möjligt att säga: "Det är inte för makans eller makens skull vi håller varandra kära utan för Faderns skull. Det är inte för barnens skull vi älskar dem utan för den Fader som vill se oss alla som sina barn." Abba Faderns kärlek drar oss till sig, men vi missförstår den. Vi tror att den gäller vår identifikatione med emotioner och mentala tillstånd eller kroppens liv och hälsa. Philip Yancey berättar om hur hemskt församlingen missförstår hans pappas sjukdom, så mycket att de tar honom från andningsmaskinen för att med bönens hjälp hela honom -- och han dör inom kort, endast 24 år gammal. För att förstå Faderns kärlek rätt, för att den ska uppfylla vår hjärta, måste vi släppa dessa identifikationer med det mentala och emotionella och kroppsliga och vända oss till gudsmedvetandet självt, till Faderns egen natur.

Detta innebär förstås inte att mänsklig önskan om att kroppen ska få vara frisk och våra känslor goda känslor och våra tankar fina tankar. Tvärtom ska vi ta emot alla goda erfarenheter vi kan få men komma ihåg Faderns närvaro i alla omständigheter och sjunga Hans namn med hjärtat. Det är inget fel på mänskliga egenskaper som medlidande och osjälviskhet. Men dessa ska alla befinna sig i Faderns närvarotillstånd, annars väcks vår girighet och vårt ägandebehov även på det andliga området. Det blir så lätt "heligare än dig" som gäller.

Den som söker Herrens närvaro kan förvisso se Honom bakom en rad olika traditioner -- men varför inte enkelt se att Gud är En ? Namnen är många med Fadern är En.

Kapitel 25 : Om paradistron

När jag var ung skrattade jag åt alla som trodde påevigt liv eller på paradiset. Kan ni inte leva här? undrade jag. Men så mötte jag en dag en katolsk präst som i förbigående nämnde att paradiset finns i ögonblicket, för Gud har inga tempi. Det förbryllade mig länge.

Längre fram tyckte jag mig förstå och började tro på detta för den livsglädje som uppstod. Många elever i filosofi anmälde sig oväntat till en försökskurs i "Paradisets filosofi" och jag sa ungefär så här vid kursstarten:

Jag ska ge er en kurs om paradiset och ni är välkomna hit. Ni behöver inte vara ängsliga för bristande kunskaper i teologi eller filosofi eller mystik. Det är nästan bättre att inte ha så många kunskaper och åsikter i ämnet. Ett problem är att alltför lärda personer tycker paradiset förutsätter helvetet. Man kan inte få det ena utan det andra, så att säga. Man bör ha levt i ett helvete innan man kan få bli värd en smak av paradiset. Eller om man längtar efter paradiset så är det ett sant tecken på att man lever i helvetet och vill därifrån. Och då är det mest en önskedröm. Och så vidare. Många är fientligt inställda till paradis, vare sig det kommer senare eller tidigare.

Så det är vad jag menar med en fördel i att vara lite olärd och osäker på vad paradiset är för något. Själv skrattade jag bara åt folk som trodde på ett liv efter detta när jag var i er ålder ! Det jag nu ska säga på den här kursen är bibliskt enligt min mening, men före Bibeln fanns persisk och babylonisk litteratur så tankarna och tron är urgamla.

Jag stötte dock på tanken på paradiset i småskolan. Vi hade en fantastisk vikarie för vår egen stränga och tråkiga tant under en hel termin. Hon var kristen och berättade om paradiset som var avsikten med all skapelse men som på ett underligt sätt gått förlorat. Jag lärde mig av henne att paradiset inte är förlorat. Vi tänker på oss själva som om det var förlorat men vi måste återfå insikten om vad paradiset är.

Senare i livet, närmare bestämt sommaren 1964, mötte jag en läkare från Gävle. Han tjänstgjorde även som präst på ett konfirmationsläger i Sunne. Jag var

scout och detta läger var för scouter från hela Sverige. Detta läger på den gamla länsmansgården norr om Sunne var omvälvande för mig. Framför allt genom en rumskamrat som var engagerad i astrofysik och undervisade mig om det hela nätterna. Men också genom prästen/läkaren. Han visade ofta upp sin ena hand där det stod ett stort F mitt i handflatan. - De här fem F:en styr alla människor, troende som otroende. Men de troende kan lägga till den här handflatan. Här förde hand den andra handen och la ihop händerna som i bön. I den andra stod också ett F. Nu fick vi gissa vad F:na stod för. Vi lyckades inte. På kvällarna diskuterade och gissade vi hej vilt.

Efter någon vecka förklarade han, Thorvald läkaren/prästen från Gävle. De fem F:n i den enda handflatan står för de fem handlingar som hjärnan belönar. Hjärnan har ett urgammalt belöningssystem. Det finns för att stimulera vissa beteenden. Kanske ökar människans överlevnadsförmåga på så sätt. Vi ska enligt hjärnan känna tillfredsställelse när vi äter (föda), älskar (fortplantning), sysslar med boendet (försvar), motionerar och tävlar (försvar, förströelse, förverkligande av sig själv), ser på film (förströelse), lyssnar på musik (förströelse), skadar andra och krigar (försvar), ger oss helt till arbete och träning av någon talang (försvar och förverkligande av sig själv), blir idrottstjärna eller rockstjärna(förverkligande av sig själv). Det gagnar oss som art. Vi är sofistikerade djur genom de här beteendena och hjärnan tänker inte sluta belöna dem.

Vi gjorde stora ögon. Vad hade detta med kristendomsundervisning att göra? Han förklarade vidare. Kommunikationen mellan nervcellerna i hjärnan sköts genom kemiska budbärare i ett signalsystem. Det finns 50 olika kemiska budbärare som har väl definierade funktioner. En viktig budbärare i belöningssystemet är dopamin som ger en känsla av tillfredsställelse, upprymdhet och glädje. Dopamin ger oss en kick och vi vill alltid ha mer. Om vi får löneförhöjning i hela kroppen så känner vi det, men inte bara vid själva löneförhöjningen utan även vid förväntan på den. Vilket av de fem F:n vi än ser fram emot så är det samma dopamin som belönar oss i detta signalsystem.

Att vara otroende och inte ha tillgång till Gud är att bara leva med dessa F-beteenden och försöka kontrollera dem så gott det går för den sociala harmonins skull. Alla missbruk av pengar, arbete, alkohol, sex och våld är kontrollförlust. Men även alla som har kontroll kämpar med balansen. Det kallas en rad saker: anpassa sig, socialiseras, lära sig leva med andra, familjelivets krav, impulskontroll, uppfostran, moral och etik. Många klarar det inte och blir negativa i sin livsinställning eller blir direkt beroende av något. Kanske känner ni någon alkoholist eller drogmissbrukare. Eller någon med ätstörningar. Eller någon sexmissbrukare. Eller någon med vad som kan kallas "riskbruk" av mat, alkohol eller sex.

Jag tänkte på min granne som drack och slog sin hustru och sina barn. Men även på vänners familjer där man drack vin till maten för trevnadens skull. Prästen/läkaren fortsatte med information. Om en normal population av råttor får valmöjligheten att dricka vatten eller alkohol så är det 10 procent av råttorna, i huvudsak de manliga, som blir ”alkoholister”. För dem består det dagliga vätskebehovet av 70 till 80 procent av alkohol. Tio till femton procent av råttorna är absolutister och resten blir ”normalkonsumenter”. Jag tänkte på min pappa som var absolutist och predikade nykterhet där han kom åt.

Ungerfär likadant ser det ut med de andra beteendena, sa prästen/läkaren. Sex och framgång i arbetslivet eller nöjeslivet går ofta över i riskbruk eller missbruk. Många är beroende av sitt arbete som av en drog. Många sätter kändisskap framför allt annat.

Med det andra F:et, sa vi och pekade på hans andra hand. - Det är frihet och frälsning, sa han. Den får man genom Kristus, och då kommer man till paradiset när man dör, ja redan nu när ni lever.

Det sista sa han med en skämtsam glimt i ögonen. Sen drog han snabbt de andra F:na - fröjd, frimodighet och förtroende. Alltihop är redan ordnat åt oss av Jesus Kristus -- eller Yeshua somhan egentligen hette -- genom hans blod på korset. Det går inte att bygga paradiset på jorden. Försöka duger, men det går inte med nuvarande evolution. Vi kan endast ta emot paradiset och få en speciell glädje i livet, en helt annan glädje än hjärnans belöningar. Vi blir endast lyckliga när vi tar emot detta paradis, eftersom hjärtats tacksamhet finns med.

Efter konfirmationslägret kom jag in i andra cirklar och glömde snart denna undervisning. Men senare i livet återvände jag och mindes med tacksamhet vad det gick ut på. Jag sänder denna präst och fysiker en tacksamhetens tanke ibland.

Och det är vad denna kurs handlar om: att ta emot paradiset. Nu förstår ni varför jag ser en biblisk grund till detta. Men poängen för er är att ni inte behöver känna er särskilt bibliska. Ni kan vara okunniga om bibliska skrifter och ändå ta emot paradiset. Löftet gäller alla, särskilt de som är allra mest i behov av paradiset. Dit hör jag och kanske en del av er.

Det som kommer först är paradiset. Innan något annat blir till finns paradiset. Det är den dimension som kallas "i begynnelsen" i början av Första Mosebok. Vi kan se det som ett löfte som fortfarande håller. I en tidsepok som var mycket mer fylld av lidanden än vår, det japanska 1400-talet, med epidemier och krig skriver en person som tror på paradiset så här: "Den senaste tiden har speciellt många dött

i epidemier...I en sådan tid som vår bör man ännu mera förlita sig på Amitabha och endast önska sig att bli född i paradiset och inte hysa det minsta tvivel på Amitabhas nådighet." (Övers. Chieko Fujio Düring)

Vi kan säga att oavsett yttre omständigheter kan vi önska att bli födda i paradiset och göra denna önskan till det centrala i våra liv. När det sker upptäcker vi något märkligt - paradiset är redan här, genom vår uppmärksamhet, genom vår önskan och vår tillit befinner sig denna dimension just här där vi är. Vi är i begynnelsen, i ögonblicket.

Ibland märker vi att vi inte alls önskar paradiset, vi tänker på annat. Vissa tror att det inte fungerar när vi inte önskar det. Men det gäller att inse att liksom solen finns bakom molnen, är det som paradiset innebär redan här, vad andra tankar och distraktioner som än dyker upp. Det är den rena dimension, det rena land, i vilket ni befinner er från början. Därför återvänder ni dit i en sorts nåd så fort ni låter det ske. Nåd är ett universellt begrepp för detta skeende, som sker utan vår insats. Det är helt utan vår förtjänst.

Att detta är en kurs i paradiset är därför med lite humor -- vi får gratis, vi utbildar oss inte till det. Men samtidigt kan vi uppenbarligen tala om det och tala kring det. En naturlig fråga är förstås, hur går det till? Och svaret är: en önskan, en tanke. Det behövs inte mer. Paradiset är inte en gradvis effekt av ett långsiktigt tränande. Det kommer direkt och omedelbart, det är autogent, kommer av oss själva och vi blir själva detta paradis, platsen för denna ursprungliga dimension. Då säger vi i en sorts tacksamhet några ord, vi kan kalla det bön eller recitation. Jag sjunger en liten trall som tackar för att tillvaron inrymmer detta märkliga och stora paradis. Tack ! är ett litet och underbart ord. Liksom nåd är det universellt och det gäller alla paradis, i öst som i väst.

Ungefär så sa jag som inledning. Men kursen avbröts tämligen snart på grund av administrativa problem. Kanske dock tiden kommer då vi människor börja ägna oss på riktigt åt paradiset, inte bara har det som ett suffix på de olika religiösa lärorna. Istället för att bomba sönder höghus och tro på födelse i paradiset, eller be ensam i öknen under femtio år eller rabbla mekaniskt i församlingar en trosbekännelse -- som innehåller löftet om paradiset i en enda kort liten fras på slutet -- kan vi faktiskt här och nu ta emot det utan krångligare verbalisering än det lilla ordet Tack ! Men inte endast tacka, ta emot och tacka. Åter och åter igen under dagen.

Det är när vi komit till denna enkla plats som många efter en tid förstås ser hur eländigt det är ställt med oss ! Vi ser att vi saknar både lust och vilja att ta emot paradiset här och nu. Men vi kan vara lugna. Att vi endast önskar räcker. Gud

uppfattar signalen och svara. Så oerhört lätt är det. Önska och tacka. Du behöver inget veta, inget tro, inget prestera. Det är gratis. Även om storm och regn kommer håller vi kursen på världens händelsehav. Och som Catharina Bromée en gång sa på morgonradion: lycka är tacksägelse, enkelt och simpelt. Vi säger tack.

Till skillnad från alla andra saker folk gör: yoga, Alpha-kurser, böneretreater, t'ai chi och ignatiansk meditation och andliga dansrörelser -- tar inte själva tacksägelsen någon tid eller plats i anspråk. Du kan praktisera paradiset hela tiden om du vill. Problemet är att vilja göra det hela tiden. Du kommer märka att kraften i löftet om det rena paradisets närvaro ligger i att godvilligt ta emot vad vi innerst inne högst önskar. Enkelheten är påfallande.

Jag såg en boktitel: El camino mas facil, den enklaste vägen. Efter en liten bläddring såg jag att det inte var så enkelt. Man skulle tvätta sina minnen ständigt och jämt och säga saker, och komma ihåg vissa saker. Att säga tack för att paradiset är här ter sig enklare, mer direkt. Det är i sanning el camino mas facil. Vi behöver inte utöva kroppskontroll som i yoga eller sinneskontroll som i meditation och tvätta minnen. Bara säga, ständigt säga, tack för paradiset. Tack !

Detta leder till mer än lycka i nuet. Med Uppenbarelsebokens bildspråk handlar det om att du låter den andra döden ske, den där död och helvete kastas i en brinnande sjö. Det är metaforer för paradiset liv, det liv som räddar oss från den andra döden. Allt som inte har detta liv kastas i sjön, enligt Upp 20:14 Men när vi lever i daglig tacksägande för paradiset skrivs vi in i livets bok och räddas i evighet. Ni kanske tycker detta språk är starkt och överdrivet, jag tycker om dessa bilder och är tacksam för att Uppenbarelseboken fick vara med i NT, vilket inte alltid var så självklart när man kodifierade det Nya Testamentet.

Yeshua är den som dyker ner i världens vatten för att rädda oss alla drunkande varelser, som Makarios av Egypten skrev på 300-talet. Men denna kunskap tycks finnas österut i andra termer. För alla Sukhavati-troende, alltså alla indier, kineser, japaner och många andra i öst och väst, som sätter sin tilltro till det Rena Landet, alltså paradiset, är teologin betydligt krångligare än den kristna. Mytologin spretar åt många håll och de otaliga och tämligen divergerande skolorna som tror på det Rena Landet vittnar om denna komplexitet. Jag föredrar kanske Tao-Ch'o (562-645). Han betonade att klassisk buddism uppnår endast en "dödade" tomhet medan tron på Amitabha och det Rena Landet ger sann tomhet och lycka i välsignelsens rike hos Amitabha. Den renhet som så uppnås genom Amitabha (inte av vår egen kraft) är genomträngande all existens. Så kristet tänkt !

Shan-Tao (613-681) förstärkte sin uppfattning av Amitabha med begrepp som ligger nära de kristna : paradiset, evigt liv, Amitabha som en ställföreträdande

personlig Frälsare, och ett steg i riktning mot att betona tre aspekter av det gudomliga,9, som kan relateras till idén om den kristna treenigheten. Namnet Tathagata (Ju-lai på kinesiska), som tidigare reserverats för Sakyamuni enbart, användes av Amitabha själv såväl som för de två stora gestalter som uppenbarade hans makt och nåd, den tidigare nämnda Kuan-yin och Mahasthamaprapta, den styrkans bodhisattva som är känd som Ta-shi-chih på kinesiska. Samtidigt hittar vi tydligare uttalanden än någonsin att frälsning sker endast genom tron på den trefaldiga Buddha.

Slutligen, och något paradoxalt, utvecklade kinesiska Mahayana också en säker och stadig inre utveckling mot en monoteism centrerad på Amitabha som förbarmar sig över alla troende. Shinran, en japansk mystiker på 1200-talet, tar över denna tradition och utvecklar den. Ju enklare läran hålls ju bättre är det. Enklast är kanske Rennyo, den japanske läraren på 1400-talet, som vi såg ett citat från tidigare.

Så paradisarbetet finns i öst som i väst. Vi kan slappna av vårt beroende av denominationer. Istället ägnar vi dagen åt paradiset som är här nu som gåva och för alltid. Vi väljer enkla sätt att sjunga eller recitera tacksägandet och har detta som enda praktik. Vi gör som Rennyo sa: vi önskar endast att födas i paradiset.

Egentligen borde vårt dumbomliv leda oss till sådan längtan omedelbart. Med dumbom menar jag att vi så lätt låter oss luras av distraktioner och frestelser till fåfängliga ting i en så enorm omfattning som vi gör. Se på media och reklamen ! Det är vi och våra tomma begär i full fart med effektiv teknologi till hjälp. Så meningslöst ! Men dumbomlivet låtsas som det inte finns något annat.

Paradiset är inte dunkelt eller flummit, Det är exakt och löser oss från alla problem genom att vara så omedelbart. Det är så att säga alltid redan här för oss, före allt annat. Löftet om födelse i paradiset gäller nu i detta ögonblick, ja strax före detta ögonblick så att när vi når ögonblicket är det klart. När vårt liv börjar forma sig kring tacksägande till detta paradis tappar begären sin lyster och vi luras inte lika lätt längre. När vi faller pladask, reser vi oss upp och skrattar lite.

En god vän som är paradistroende från Afrika sa något tänkvärt till sin dotter. Hon undrade om han inte ville ut och resa och se världen, han stannade ju år ut och år in i sin lilla nigerianska by. Han svarade: "Miramur ex intervalla fallentia!" Alltså "Vi beundrar det bedrägliga på avstånd" -- ett Seneca-citat. Och så la han till: "Och Herrens paradis är här!" Så blir det också relativt billigt med paradiset. Inga flygbiljetter och hotellbokningar. Vi kan ge pengarna till barnbarnen istället.

Med det menade han förstås inte att det är paradislikt i Nigeria som har stora sociala och politiska problem, för att inte säga ekonomiska. Men han menade att före alla omständigheter kommer det att vi finns till, att vi andas, att vi kan tänka och tala -- och denna gåva är till sin natur paradisisk, särskilt när vi kommer till tro på Löftet om födelse i det kommande paradiset, ja att vi redan är födda där.

Kapitel 26 : Om det nya livet

Det har ofta kommit för mig de senaste åren att människan idag bör komma in i en ny tonart, en ny energi, en ny andlig nivå i evolutionen av allt liv i universum. Jag vet att det är stora ord, men inte desto mindre har jag ofta den känslan. Alla de andliga skrifterna pekar fram mot en sådan förändring, en sådan uppgradering av den andliga energin. Vi är inte MEK -- mentalt emotionellt och kroppsligt liv endast -- det är vår hyrvagn så att säga -- utan en evig andlig natur, Guds barn, Faderns söner och döttrar. Jesu återkomst betyder just det: uppdateringen till det nya livet. Det sker inte genom kamp eller självets viljeansträngning. Det sker genom nåd och självinsikt.

När jag läser följande ord ur Psalm 119 känner jag att det nya livet måste komma som en ny fas i att leva som människa: "Jag söker dig av allt mitt hjärta, låt mig inte fara vilse från dina bud. Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag inte ska synda mot dig...Jag fröjdar mig över dina vittnesbörds väg som över alla skatter..." Allt detta sker inte med ansträngning eller lagisk religion. Det måste komma inifrån. Det måste bli vårt levande liv, vårt "bara vara".

Hur ska det nya livet komma fram? Vi måste få det inifrån. I NT skildras Yeshua som det nya livets givare. I det nya liv Yeshua ger oss är "vi" -- det gamla livet -- inte kvar. Han kommer istället. Det "jag själv" som blev omvänt och trodde på Frälsaren, fick genom hans kärlek följa med i Hans död och uppståndelse. Då är inte det gamla självet kvar. Nu är det Han som är Alfa och Omega som lever -- det nya livet.

Det blir liksom bakvänt att fortsätta tala om tron som om den troende fanns kvar, den troende som definierar sig skild från det nya livet, som definierar sin tro som riktat på den gamla skillnaden mellan "mig" och "Gud". Yeshua vill få oss

att ge upp denna bundenhet till det gamla troende jaget, det mentala jaget. Många gör det dock fortfarande och förstår inte varför den frihet som Yeshua talade om -- "sanningen ska göra er fria" -- inte är särskilt uppenbar i livet. Allt tycks vara som förr, det mentala självet arbetar för tron och pratar om den. Man kanske går till kyrkan, man läser Bibeln, man ber. Men någon befrielse kan det inte vara tal om. Man hör prästen tolka dagens text med lite social etik som kärna. Men inte har man blivit "fri" som Yeshua säger.

I det nya livet sker allt som dyker upp av sig själv. Viljans vanor ser till att vi överlever och kommunicerar det nya livet till alla som kommer nära. De kan säga: vilken tro du har ! Vad gott du gör ! Men svaret kan bara vara: det finns ingen här som gör någonting förutom Yeshua. Gud är det som händer. Inget annat. Det är ingen annan här !

Bunyans kända bok "Pilgrims Progress" börjar med att huvudpersonen bär på en ryggsäck med tunga bördor. Alla de där bördorna finns i att ha ett dött själv inom sig. När Yeshuas liv börjar försvinner dessa bördor med detta fantom-själv. Det är det första tecknet på det nya livet: så lätt att leva.

I Joh. 21:15 frågar Yeshua: "Älskar du mig mer än de andra?" och denna fråga leder alla människor som har ett själv till att förlora det i den kärleken. När kärleken växer till Yeshua försvinner den som älskar i den som älskas. Han blir livet eftersom Han är själva kärleken.

Ofta hör man personer säga: "Nu är det för mycket ! Jag orkar inte med allt som händer !" Det är sant sålänge ett själv finns där, en identifikation med MEK, det mentala, emotionella och kroppsliga systemet. För bördor läggs på hela tiden i form av mentalt innehåll, tankar, dramatiska känsloförlopp. När kärlek till Kristus uppstår och ett byte sker inom oss, försvinner både bördorna och självet som skapade dem. Det är fritt för sanningen är där. Omvandlat till imperativ kanske vi kan säga: lägg inga bördor på det mentala, emotionella och kroppsliga systemet, för det skapar smärta och lidande. Kanske mer för andra än för dig själv.

Ekelöf skrev en gång "I verklighet är du ingen" men det är en negativ "ingen" han menar. I Yeshua och genom hans kärleks löfte försvinner vi och blir Någon, nämligen frälsaren själv. Det innebär ingen negativ tomhet, även om den kristna negativa teologin alltid betonar det ljuvliga "ingenting" som Gud också är. Gud är teologiskt sett fri från alla bestämningar. Men när Yeshua lever är vi inte ens kvar för att uppleva något sådant. Det behövs inte för Kristus lever ! Kristus är uppstånden !

Att vara försvunnen i Yeshua, den uppståndne, är det enklaste sättet att leva. Vad som än händer i det yttre, förblir den direkta enkelheten i Kristus. Det är en frihet mitt i tumultet. Visst kan omgivningen vara stilla och tyst och fridfull men det spelar ingen större roll var det sker. Kristi frihet gäller som livet självt.

Det som ibland kallas syndafallet är en bra illustration av att ha ett själv -- veta skillnad på ont och gott. Det blir som att stiga in i ett fängelse. Vi stängs in i tanken på att vara detta vetande själv, fast i kategorierna. Men det finns en

regel i fängelset: frigivning sker omedelbart när du glömmer att du är detta själv. När självet friges -- försvinner i Kristi uppståndelse -- behövs inte denna illusion av vetande längre. Det är mycket enklare utan ! Hela systemet med synder och förlåtelse är också borta ur bilden för naturligtvis är allt förlåtet när Kristus lever. Det hörde till den reducerande identifikationen med det mentala, emotionella och kroppsliga systemet.

Någons tro kan vara ivrig och innerlig men självet bevaras och får inte dö med Kristus och då kan Frälsaren inte heller göra sin befriande sanning aktuell i livet här och nu. Frihet är inte en andlig entusiasm som kommer och går. Det är att bli av med bördan av självet. Att vara fri i Kristus innebär att självet inte är där.

När någon vill ha "religiösa upplevelser" bevaras självet och man kan säga: "Jag har haft en religiös upplevelse!" Men sanningen är att i frälsningen upphöra det "jag" som har upplevelser. Även om personen fortsätter tala i termer av "jag" och "upplever" är det nu något annat som sker. Det är Kristus som lever och det själv som "hade" upplevelserna behövs inte längre. Redan Makarios av Egypten varnade för att en religiös upplevelse skulle å något sätt "försäkra oss" om frälsningen. Han lärde att vi kan falla tillbaka i den gamla människan när som helst -- för så är den gamla människan. När vi upptäcker det nya livet är kampen inte bara över, den blir en störning om den upprepas som en norm vi skulle följa.

Frågan "Vilken livsväg går du? Vilken andlig väg är du på?" kan besvaras på många sätt. För den kristne som dött och uppstått med Yeshua är svaret just Honom. Han är vägen. Det är inte längre ett jag som säger "Jag går på den kristna vägen" utan Frälsaren är själva vägen. Han säger det själv i Joh 14:6 efter att Tomas frågat hur de ska hitta vägen till de förberedda platserna i himlen: "Jag är vägen, sanningen och livet..." Han utesluter allt annat. När vi inte är utan Yeshua är, då finns liv och sanning. Det är vägen, inte att ett själv går vägen och Yeshua är någon annanstans.

När det vetande självet försvinner uppstår ett sorts transcendent icke-vetande. Vi identifierar oss inte längre med det mentala livet, med kognitionernas objekt och kunskap. Som Fenelón säger är det mentala livet som en gigantiskt bildverk. Vi beställer fram den ena bilden efter den andra, för vi söker något. Så märker vi plötsligt att den som beställer fram är som Gud som har tillgång till alla skapade bilder. Då slutar vi identifiera oss med arkivet av bilder.

Dionysios Aeropagiten uttrycker det så här i fransk översättning: "Les connaissance ne découvrent point les secrets de l'inconnaissance, et elles les découvrent d'autant moins qu'elles-mêmes sont plus nombreuses. Si tu considères, en effet, l'inconnaissance, non point au sens privatif du mot, mais au sens transcendant, tu pourras affirmer ceci, qui est plus vrai que toute vérité : à qui possède la lumière positive et la connaissance positive, l'inconnaissance divine demeure secrète..."

Viktiga ord är här "non point au sens privatif du mot" -- alltså inte ett tomhet eller negativ frihet från jaget som inte ger den glädje Kristi frälsning handlar

om. Det är den transcendenta karaktären på livet som är Hans liv istället för självlivets relativa mörker.

Att dö i Kristus har blivit romantiserat genom helgonlegender och skildringar av martyrers död i den politiska förföljelsen. Det handlar om att vi försvinner så att Kristus kan leva Sitt liv i denna kropp och dessa omständigheter. Thomas Merton skrev en gång orden "Oh Lord, save me from myself!" Även detta kan romantiseras till en kamp som betraktas som religiös. Men Merton själv visste om att det handlade om att försvinna i det liv som är Kristi uppståndna.

Gud uppenbarar sig. Han gör det i myter, i filosofins sökande efter det sanna, goda och sköna, han gör det i Jesus Kristus och Uppståndelsen. Men allt sker i människan och det begränsade självet försvinner till slut som dimma och Yeshua lever istället. Sålänge myt och filosofi äger relevans kan självet vara kvar som tänkande subjekt men när Kristus talar om ett vetekorn som ska dö och att vi ska få liv genom Honom, så att Han lever och inte vi -- är uppenbarelsen full och genomförd. Uppenbarat innebär utgivet, Gud ger sig till oss så att vi är i det nya livet med självets kläder lämnade bakom oss.

Hans Urs von Balthasar skriver om detta : "Dennoch kann die Selbstoffenbarung Gottes, der das Sein schlechthin ist, nur die Erfüllung auch der ganzen philosophich-mythologischen Frage des Menschen sein...und die im Glaubensakt des Menschen, wie die höchste personale Autorität des sich offenbarenden Gottes..." (s 138 Herrlichkeit I, Schau der Gestalt).

Den gudomliga självuppenbarelsen äger alltså rum i oss men inte i vårt begränsade jag-rum. Den hyrbil vi nämligen kör med, MEK som jag förkortar det med, alltså mental, emotionell och kroppslig identifikation, är för många det enda man avser med "det egna självet". Denna självbild kan vi och bör vi lämna för att vi ska bli varse vad vi är i Guds självuppenbarelse. Det är det gamla livet. Att vara utan detta MEK-själv är det nya livet och allt sker nu i Kristus som är trons ljus. Endast godhet och oändlig tacksamhet för skeendet såsom sådant är för handen. Det är ingen där utom livet Självt, som är Gud. Det gör att ingenting har hänt och inget förflutet finns för någon. Det är en underbar frihet från den börda som plågar så många: "jag har varit med om så mycket hemskt, jag kan inte glömma det." Detta uttryckssätt för att skapa en viss mening när det sägs och tänks, försvinner som irrelevant när Gud får leva Sitt liv och vi har försvunnit.

Den som lämnat identifikationen med kropp, mentalt liv och känsloliv och så att säga "försvunnit i Livet" är rätt ointresserad av världens politiska växlingar, världens nöjen och världens jakt efter njutningar. Livet självt är största njutningen, vi är hedonister på riktigt. NT uttrycker detta i dramatiska termer, t ex vad gäller ätande och mat: "Somliga sitter så fast i sin gamla avgudatro att de äter köttet just som offerkött, och det tynger deras samvete, osäkert som det är. Men det är inte maten som kommer att föra oss till Gud. Vi förlorar inget om vi inte äter, vinner heller inget om vi äter. Se bara till att den frihet ni kan ta er inte blir till skada för de osäkra." (1 Kor 8:7-8)

De viktiga orden för oss idag är "sitter fast" och syftar på självet och dess religiösa innehåll, deras samvete "osäkert som det är", alltså alla de inre strider många religiösa har kring sitt religiösa jag -- går jag i kyrkan ofta nog, läser jag bibeltexterna, är jag kristen i mitt moraliska liv? Det känsliga samvetet är självets spelplan. Det försvinner när självet tas undan av Kristus och friskt liv kommer.

Viktiga ord är också uppmaningen att friheten inte ska bli "till skada för de osäkra". Vad är det som åsyftas? Jo att ingen kränks för att ännu ha sitt religiösa eller värdsliga själv igång och för att sitta fast i dess upplevelser. Många i vår omgivning gör det. Kärlek är att Kristus hjälper dem när vi själva är borta från spelplanen. Kristusliv är nu aktuellt och det innebär en kombination av sorglöshet och omsorg om alla i närheten. Fri och oberoende av alla kan hjälp ges till alla. Om de tar emot hjälpen är en annan sak.

Yeshua säger i Joh 17 att den som förlorar sig i Herren tillhör inte världen längre. Världen kan ju också ses som det som sker och då gäller detsamma -- det sker och en vila finns när självet gått undan för Yeshuas närvaro. Men en stor skillnad finns: medan de som har själv i världen också sitter fast i den, kan de som förlorat sig själva i Yeshua istället helga världen. Det sker genom Herren Yeshua, inte genom någon självkraft, för någon sådan finns inte i sanningen.

Ofta används ordet "härlighet", latinets "doxa" för den erfarenhet som kommer när självet klingar ut i Herren. T ex Joh 17:22: "Den härlighet som du (Fadern) har gett dem, har jag gett dem för att de ska bli ett och för att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de ska fullkomnas och bli ett." Detta är krånglig och mystisk teologi för de som lever med självillusionen. Men när Kristus får dö och vi dör med honom och uppstår till det nya livet, är det inte alls krångligt eller mystiskt. Det är oberipligt härligt ! Det är doxa. Det är Herrens härlighet.

Sanningens ande, säger Yeshua, "skall förhärliga mig, ty av mig skall han ta emot det han låter er veta." I förhärligandet försvinner våra själv eftersom de alltid är självupptagna i sin värld. Anden, som är sanningen, vänder sig bort från dessa självbilder och riktar all uppmärksamhet på Kristus. Sanningen är alltså att verkligheten är den uppståndne Kristus, inte värld eller begär efter värld.

Me hice perdidiza e fuí ganada -- skriver Johannes av Korset och kan skämtsamt översättas "Du vinner på att försvinna!". Detta är hjärtat i den kristna tron och endast med det hjärtat levande är det sant att kyrkan är oövervinnelig. Vi är detta gudomliga och oövervinnerliga. Det enda verkliga är deltagande i Gud så att vi försvinner. Det är tron. Det är också vad andra traditioner talar om: sukhavati, det himmelska landet, nirvana, upplösnng av det falska självet i ljuset, Amitabha, obegränsat ljus och liv. I det nya livet ser vi hur många traditioner pekar på det nya livet. Hoppet består i att vi ger upp alla "mina" minnen, alla självminnen, vare sig de är tröstande eller söndrande i sin kvalitet. Och kärleken är att vi ger bort allt i kärleken till Gud. Den kärleken sköter Gud själv om, bara vi är undan så att det blir fritt.

Den term i NT som blir central för självets försvinnande i förtroende för det gudomliga i Yeshua, är pistis. Detta ord har en dubbel betoning dels på försvinnandet av det tvivlande jaget i tillförlit i Guds löfte och dels en slutlig fullkomlig säkerhet i Kristus (pistosis).

När det uppenbart att ingen finns i erfarenheten -- och att ingen någonsin fanns där -- kan vi tala om et trons mörker, som Bonaventura tänkte. Han menade att tron, när den är äkta försvinnande, ter sig som ett mörker. Men detta mörker ger mer ljus ju mörkare det är. Det är som om den blindhet som tycks följa med att vi försvinner som själv, ersätts med ett ljus som inte ses med ett bevarat själv.

Romantiker ser själens mörka natt som en "passage", ett tillstånd på den andliga resan. Men det är verkligheten själv som är utan annat själv än Gud. Den som fortfarande har "en andlig resa" har inte ens börjat lämna scenen för ge rum åt Kristi uppståndelse. Denna uppståndelse äger rum här och nu i en väldigt enkel mening. Vi är redan uppståndna, det mentala jaget är endast kvar som ett mentalt jag, en hyrvagn vi använder när vi lever det himmelska just där vi är och i de omständigheter i vilka vi befinner oss.

Utan själv och i det mörker som Gud ger i uppståndelsens ljus kan världen vara helt utan mening -- en underbar meningslöshet. Och utan den tomheten på betydelse, genom att inget själv finns där, kan ingen stabilitet i Gud erhållas. Det som Johannes av Korset kallar "seguridad" kommer just i denna renhet som allting har när ingen är där och det bara är erfarenhet. Då är hjärtat och sinnet utan självets tvivel. Det betyder frihet från det som är tomt och tillfälligt, det finita livet.

Att vara fri från allt själv är ett mörker i vilket ljuset finner oss, Gud finner oss genom sitt ljus, inte själv som anstränger sitt begränsade ljus och finner Gud. Så arbetar det gudomliga ljuset: det söker upp allt mörker och finner de som låtit självet försvinna och endast erfar allt såsom det är. Här finns det nya livet. Det vore verkligen inte nytt om ett gammalt själv fanns kvar.

I det obegränsade ljuset och livet finns löftet men det är inte uppenbart som ett självinnehåll. Endast när ingen är här och allt sker genom Guds ande, blir löftet klart och verksamt. Detta löfte leder alla till frälsningen. Det finns ingen frälsning för ett själv, endast en frihet från det och det sker endast genom den högsta kärleken från Gud.

Uppenbarelseboken skildrar mot slutet Guds stad och detta är vårt verkliga hem, det nya livets hem. Där har vi lämnat självet som de gamla kläderna vi lagt av innan rentvättningen och det vita klädena. Allt är sinnebilder för att vi inte längre har något upplevande själv eller jag så att det obegränsade livet kan äga rum. Vi är hemma och främlingskapet är över.

När identifikationen med det mentala självet viker undan föds på nytt det obegränsade livet. Det gamla jaget kan inte födas på nytt, det kan endast dö. Ja det är en sorts död redan under sin mest vitala livstid, en självansträngning som skapar lidande. Den nya födelsen är omedelbar för den är inte i tiden. En

god gammal vän, 96 år och inte så rörlig längre, säger ofta: "Det första jag gör när jag vaknar på morgonen är att låta alla försvinna inom mig. De är många som pockar på att få vara här men jag ser till att alla försvinner. Då blir det en bra dag !" Visdomen hos denne gamle man är stor. Under sitt yrkesverksamma liv var han präst och biskop, men då pratade han bara strunt, säger han nu. Idag är livet bättre än någonsin. Det fanns aldrig någon präst eller biskop, säger han och skrattar.

Att gå på den smala vägen som leder till himlen är enklare än att fösöka vara någon i världen. "Smal" är på grekiska "stenós" (Matteus 7:13 ff) som också indikerar rak, enkel, utan avvikelser. Hur ska vi kunna vara på den vägen, gå genom den porten? Omöjligt om vi är någon med passioner, begär, intressen, tror på ett system av sanning, moraliska behov, rädsla för döden och sjukdomarna. Kort sagt om vi är någon i världen genom att identifiera oss med den hyrvagn vår kropp utgör, vårt psyke, våra minnen. En hyrvagn använder vi, vi kör den dit vi ska. Sedan kliver vi ur. Vi är inte hyrfordonet. Så fort vi tror det är vi på den breda vägen där smärta och förlust är garanterat.

När man är någon blir dramatiken lång, även in i döden. Så skildrar italienaren Giovanni Paipini saker: "Det djupaste jaget är till oigenkännlighet krossat och marterat, men det njuter dock själva dessa marter, därför att de innebär tillvaro, innerbär motvärn mot något. Må ödet vara så hätskt i sin förföljelse som det bara kan, därigenom skänker det blott den förföljde vissheten om att han i sig äger något som kan tagas till skottavla, medvetandet om att han är en viktigt del av alltet. Han har stigit ned ända till avgrundens djupaste svalg. Han ken ej röra sig längre: antingen skall hans grav grävas där, eller ock skall han åter stiga upp mot ljuset. Det finns intet annat val. Och då stiger mannen som var slut åter uppåt, och ett nytt kapitel börjar." (s 253, En färdig man)

Den smala, enkla, vägen till himlen är lättare att gå än denna melodramatiska väg som Papini ger uttryck för. Båda hamnar i det himmelska som är helt annorlunda mot jagets öde i världen, vilket Papini tydligt tänker sig som en möjlighet. Det var aldrig nödvändigt med jagets mörka bevakning av "sitt" liv, det gick att vid varje tidpunkt ge bort hela konstruktionen.

Det vi vanligen kallar kärlek är "någons" kärlek, alltså en emotion och sentimental rörelse inom oss, vacker att se. Men när vi utifrån verklighten älskar vår nästa såsom vi älskar oss själva, handlar det om något annat. Att älska sig själv går endast som vi vet att vi är i Gud. Vem kan älska sitt mentala liv? Ingen. Vem kan älska sin kropp? Ingen. Den som påstår något sådant ljuger mer eller mindre medvetet. När vi klart ser att vi är i Gud och ingen är på jorden, då kan vi älska oss själva. Då har vi upphört vara ett "jag". Det är detta Jesus undervisar om under sina år som vandrande lärare.

I kärleken av andra såsom sig själv finns ingen egocentrism kvar. Det är inte fråga om ett ego som anstränger sig så mycket att det lyckas nå "den andre" och prestera något litet altruistiskt. Det är snarare tvärtom. Mindre prestation, ja helt avstående från "någon" som ska vara kärleksfull. Den älskade är oss själva, såsom Gud i sin kärlek är oss och lever oss. Medvetenhet om det sanna varat i denna stund är i sig själv den kärlek som alltid älskar andra såsom sig själv.

Det som verkligen sker just nu kan vi kalla « Guds fysik ». Det är den skapelse som pågår, den energi som vi inte är skilda från. Det är manifestationen av det Omanifesterade, själva Guds egen varelse. Så övertydlig är Gud att han visar sig rent fysiskt i allt som sker. All mental teologi pratar endast om sig själv, sitt begränsade mentala liv. Gud talar i klarspråk -- det som sker.

Vi kunde säga att det verkliga är impulser som konfigurerar detta liv på en planet som vi ser dagligen. Manifestation av gudomlig impuls och vi som en del av detta. Att mentalt försöka isolera något är en inåtvänd gest som skapar smärta. Att låta oss vara och leva befriar från smärta. Vi låter konfigurationen av det Omanifesterade ske och åstadkomma växlingar i det oändliga utan minsta ansträngning. Så sker mirakel.

Kärlek är en befriande impuls som utgör själva hjärtat i vårt liv. Det är en sorts frekvens. Det är ingen ansträngning att vara på den frekvensen hela dagen. Det som är svårt är att isolera sig, vara "någon". Kärlekens frekvens lyser av sig själv, den behöver egentligen endast få flöda av sig själv. Utan detta flödande är det inte möjligt att förstå Jesus när han säger: älska din nästa såsom dig själv. Det är pinsamt att se hur egoncentriska "jag" försöker älska andra, det blir mest en börda för alla involverade. "Relentlessly understanding..." som C.S. Lewis säger i pjäsen Shadowlands.

Att leva sant gudomligt vara är utan allt arbete, utan ansträngning, utan någon tanke på etik eller plikt, behov eller uppmaning att ta ställning. Det som journalister kalla "nyheter" är alltid fulla av dessa saker, en sorts makter som förslavar oss genom bilder i tänkandet och upprörda känslor. Men verkligheten i vår andliga natur är fri från dem, Kristus har, som Makarios av Egypten säger, dykt ner i världens hav för att rädda oss drunknande. Varför lyssna eller se på "nyheter"? Vi vet allt vi behöver veta, såsom Emilio Carrillo säger: "“Estamos aquí, no para aprender nada, puesto que ya todo sabemos. Sólo necesitamos RECORDAR, sólo RECORDAR”. Vi behöver endast vila i det gudomliga liv Yeshua skänkt oss, så att "...nu när ni känner Gud, eller rättare, när Gud känner er, hur kan ni vända tillbaka till dessa svaga och ömkliga makter och vilja bli deras slavar igen?" (Gal. 4:9)

En radioröst förkunnar självsäkert: "Det händer ju så otroligt mycket nu !" Detta är det ömkliga fängelset, den värld vårt mentala program producerar. Det är en stor tragedi att se hur många som sitter i detta "händer så mycket" - fängelse. Det mentala jaget tror att mycket sker och måste konfronteras eller reageras på. På så sätt byggs en stark illusion upp som orsakar inte bara stress utan smärta och sjukdom. Sanningen är att ingenting händer. Verkligheten har inte detta mentala program, så ingenting händer. Det ÄR. Ju mer människan är sann befinner hon sig i detta stilla vara. Där är inget arbete, ingen ansträngning, ingen berg- och dalbana av reaktioner och konfrontationer.

Den som lever som slav åt de "ömkliga makterna", i de världsliga nyheternas värld där "mycket händer just nu", kan inte så enkelt älska sin nästa och inte vara verklig. Det liksom händer för mycket. Den godhet man försöker prestera ter sig mer eller mindre som en mental fiktion om kärlek, en sorts

manifestation av egot. Även om denna manifestation omgärdas av trevlig och filantropiska rubriker handlar det om gester i fängelset, det mentala och overkliga skådespelet där ingen kan älska sin nästa som sig själv.

När vi talar om det perfekta och odödliga livet delar sig människor i två delar: de som avvisar allt sådant tal och återvänder till det trassliga och dödliga livet. De andra vill veta mer, förverkliga, finna, knacka på dörren till det gudomliga. Men de kommer fram till en vägg där allt tar slut. Med iransk mytologi kan vi säga att de kommer fram till väggen med sitt ekipage av tio märrar, vilket är de fem sinnena med sina motsvarande mentala bearbetningar, sin hingst, vilken är det mentala jaget som väljer och styr märrarna -- men de kommer inte längre. Vi måste stiga av ekipaget, inte identifiera oss med det och följa kamelen som leder oss till ljuset. Väggen upplöses i detta ljus och vi ser ljuset som visar oss att vi själva är gudomliga. Vi lever i en perfekt verklighet och är odödliga. Det är alldeles enkelt och uppenbart nu. Men sålänge vi misstar oss och tror att vi är det mentala jaget, som förvisso dör med kroppen, kan vi inte förstå talet om det perfekta och odödliga livet, det alltid nya livet.

Vi kan inte döda MEK -- det mentala, emotionella och kroppsliga jaget -- varför skulle vi det? Många störs av sina tankar, t ex när de ska till att sova. Men det mentala livet är en ovärderlig gåva. Med dess hjälp kan vi tolka alla sinnesintryck, välja väg och ställa frågor. Vi ska bara se det för vad det är. Det är inte vi. Det mentala dör. Det gör inte vi. Det mentala har tid och rum. Det har inte vi. Vi är eviga, vi dör inte, vi finns för evigt och använder denna kropp och detta mentala liv med sina många och rika emotioner, som man använder en hyrbil. Vi har den en viss tid. Den varar inte för evigt. Men det gör vi. Bara vi tar emot insikten om att vi i grunden är utan dödligt mentalt jag, utan tidsplacerade händelser och lever i en perfekt andlig dimension hela tiden, behöver vi aldrig störa oss på det mentala livets alla tankar. Vi själv vet hur vi ska leva -- i glädje, kärlek och perfektion. Det mentala vet aldrig hur det ska leva. Det vill alltid veta Vad? Det vill finna objekt och relationer, i tid och rum. Detta är väldigt praktiskt för oss. Men vi är inte sådana, vi lånar bara denna datorföresedda hyrbil. Och någon Annan betalar hyran ! Kan det vara bättre?

Detta betyder att det verkliga nya livet här och nu är perfekt, rent, klart och fullt av medkänsla med allt som lever och rör sig. Att känna igen sig som denna natur, att känna sig själv som sådan, är allt vi behöver göra. Inget ytterligare måste göras. Många engagerar sig i politik och religion. Se hur världen blir av det ! Det är den gamla människan, även om de enskilda individerna är unga med vapen i hand och enkla övertygelser i huvudet. Man tror att en kamp måste föras. Det är det gamla livet.

Det gamla livet, det som identifierar sig med farkosten vi lånar just nu, erbjuder också rädsla och oro i hundratals former. Rädsla och oro uppstår i samma stund vi tror att vi är delar av hyrvagnen eller hela vagnen. Om vi tror att vi är kroppen eller det mentala förnuftet eller känslorna vi har -- och det gör många -- uppstår genast rädsla. I samma stund du indentifierar dig med föraren, försvinner rädslan. Om vi inte är något av det som sker i kroppen, känslorna eller tankarna utan det medvetande som ser detta hända, kan ingen oro uppstå. Som Krishna på slagfältet kan vi säga till Arjuna -- en symbol för farkosten vi

tillfälligt använder -- att sluta oroa sig, för vi har alltid existerat och kommer alltid att existera. Ingen dör. Hyrvagnarna slutar fungera. Det är allt. Det nya livet är det eviga livet och i samma stund vi identifierar oss med detta, försvinner oron.

Detta är ingen doktrin utan något som ska prövas. Det är ingen lära utan något som ska levas. Den eviga medvetna föraren har alltid funnits. Så snart vi erkänner oss som denna eviga förare, kan inte oron äga rum. Det mentala livet fungerar då bättre, känslorna kan vara vitala och starka, kroppen blir lycklig. Äntligen få vara sig själva och inte bli ansedda som något annat, till oro och sorg när den slits ut. Vi identifierar oss inte med kläderna vi bär. Vi lägger av dem och glömmer det. Så är det också med hela den mänskliga existensen i denna form med kropp, mentalt liv och känsloliv. Vi lägger av dem som kläder vi använt tillräckligt länge. Och vi tar emot det eviga liv vi alltid har och alltid kommer att ha.

När vi så smakar på friheten från rädsla märker vi frihet. Denna frihet har ingenting med vilka omständigheter vi lever i och vilken social rörlighet. Folk som tror att frihet ordnas med politiska medel har ännu inte börjat se verklig frihet. Endast när vi är helt orädda känner vi äkta frihet. En människa utan oro eller rädsla är fri i allt hon gör, vare sig omständigheterna eller det sociala livet är att anse som gott eller inte. Den som börjat se hur denna fridfulla frihet uppstår, vet att det är identifikationen med det vi inte är som leder till rädsla och ofrihet.

Rädsla är ett gift som dödar oss. Vare sig rädslan gäller den egna döden eller olyckor eller hot utifrån eller tragiska händelser som romanerna och filmerna är fulla av, är den ett gift som dödar oss. Ibland tänker jag att det enda viktiga budskapet är detta: var inte rädd. Som Joh. 14:1 säger: Känn ingen oro ! Johannes Paulus II gjorde nästan detta ord till sitt motto. Att upptäcka den verkliga glädjen är stort men att bli fri rädslan är större. Trons verkliga betydelse har inte med påståenden att göra. Det gäller rädslan och oron. En av de stora religionerna bygger på detta. Livet är oro -- dukkha på pali. Och det finns en väg. Orsaken till oron är att tro att man är den hyrvagn vi fått att använda för att pröva det mänskliga livet -- den mentala emotionella kroppsliga utrustningen. Det är bara genom identifikation med den som rädsla uppstår. När vi upptäcker vilka vi är upphör denna rädsla. Vi vet nu att vi har alltid levt och kommer alltid att leva. Vi är hemma hos Fadern och lever i det levande ljuset, även nu när vi prövar den mänskliga existensen. Vi är räddade och behöver inte känna någon oro.

Hur agerar rädslan? Den syns bäst i giriga aktiviteter av många olika slag. Den syns i ambitionen, i konkurrensen, i pliktetikens oro för det goda, i tävlingens allvar, i äventyrslustan efter rikare livsinnehåll, i lustans jagande efter ökad njutning, i beundran för andras rikedomar eller framgångar. Rädslan och oron får oss att skapa stora system av osäkerheter. Vi drivs av olika former av hot, alltifrån familjen hotupplevelse om förluster och olyckor, till nationens hotupplevelse av militär ockupation och ekonomisk undergång, till de globala hoten om en allt sämre miljö och en skövlad planet. Rädslan är principen för en stor del av vår kultur.

De som ser detta säger att rädsla är bra, det är en evolutionsfaktor för framgång. Mycket gott sägs om rädsla. Men vi förstår att det är en rationalisering av vårt elände. I själva verket vet många att utan rädsla blir vi verkliga människor. Vi får del av nytt liv, frihet och frid förenas i allt vi gör. När vi känner igen vilka vi är försvinner rädslan. Den religiösa materialismen som inbillar sig att vi ständigt samlar in synd och skuld genom tankar, ord, gärningar och underlåtelser, och att vi ständigt måste be Gud om förlåtelse för dessa, drivs av rädsla. Buddhisten som dagligen utför monotona övningar för att minska den onda karman, drivs av rädsla. Detta är inte tro utan istället otro, misstro. Det är särskilt iögonfallade när vi så att säga påminner Gud om att han faktiskt tog bort alla våra synder på korset. Vi säger faktiskt till Gud att han glömmer vad han gjort. Det är rädsla. Den som verkligen är med Gud har ingen skuld, ingen synd, ingen rädsla.

När rädslan får folk att använda visdomens texter i sin tradition för att ängsligt utföra mekaniska övningar för att minska ett fiktivt material av skuld eller dålig karma, ser vi hur det verkliga slaveriet fungerar: rädsla. Därför vill jag betona friheten i att vara av med rädslan och oron. Det sker endast när vi vet vilka vi är, när vi identifierar oss i Kristus och inte i kroppen, det mentala livets aktiviteter och objekt, eller känslolivets rörelser. Vi är inte hyrvagnen vi använder, vi är infinita ljusvarelser, fullt medvetna här och nu.

Till många vänner i min egen kyrka, den katolska, har jag sagt att Kristus är ditt liv, inte ett yttre objekt i det mentala livets föreställningar. Detta är den svåraste insikten. De är så vana att ivrigt och mekaniskt utför all fromhet att de inte kan släppa in Kristus i sig själva, vilket är den enda meningen med Frälsarens undervisning och förvandling av oss. Även präster och biskopar har jag mött som drivs av oro och rädsla i sin religiösa form. Det blir obegripligt hur de ska vara troende om de inte får ha Kristus på avstånd. En präst sa: om någon ansikte kommer för nära dig ser du ju inte den personen ! Ett visst avstånd behövs för att kunna se Gud, eller hur? Så fungerar rädslan, den skapar avstånd. Det är vad som sker i berättelsen om Adam och Eva. Då hjälper inte Yeshuas undervisning eller apostlarnas brev, för vi kommer att använda texterna för avståndet, inte för Kristi liv inom oss.

En annan frukt av rädslan är hävdandet av den fria viljan. Vi är alltid helt fria i det vi är, men när människor identifierar sig mentalt eller känslomässigt anser de sig ha rätt att fritt skaffa vad de vill. När Makarios av Egypten fick frågan om vad den fria viljan är, svarade han att den fria viljan är det som får folk att spendera miljoner på de objekt de begär ! Se där en metafysiker ! Men han har rätt. När rädslan opererar försöker vi försäkra oss ett gott liv genom att hävda vår fria vilja att skaffa oss det vi vill ha. En vän inom resebranchen berättade att han daligen ser folk sitta i timmar och studera katalogerna över semesterorter och priser för flighter. Något är sjukt där, sa han. Det är rädslan att inte få vad vi begär.

Däremot finns ett ord -- "frukta" -- som innehåller den kärlek till Gud och kärlek från Gud till oss. Det används ofta i de bibliska texterna och i kyrkofäderna. Senare har detta ord kommit att betyda rädsla, men i sin ursprungliga mening

är det kärlek till det vi verkligen är i Gud. Liksom det moderna uttryckte "fruktat gott" som mina barn använde som unga, är närmare den gamla betydelsen. Livet är "fruktat gott" när vi vet vilka vi är och saknar all rädsla och oro. Vi fruktar detta gudomliga liv i Kristus för det är fruktat gott.

När man talar om det nya livet får man alltid konkreta frågor. "Jag har hundra saker jag måste göra varje dag, hur ska jag hinna med något nytt liv?" Och det är en bra fråga. Stress är en sjukdom som beror på det mentala jaget. När vi identifierar oss med ett jag som måste göra saker -- vilket det mentala livet går ut på -- adderar vi saker, ja multiplicerar dem. Hjärtat känner det direkt. Blodtrycket går upp. Illamående infinner sig och inga fingrar läggs emellan i kroppen. Vi blir sjuka.

Sanningen är att vi inte behöver göra något enda ting i världen. Det är vårt verkliga gudomliga jag, föraren av hyrvagnen som vet detta. Istället kan vi låta tänkandet se ett objekt i taget och utföra det. Sedan ett annat och utföra det. Emellan dessa tankar vilar vi i det som är. Vi märker att vi faktiskt vilar i vårt verkliga andliga jag mer än vi ger tankar och uppgifter åt oss själva.

Jag läste för många år sedan en bok med titeln "The Brilliant Function of Pain" och när det gäller stress som så många av oss känner, är det en smärta som har en brilliant funktion: att visa oss på det enkla gudomliga livet. Det har vi tillgängligt just här och där tar vi en sak i taget. Det mentala jaget får fungera som det underbara instrument det är, göra objekt, sända viljeimpulser, hålla ut, utföra, jämföra, hitta lösningar. Det mentala jaget säger: tack för att jag får fungera så här enkelt.

När vi emellertid försöker identifiera oss med det mentala jaget, fungerar inte det nya livets kärlekslåga. När kol inte riktigt förbrinner blir det mycket rök, svärta och rökdoft. När kolet förtärs i sanningen om det nya livet och kärleken försvinner all rök, svärta och doft. Det är det lidande som uppstår vid dålig förbränning, för att använda en bild från Juan de la Cruz. Medan ibland buddhismen dogmatiskt bestämmer i första nobla sanningen att liv är lidande, säger vi som Juan att det uppstår en del lidande när själen inte riktigt förbränns i kärleken till det vi är i Gud. Vi blir Gud på ett naturligt sätt när kolet förbrinner som det ska. Men när vi inte riktigt fungerar uppstår en del lidande, det ryker och luktar.

Vi ser alltså hur vi endast kan identifiera oss rätt och rättfärdigt med det gudomliga livet, inte med den stora gåva vi fått som hyrvagn för det här mänskliga livets experiment. Vi är själva detta gudomliga liv och det är fullt av nåd, av glädje, av lycka i sig själv -- inte för något objekt utanför sig, inte för någon verksamhet utanför sig själv, utan njutning och glädje i själva varat.

Detta är svårt att ta emot för alla som har religiösa vanor i det gamla livet -- där vi dyrkar på avstånd, något utanför oss eller annat än oss. När vi gör som Yeshua och är i Fadern och låter Fadern vara i oss, märker vi att verkligt vara är detta gudomliga vara. Och det är nog i sig. Det behöver ingenting annat.

De gamla systemen både i väst och i öst är på rätt väg men behövs inte när vi enkelt inser vad vi verkligen är i det nya livet. Det gudomliga är allt som finns och när vi är detta uppstår en gläje och en njutning i att endast vara. Ingenting

ytterligare behövs, vi lever för att leva sålänge denna bio-hyrvagn räcker. Det är en mycket enkelt och vackert sätt att leva.

Många kristna har känt detta på sig under historiens gång och hamnat i tankesätt som den ortodoxa kyrkan fördömt under en rad namn -- sabellianism, adoptionism, monarkism, monothelitism, apollionarism, nestorianism är några -- men det har ofta handlar om att den gudomliga naturen, eller substansen är det det centrala. Allt annat som sker i tid och rum är temporala processer. Ärkebiskopen Elipando i Toledo såg därför på 700-talet att Kristus som Gud är det ursprungliga medan Kristus som människa är en temporal process. Så kan vi se att hyrvagnen -- kroppen, det mentala livet, känslolivet -- är temporala processer. Men vi själva är gudomliga och andliga till naturen, det är vår verkliga identitet. Att låta denna insikt formuleras till någon av de många heretiska teorierna om Kristus eller Gud, är inte alls längre nödvändigt. Vi har inte den historiska situationen längre. Vi kan se hur de gamla "heretikerna" alla har längtan efter samma frihet som Yeshua talade om när han sa att sanningen ska gör oss fria.

Det sker också en stor förenkling när vi slutar prata om teologi och applicerar frälsningen i vår egen sanna natur. Då blir det ointressant att hävda en doktrin, vi är i vårt dagliga vara och liv den gudomliga naturen, vi behöver inte argumentera kring den -- eller applicera den endast på Yeshua eller treenigheten. Vi har blivit konkreta och existentiella. Något som Yeshua var under sin tid på jorden. Men tidigare profeter ser i visioner detta nya liv. Hesekiel 12:20 talar t ex om lögner som binder oss som fåglar. Herren säger att han ska riva sönder dessa bindlar och låta oss flyta fritt som fåglar. Om vi inte tänker på de samtida politiska förhållandena utan ser tanken i sig, märker vi att många profeter söker denna frihet i tron.

Vi kan faktiskt göra en lätt omskrivning av t ex kyrkofadern och biskopen Apollonarius på 300-talet och se hur det stämmer med vår egen identitet: “Guds Ord har inte kommit ner till oss därför att vi är heliga människor utan Ordet självt har blivit kropp, mentalt liv och känsloliv i oss och såsom oss människor. Det gudomliga medvetandet har tagit kött i oss utan att bli något annat än sig själv, utan att bli kropp, mentalt och känslomässigt liv. Det lever i oss ofattbart och evigt och himmelskt utan att identifiera sig med kroppen och det mentala och känslomässiga -- den temporära farkosten på jorden. Den heliga Skrift skiljer inte heller på Helig Ande och Ordet och köttet, det är en enda natur, en enda energi, helt och hållet Gud och helt och hållet människa."

Ändå är detta ett komplicerat sätt att uttrycka något mycket enkelt i det konkreta livet. Obegränsat ljus och liv är ett kortare och mer kärnfullt uttryck för vår verkliga natur. När Abelard ser "l'umanità di Cristo soltanto come l'abito esterno e lo strumento accidentale della Parola", gäller det oss alla. Vi har instrument att spela det mänskliga livet med: kroppen, känslorna och det mentala livet som ter sig som ett jättelikt bildarkiv, för att säga som Fenelón. Detta bildarkiv låter oss plocka fram den ena bilden efter den andra i sökandet efter mitt verkliga liv. Men liksom Kristus inte är kroppen han levde med, är inte heller vi detta instrument med alla sina egenskaper och funktioner. Inga bilder är vi själva, vare sig de smärtsamma eller de njutningsfyllda.

Och när Abelard säger "Cristo come uomo non è una realtà sostanziale, ma si può solo dire che è un modo di essere" -- gäller det oss alla. Att leva som människa är en temporär upplevelse för oss, ett modus av liv, inte vi själva. Vi lever i MEK -- mentalt emotionellt och kroppsligt modifierat liv. Men varje minut är värdefull ! Den andliga evolutionen pågår i oss. När vi känner igen oss som gudomliga växer all mänsklighet med denna insikt och vårt liv i denna insikt. Det är inte längre, som konciliet i Trent slog fast, endast i sakramentet som Kristus är närvarande på ett verkligt, konkret och substantiellt sätt. Det är i vår egen egentliga natur i Kristus. När vi inte längre identifierar oss med den mentala och kroppsliga hyrvagnen vi färdas och uttrycker oss genom -- det gamla livet -- utan ser hur sakramentet är det vi är, blir kyrkan förverkligad och inte längre bunden av halva sanningar som förlägger sanningen "där" och kringgärdar tillgången på allehanda mänskliga vis.

När verkligheten får vara sakramental på detta sätt, behöver vi ingen vidare upplysning. Detta är upplysningen -- att Gud älskar oss så här. Vi kan se hur det mentala, emotionella och kroppsliga pågår i sina processer, men vi är inte dem. De pågår, flyter ibland enkelt, ofta mindre enkelt. Kroppen har sina problem, det mentala sina vanor, känslorna sina svängningar. Det är inte tröttande eller "fel" när vi vet vad vi är. Vi kan ta hand om MEK istället -- det mentala, emotionella och kroppsliga. När vi promenerar kan vi meditera på vänster fot, höger fot, inandning, utandning. Det är en gammal hälsosam meditativ väg. Men vi tror inte att vi är kroppen eller dess röresler. Vi är i ljuset, det uppståndna ljuset, såsom varande förare av denna vår hyrda farkost som vi snart måste lämna tillbaka.

Detta är ett mycket enklare liv än människor vanligtvis lever. Att ständigt vara orolig för vad MEK-livet ska hitta på härnäst, vilka lidanden som väntar runt hörnet, vilka negativa skeenden som säkert överraskar oss -- det är inte roligt. När vi godtar vilka vi är -- gudomliga förare av alla hyrfordon vi kommer i kontakt med -- blir det enklare. Vi lever för att leva. Vi lever ut perioden med denna kropp, detta mentala instrument, dessa känsloregister som vi fått. Vi lever ut och lever färdigt. Det är en enkel livsföring. Vi avstår från oro, från "ska göra" eller "borde göra" eftersom Kristus gjort allt redan. Sanningen i detta gör oss fria. Det är något helt annat än att vara jagad av en tokig identifikation med det begränsade jaget.

När en och en gör denna omvändning till vad vi verkligen är, kommer så småningom planeten få en god och harmonisk social ordning. Men inte förrän en och en gjort denna omvändning och börjat leva enkelt, börjat leva i ljus och fri från identifikationen med det mentala, emotionella och kroppsliga. Det finns inga andra lösningar för livet på jorden än att var och en gör denna förenkling och tar emot gudomligt liv -- himlen på jorden om vi vill använda kristna termer. Det är ingen opera som plötsligt uppenbarar sig med Yeshuas återkomst, det är en praktisk och verklig väg där vi alla, en efter en, ser vilka vi är i Hans uppståndelses ljus.

Detta äger rum i vardagen just som den är. Det är en normal och vanlig väg där vi låter himlen äga rum hos oss, i de detaljer vi själva sysslar med. Det är ingen förryckt upptagning till en dramatisk himmel, som så många helgonlegender naivt föreställer sig. Nej, det är enkelt och vardagligt. Vi endast lämnar identifikationen med MEK-modellen, vi är upplysta genom att allt behov av upplysning försvunnit. Vi känner igen grunden i det vi är -- redan gudomligt, redan förlåtet, redan

uppståndet med Yeshua. Vi kan äntligen leva lugnt och enkelt, leva ut den period vi har i denna utrustning av mentalt, emotionellt och kroppsligt skeende.

Vi har sålänge haft överdrivna föreställnignar om helighet, upplysning och andlig frihet att vi tror vi på något sätt ska förvärva eller producera dessa kvaliteteter. Men de är alla givna oss redan i det vi är. Vi är välkomna hem till Fadern just såsom vi är och detta ser vi tydligt och klart när vi släpper synden i att identifiera oss med tillfälliga skeenden i kroppen, i emotionerna, i det mentala. Dessa skeenden och aktiviteter ska pågå i största enkelhet och frihet, de ska inte missbrukas till den ego-identifikation. Då blir det komplicerat och smärtfyllt. Kroppar blir sjuka, mentala akter bildar vanor, känslorna härjar runt med oss ibland. Låt dem vara vad de är. Allt blir lugnare för vi använder endast denna farkost på lån under jordetiden. Uppskatta allt för vad det är i sina instrumentella detaljer. Det är en värdefull tid, vi kan vara tacksamma för varje timme av denna mänskliga erfarenhet. Just i den gudomliga enkelheten och friheten kan vi låta tacksamheten fylla hjärtat.

Denna form vi lever nu har ett enda syfte: att levas. Vi lever i en njutning av det Gud ger oss i denna erfarenhet. Det är inget annat, det behövs inget annat. Eviga och helt hemma i Faderns vara, kan vi njuta varje minut vi får som gåva i denna form av liv. Vi tror inte att vi är det mentala, emotionella, kroppsliga liv som denna erfarenhet bjuder, men vi lever det och tar emot i tacksamhet. Så enkel och fri är denna gåva tänkt. Uppståndna i den Levande kan vi ge åt andra allt vi har. Vi kan se hur hela erfarenheten, med sin smärta, är kärlek åt oss utan gräns.

Utan gräns betyder tre "utan" -- utan mental identifikation, utan identifikation med talet/tänket, utan tid. Vi är inte det repetitiva tänkandet som det mentala livet erbjuder -- som en radio som står på och kräver avstängning -- och vi är inte i tiden, eftersom tiden är just en tänkt kategori. Inte heller et "nu" kan vi identifiera med eftersom det är en tidskategori återigen. De tre "utan" innebär att kvar är endast det vi verkligen är -- hjärtat.

Det mentala livet bygger på ett kategoriskt program. Ungefär som filosofen Kant beskriver det rena förnuftet fungerar detta program. Det använder kategorier och gör jämförelser. Det sker en kategorisering som pågår ständigt och känslorna har tränats att koppla på denna kategorisering. "Det här är hemskt" säger kategoriseringen om en händelseutvekling. Känslorna kopplar på och skapar en hemsk känsla, en emotionell färgning av tillståndet som ska "passa" till det mentala programmets uttalande.

Det kategoriska programmet är perfekt i sig. Det gör vad det ska göra. Vi själva är inte alls detta program eller känslorna som hakar på dess uttalanden. Men vi kan uppskatta perfektionen i programmet. Det är fantastiskt och har tagit den mänskliga rasen långt under utvecklingen på jorden. Inte minst känslofärgningen har gjort programmet effektivt. Genom kristendomen och kanske mest Origines insikt att vi är tredelade: kropp, själ och ande, har vi fått möjligheten att identifiera oss rätt: vi är ande, evig ande och vi är inte kroppen eller det mentala livet eller den emotionella färgningen.

Men det gäller att se perfektionen i kategorispelet och se effektiviteten i känslornas engagemang. Om vi tror att något "misstag" begåtts i Guds skapande av verkligheten, missförstår vi vad som sker. Utan de långa årtusendena med identifikation av "oss" som känslornas engagemang i kategoriernas påståenden och omdömen, hade vi aldrig kunnat nå den andliga nivå som Israels folk och sedan Yeshua från Nasaret talar utifrån. Att tala utifrån anden, den evigt klara och kärleksfulla verkligheten i oss själva, är att ta avstånd från identifikation med kategorierna och dess emotionella uppbackning. Vi ser Gud i allt istället för att jaga runt i uttalanden och emotionella engagemang. Vi tar emot nåd istället för att göra en felidentifikation med det mentala, emotionella eller kroppsliga. Paulus talar mycket om att inte längre identifiera sig köttsligt. Romarbrevet är en lärobok i just detta ämne.

Men Paulus talar inte om det perfekta. Han talar om felidentifikationen. Det perfekta beskrivs redan i Genesis 1 -- skaparen ser att ALLT är gott, ja mycket gott. Det är denna insikt som växt fram för människan. Vi kan snart ta nästa steg, förefaller det mig, och börja leva utifrån detta faktum. Det mentala livet är insatt i det perfekta kosmos som är uttryck för Guds skapande. Även om mycket i Bibeln skildrar människans felaktiga kännedom om sig själv, finns i botten denna uppenbarelse av det Högsta goda. Det är där vi ska starta.

Vi får så att säga inte kasta ut babyn med badvattnet. Bara för att vi mentalt krånglar till livet och skapar lidande genom krävande önskningar och negativa bedömningar av det som sker i vårt eget liv eller livet på planeten, kan vi inte förkasta det mentala programmet och känslolivet som stöder det. Vi behöver endast genom meditation och kontemplation komma till självkännedom. Vi är sanna endast i Gud. Det vill säga att vi är den ande som alltid är oberörd av hur detta färdmedel genom livet kan gå sönder, feltolka information, lida och känna sig eländig. Det är som när vi kör bil. Vi stiger ur den, kastar en blick på den om något behöver göras i skötseln av bilen. Annars går vi därifrån och tänker på vårt eget liv, inte på bilens liv. Vi är inte känslomässigt engagerade i hur bilen "mår" när vi inte använder den. Vi gör inga mentala kategoriseringar av om den är dålig eller bra sålänge den fungerar.

Överfört på livet i en kropp med ett mentalt liv: vi vet att att detta färdmedel är perfekt för skaparen är det. Det räcker. Vi är nu intresserade av att älska vår nästa som är själva syftet med att ha en kropp med känslor och mentalt liv. Vi riktar oss med kärlek till det som är kärlek: att älska varandra. Vi bekymrar oss inte för det som Gud skapat perfekt, det mentala livet och den emotionella kraften. De är som de är. Andningen sköter sig själv. Kategorierna finns där och dyker alltid upp när de behövs, om vi är någorlunda friska och vakna. Men livet självt har inga kategorier eller särskilda känslor, det är gudomligt, rent, fridfullt och skönt.

Som Pedro Malon de Chaide, den spanske mystikern, säger, existerar jag nu i min ande såsom jag existerade innan jag skapades med kropp och mentalt liv. Det är en perfekt existens och den kan inte bli mindre perfekt av temporär felidentifikation med känslor, mentala kategorier eller kroppens behov. Pedro Malon försöker få fram detta genom denna bild: på en guldtavla finns vår individuella kropp, mentala liv och känslor tecknade med vax. De är individuella och i en mening skilda från guldet, men allt tillhör guldtavlan som är gudomlig. Vi är gudomliga i denna

mening, även kroppen och det mentala livet och känslorna. Men vi själva är anden som är i guldet från början. Vaxet försvinner efter en tid. Vi blir av med kroppen, det mentala och känslorna. Kvar är vi själva, eviga i Gud.

En annan bild av de Chaide är cirkeln: Gud är i ett orörligt centrum med oss andar och runt om snurrar ett antal cirklar av universa och individuella själar och kroppar, mentala liv och emotionella händelser. Hela detta "maskineri" är gudomligt för Gud skapar det hela tiden. Men i centrum är det verkliga varat som är oberört av alla rörelser, helt utan kontingens. Överfört på vårt liv stämmer denna bild: vi är inte farkosten som rör sig, vi är föraren i centrum som ständigt erfar frid och stillhet.

Detta betyder att det mentala maskineriet alltid erfar en optisk illusion. Det skapar mentala kategorier och ser dessa och tar dem för verkligt. Det mentala instrumentet ser stort eller litet, högt eller lågt, friskt eller sjukt, sunt eller osunt, sant eller falskt, begripligt eller obegripligt, normalt eller onormalt, förgången tid eller framtid, levande eller dött, väsentligt eller oväsentligt. Som en stav ser bruten ut i vatten genom en optisk illusion ser det mentala instrumentet sina kategorier och ser det som verkligt. Allt det mentala kan göra är att producera kategorier och mäta allt med dessa. Detta är ett genialt och fantastiskt instrument. Men endast Gud är verklig. Vi kan inspireras av det Verkliga att använda detta instrument på ett sätt som Gud vill. Men det producerar alltid sina egna kategorier, det följer alltid sina egna förståndsformer.

Därför är enhet med Gud detsamma som att vara med sin ande och inte vara i den kontrastlika optiska illusion som det mentala och emotionella programmet ser som verkligt. Detta är bönens syfte: att inbjuda denna enhet med Fadern, denna enhet där kontingensen upphör och kärlekens enda verklighet är vad vi själva är. Där finns ett flödande liv som inte behöver kontraster och dualiteter såsom det mentala livet gör. Där finns ett ljus utan skugga, en eld utan rök, en kärlek utan begär, en tystnad som fyller hela universum. Vårt språk bygger på kontraster och skillnader men det vi försöker beskriva är bortom dessa, eller innanför dessa.

Allt som sker är en direkt och perfekt följd av Guds kärlek. Hur vi tänker om detta spelar ingen roll, det är fortfarande perfekt. Att se Guds vilja i allt leder till ett välmående och en djup lycka, men vi måste inte välja detta, vi kan tvärtom lida av att så mycket ont sker, både genom människor och genom naturhändelser och slumpmässiga olyckor.

Vi ser att människor väljer olika här. Många väljer på ett självklart sätt att lida. Vi måste respektera detta. De som väljer lidande är, som Karl Barth säger, faktiskt mer i relation till Jesu Kristi lidande än vi som väljer att se Guds kärlek i allt som sker. De som väljer lidande är på ett sätt mer solidariska med den lidande Kristus. De som väljer att se allt i Guds kärlek går dit Jesus visar oss -- till Fadern och Riket.

Om allt som sker är Guds kärlek, finns ingenting att göra. Vi behöver endast vara det vi är i denna kärlek. Vi kan vila i alla handlingar vi utför. Vi har ingenting vi måste göra eller förändra. Det som är -- det räcker. Det är nämligen redan perfekt.

Att leva så är låta gudsviljan ske -- och när tillräckligt många av oss gör det har vi en annan värld men samma perfektion eftersom den är en effekt av vad vi ser oss själva som. Idag ser vi på nyheterna vilken självuppfattning och varauppfattning som råder. De hemskheter som sker varje dag är en perfekt spegling av detta. I en värld där de flesta ser allt som sker som Guds kärlek, blir nyheterna annorlunda. Men inte mer eller mindre perfekta.

På det individuella planet blir därför det goda livet detta: se hur du är ande, inte den inkarnation du just nu har. Se Dig själv i denna Ande som är evig, utanför tid och rum. Se hur allt som sker är Guds kärlek, vad det än är. Allt inkarnerat och manifesterat är redan inne i Guds kärlek, så vare sig du är i en behaglig inkarnation idag eller inte, är det samma fullkomliga energi i Guds kärlek.

Tre uttryck för Guds kärlek är: tinglighet, kroppslighet och andlighet. Runt omkring oss ser vi ting, naturens ting, människors ting -- och de visar alla kärlek i tinglighetens form. Inte bara en vacker blomma -- se på liljorna hur de växer -- och bara de fascinerande djuren -- se på korparna hur de flyger -- utan alla ting som upptar lite rumslighet. Det är ett scenario som bär Guds mirakel inom sig.

Kroppslighet -- att du har en kropp och fått den otroliga gåva att pröva livet som människa, låta gudsvilja ske i din kropp och som din kropp. Att se detta ske när det sker är att glädjas i det nya livet. Det är inte din kropp, du lånar den en kort tid, men det är en kropp, ofantligt komplicerad och intelligent, ett mirakel att fascineras av.

Andlighet -- att du finner Gud i ditt liv, din ande som gudomlig närvaro i kroppen som erfar tingen. Alla tre hör ihop i En enda helig process som är själva varat. Som den japanske författaren Kagawa skriver i sin Christ and Japan: "...jag läste Lukas 12:27 där Jesus säger, se på liljorna hur de växer, de arbetar inte, spinner inte och ändå var inte ens Salomo i sina skrudar lik dem i skönhet. Genom denna bibelvers upptäckte jag hur Guds kärlek omfamnar detta universum. Jag insåg att istället för att återfödas som en liten gud var jag just här och nu en Guds son, Skaparens son, Han som skapat hela universum."

Denne japanske reformatör insåg tinglighetens, kroppslighetens och andlighetens stora gudomliga gåvor. Så återigen: det goda levande livet detta: se hur du är ande, inte den inkarnation du just nu har. Se Dig själv i denna Ande som är evig, utanför tid och rum. Det betyder i klarspråk: inte det mentala -- inte tuggandet av texter eller tankar som så många tror är andligt -- inte det tidsliga -- inte göra vissa saker vid vissa tidpunkter och andra saker vid andra, ingenting har "sin" tid som många tror -- inte det språkliga -- det bästa språket kan göra är att tystna....låta oss vara den tystnad vi är i oss själva. Då kan vi använda det lekfullt, kreativt, som häftiga ballonger fyllda av glädjens gas !

Till Det Nya Livet

Genom språkliga minnen skapar vi fantasifoster som vi kallar historia och kultur. Sedan stänger vi in oss i dessa former. Och försöker komma ut.

Men vi är hela tiden gudomliga medvetanden utan språk, utan rum och tid. Filmen Lucy handlar om hur en flicka blir allt när hennes medvetande är fullt på slutet av berättelsen. Det är ett tafatt försök att via droger berätta om något som är alldeles sant. Vi är allt. Endast språket gör oss till något annat. När en baby fötts och får en lugn stund efter traumat, tänker det inte: "Hej mamma!" eller "Ok här är jag i en värld!" Det finns inte språk, inte tid, inte rum. Vi tror ofta, mot bättre vetande, att dessa saker är där. De har aldrig varit där.

Det snabbaste och intelligentaste sättet att se vilka vi är finner vi dock i de religiösa och filosofiska traditionernas språk. De tvingar oss alla till Guds kärlek eller till ett Okänt kraftcentrum som förlåter oss i vår fångenskap, till en rymd, ett Rent Land, där vi måste ge upp språket och återvända till det vi är, det gudomliga, det allt som är det enda verkliga.

Detta är ingen -ism eller övertygelse, ingen åsikt eller uppfattning. Det är frihet från dessa i ett Vara som är denna frihet och denna kärlek. Jag minns en präst som efter tredje gudstjänsten samma juldag utbrast: "Jag vet inte vad jag pratar om längre...." Men just där var han närmare Gud än i någon av gudstjänsterna. Vi vet verkligen inte vad vi pratar om. Den gud vi vet är inte Gud. Den gud vi placerar är inte Gud. Den gud vi stänger in i orden är inte Gud som verklig kärlek. Det är en stor upptäckte för en präst.

Varje dag kan vi återfinna detta vårt verkliga liv: en segelbåt på väg ut på det fria havet, där vindarna blåser oss utan at vi vet något särskilt om dem. Det är vind, det är liv utan förhållningar och instängdhet. Det finns inga system för tro eller färdväg, de religiösa och andliga "vägarna" leder alla hit till friheten från allt genom att vara allt, i Den som är allt. Vi har bara en förhållning: kärlek. Det är kärlek till Honom som ger vind och vatten och små båtar att färdas med, det är kärlek till själva seglandet i vinden, själva levandet.

(Fyllnadstext: Consectetuer arcu ipsum ornare pellentesque vehicula, in vehicula diam, ornare magna erat felis wisi a risus. Justo fermentum id. Malesuada eleifend, tortor molestie, a a vel et. Mauris at suspendisse, neque aliquam faucibus adipiscing, vivamus in. Wisi mattis leo suscipit nec amet, nisl fermentum tempor ac a, augue in eleifend in venenatis, cras sit id in vestibulum felis in, sed ligula. In sodales suspendisse mauris quam etiam erat, quia tellus convallis eros rhoncus diam orci, porta lectus esse adipiscing posuere et, nisl arcu vitae laoreet. Congue porta scelerisque praesent at, lacus vestibulum et at dignissim cras urna, ante convallis turpis duis lectus sed aliquet, at et ultricies.

Morbi integer molestie, amet suspendisse morbi, amet maecenas, a maecenas mauris neque proin nisl mollis. Suscipit nec ligula ipsum orci nulla, in posuere ut quis ultrices, lectus primis vehicula velit hasellus lectus, vestibulum orci laoreet inceptos vitae, at consectetuer amet et consectetuer. Praesent integer leo orci aliquam, nibh a. Diam nobis, erat natoque integer fringilla viverra. Fermentum pede fringilla urna semper, pede quam scelerisque et enim in commodo, dictum a consequatur arcu adipiscing volutpat.